

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□ □ □

Dirty Little
SECRET
BABY

REBECCA BAKER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Dirty Little Secret, Baby

MİLYARDERİN GİZLİ BEBEĞİ

REBECCA BAKER

Telif hakkı © 2025 Rebecca Baker

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz.

Çeviri: Heartbeat Publishing / www.heartbeat-publishing.de

Haber bültenime kaydolun ve ücretsiz bir aşk romanı kazanın:

<https://www.subscribepage.com/rebecca-baker-english>

Contents

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Epilog](#)

[Daha fazlasını mı istiyorsunuz?](#)

Chapter 1

BETH

Seni istiyorum!

Telefonumun kilit ekranında görüntülenen üç kelimeye bakıyorum ve daha fazlası olması gerektiğini düşünerek mesajlaşma uygulamasını açıyorum. Ama yok. Sadece bu üç kelime var. Bir cevap yazmak üzereyken, gösterge beliriyor: *Chris yazıyor...* Bir saniye sonra, daha fazla metin beliriyor:

Vücudunu altında istiyorum. Adımı haykırarak boşalmanı istiyorum!

İç çekiyorum, sinirli bir şekilde telefonumu önümdeki masaya atıyorum ve Chris'e mesajları hakkında ne düşündüğümü söyleme isteğine direniyorum. Chris benim eski sevgilim. Önemli bir eski sevgilim bile değil. Her şey bir yıldan fazla önceydi ve ne kadar sürdü... Ne kadar sürmüştü? Sanırım unuttum. Altı hafta mıydı? Her neyse, hayatımın en büyük hatasıydı ve Chris'in bana neden mesaj attığını merak ediyorum. Muhtemelen yine sarhoş olup, hızlı bir seks arıyordur. Belki de *All'a* gönderilen bir mesajdı.

Kişiler. Onun yapmayacağını sanmıyorum. Çünkü öğrendiğim kadarıyla, Chris kısa süren ilişkimiz boyunca yaklaşık on farklı kadınla beni aldatmıştı. Ya da belki de egosu, onu terk ettiğim gerçeğini kaldıramıyor.

Telefonum, önümdeki yarı bitmiş çiçek aranjmanının yanına düşüyor. Arajman, siparişi teslim etmeden önce üzerinde çalışmam gereken her türlü yaprak, dal ve çeşitli çiçeklerle çevrili.

Queens'teki küçük çiçekçimin arka odasında, etrafımdaki bitki ve çiçeklerin kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum. Normalde, tutkumla kurduğum bu bilinçli bağ —ki bunu zorunluluktan bir kariyere dönüştürdüm, çünkü karşılaştırmalı edebiyat dalındaki üniversite diplomamla iş olanakları maalesef pek parlak değildi— beni sakinleştirir. Çiçekçiyi devralmak bir şans eseri olmuştu. Öğrencilik yıllarım boyunca burada hep yardım etmiştim.

Dükkanın eski sahibi Bayan Taylor, o zamanlar benim çiçekçilikte yetenekli olduğumu söylemiş ve her zaman bu alanda bir şeyler okumam gerektiğini şaka yollu söylemişti. Bana her şeyi öğretti ve ben lisansımı bitirdikten birkaç ay sonra Parkinson hastalığına yakalandığını ve artık ellerini kullanamadığını söylediğinde, dükkanı devralmamı teklif etti. Ev sahibi ile her şey ayarlanmıştı, benim tek yapmam gereken mevcut kira sözleşmesini devralmaktı. Birkaç hafta boyunca bu kararı vermekte zorlandım, ancak birkaç kez daha reddedildikten ve Bayan Taylor'ın bana envanteri taksitle ödememe izin verme teklifinden sonra, sonunda kabul ettim. Bugün, çalışmak için daha harika bir yer hayal edemiyorum. Çiçeklerin kokusu en azından bana harika bir sakinleştirici etki yapıyor...

Mesajı okuduğunu görüyorum. Bunun bana ne yaptığını biliyor musun?

Artık yeterince katlandım. İğrenerek başka yere bakıyorum, çünkü o sorunun altında onun penisinin fotoğrafı var.

"Chris," diye bağıyorum, sinirli, içimde biriken öfke yükseliyor. O zamanlar, ben sadece onun *seks oynucağıydım*. Aslında zaman zaman bana öyle derdi. Sanki herhangi bir kadın böyle bir şeyi duymak istermiş gibi.

Hizmetlerin için sana cömertçe ödeme yapacağım!

İnanılmaz! Tam Chris dibe vurmuş derken, daha da dibe batmayı başarıyor. Neden onun numarasını engellemedim ki? Hatırlamıyorum, ama bunu çok uzun zaman önce yapmam gerektiğini biliyorum. Ama bunu öylece geçiştiremem.

Siktir git, pislik herif!

Onun numarasını engellemeden ve rehberimden silmeden önce yazdığım tek şey bu. Böyle içimi dökmek iyi geldi, ama onun dipsiz küstahlığının beni ne kadar sarsdığını hissedebiliyorum ve telefonumu sertçe kenara itiyorum, telefon yere düşüyor.

Gerçekten böyle bir şeyin işe yarayacağını mı düşünüyor? Gerçekten telefonundaki herhangi bir kadına para verip onunla yatabileceğini mi düşünüyor? Bu gerçekten işe yarıyor mu?

Bunun işe yarayacağını hayal edemiyorum ve dikkatimi telefonumu görmezden gelerek önümdeki çiçek aranjmanını bitirmeye geri çeviriyorum. Saate bir bakış, çok geç kaldığımı ve teslimata çok az zaman kaldığını gösteriyor.

Cumartesi akşamı ve dükkan aslında bir süredir kapalı, ancak düşen gelir nedeniyle çevrimiçi bir çiçekçiye dükkan olarak kaydolduğum için

sözde AAA sınıfı premium öncelikli sipariş.

Böyle bir şeyin varlığından bile haberdar değildim ve bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Kim bir çiçek aranjmanı için 15.400 dolar harcar ki?

Daha doğrusu: Aranjman için 400 dolar, bu parayı zamanında teslimat yapıldığında şoför PayPal üzerinden doğrudan bana ödeyecek ve o da müşterinin kapısında bu parayı alacak. Muhtemelen 450 dolar alacak, böylece kendisi de biraz kazanç sağlayacak. Online satıcılar böyle çalışır. Komisyonlarını rahatça cebe indirirler ve ben de tüm malzeme masraflarını düşüp 50 dolarla yetinmek zorundayım.

Diğer 15.000 dolar ise, hala üzerinde çalışmam gereken altın varak için. Tanrıya şükür, bu önceden ödenmişti ve arkadaşım Veronica, yerel altın satıcısından almayı kabul etti. Saatime tekrar bakıyorum. Umarım zamanında yetişir. Şehrin trafiğinde her şey mümkün.

Bu buketin, çok fazla parası olan bir erkeğin seçtiği kadına yaptığı "seni satın alıyorum, benimle yat" tekliflerinden biri olup olmadığını merak ediyorum.

Belki o ve Chris o kadar da farklı değillerdir. Belki en iyi arkadaşlardır, ya da belki tüm erkekler böyledir. Öyle olmadığını biliyorum, ama bildiğim tek şey, Chris'le olan olaydan beri hiçbir erkeğin bana yaklaşmasına izin vermediğimdir.

Tamam, iş aramak, dükkânı devralmak, düşen satışlar ve...

"Beth! Buradayım! Ben hallederim!" Veronica dükkanın ön kapısından içeri giriyor. Benden başka anahtarı olan tek kişi o. Yapamadım.

Artık kimseye güvenmiyorum. Okuldan beri tanışıyoruz, iyi ve kötü günleri birlikte geçirdik. Kelimenin tam anlamıyla. Çünkü 13 ila 15 yaşları arasında, kilom için boyum bir baş kadar kısaydı. Spor yaparken hep en son seçilirdim ve oldukça kötü yorumlar dinlemek zorunda kalırdım. Ama Veronica öyle değildi. O zamanlar şişman değildi, her zaman ideal bir vücuda sahipti, ama yine de bana destek oldu. Ders çalışmama yardım etti ve ilk partilerime benimle birlikte geldi. Gerçekten çok iyi bir arkadaştı ve ben cesaret edemediğimde diğerlerine susmalarını söylerdi. Daha sonra normal bir kiloya düştüğümde bile hiçbir şey değişmedi.

Aynı üniversiteye gitmiş olmamız ve irtibatımızı kaybetmemiş olmamız sanırım kaderin bir cilvesi. Tıpkı benim gibi, o da hukuk fakültesini bitirdikten sonra New York'ta iş bulmakta zorlandı ve şu anda garsonluk yaparak geçiniyor. Ya da bana yardım ediyor, şu anda elinde tuttuğu altın varak gibi, biraz nefes nefese kalmış halde.

"Teşekkürler Veronica. Sen olmasan ne yapardım?"

"Önemli değil," diyor, hala nefes nefeseyken ellerini beline koyarak. Son birkaç bloğu koşmuş olmalı. Online platform üzerinden yapılan işlerin zaman açısından ne kadar kritik olduğunu biliyor. Şoförü her dakika beklediğimde fiyatım düşüyor.

"Evet, tabii ki. Sensiz kaybolurdum. Bunu bitirip buketi teslim ettikten sonra seni yemeğe çıkarayım, olur mu?" diye öneriyorum.

"Önce çiçekleri bitir ve..." Bakışları yerde duran telefonuma düşer. "Hey, bunu düşürmüş olmalısın," diye eğilip telefonu alır. "Masada bir zarf da var."

İkisini de masanın üzerine koyar. Ekranı yanmış olan cihaza bakarken gözleri bir an durur, muhtemelen yanlışlıkla düğmelerden birine basmıştır. Sessizce bana bakar.

Bakışlarımı ekrana çeviriyorum, sonra ben de bilinmeyen numaradan gelen mesajı görüyorum.

Yaramaz olduğunda seni seviyorum. Senin Chris

Chris'in başka bir cep telefonu numarası varmış. İlerim ve Veronica'ya önceki mesajları anlatırım.

"Ne pislik herif," diye inler Veronica, öfkeyle yumruğunu masaya vurur. O kadar sert vurur ki, az önce kaldırdığı ve masanın kenarında duran zarf tekrar yere düşer.

"Oh, pardon," der, eğilip zarfı tekrar alır. "ARS Group," zarfın

üzerinde yazanları okur.

"Asshole Group daha uygun olurdu," diyorum ve ikimiz de bu oldukça zayıf kelime oyununa gülüyoruz. Sonra tekrar ciddileşiyorum. "Onu arkamdaki çöp kutusuna atabilirsin. Dükkanımı istiyorlar. Ev sahibi satmayacak gibi görünüyor. Dükkanı boşaltmam için bana düzenli olarak giderek artan miktarlarda teklifler yapıyorlar."

"Gerçekten de tüm dünya paranın her şeyi satın alabileceğini düşünüyor," diyor Veronica, inanamıyormuş gibi başını sallayarak. "Pes etme, Beth."

"Yapmayacağım," diyorum, altın varak süslemeleri dikkatlice yapıştırırken kendinden emin görünmeye çalışarak. İşimi bitirdiğimde, tamamlanmadan önceki son adım için bilgisayara gidiyorum: buket için tebrik kartına zarif bir el yazısıyla yazmam gereken metni okumak için.

"Şimdi şuna bak," diyorum Veronica'ya ve yüksek sesle okuyorum. "Nektarın buketin altını andırıyor. Seni tatmak istiyorum!"

"Dünya çok yozlaşmış, tatlım," diyor Veronica gülerek.

"Ama kimse buna inanıyor mu? Bir gün doğru kişiyi bulmayı umut etmekle eski kafalı mıyım?" diye soruyorum, tebrik kartına bu sözleri yazarken.

"Bilmiyorum," diyor Veronica. "Son zamanlarda umut verici randevularım olmadı." Sonra omuz silkiyor. "Ya sen?"

"Tek bir tane bile," diye mırıldanıyorum, içimde bir boşluk hissederek ve gerçek bir yakınlık için derin bir özlem duyarak. Bu buketin muhtemelen ifade etmesi gereken sahte yakınlık değil, ki bu muhtemelen sadece bir amaç için bir araçtır.

Sonra, çevrimiçi satıcının sayfasının sağ üst köşesinde, çan simgesinin yanında kırmızı bir 1 rakamı görüyorum. Başka bir sipariş mi? Para işime yarayabilir, ama uzun bir hafta oldu, oldukça yorgunum ve Veronica'yı yemeğe çıkarmak istiyordum ve...

Ama durum daha da kötü, çünkü şöyle yazıyor:

AAA sınıfı premium öncelikli siparişin sürücüsü platformdaki hesabını silmiş. Kısa sürede yedek sürücü bulamadık. Platformun şart ve koşullarına göre, buketi teslim etmeli ve müşteriden ödemenizi almalısınız. Teslimat adresi:...

Saygılarımızla

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

"Ne oldu?" diye sorar Veronica. Ekrandaki mesajı işaret ederim.

"Hadi gidelim o zaman," diye cevaplar Veronica. "Araban yer altı garajında, değil mi?"

Başımı sallıyorum. Araba, rahmetli babamın ölümünden kısa bir süre önce bana hediye ettiği bir şeydi. Park yeri çok pahalı olduğu ve New York'ta araba gereksiz olduğu için bunu gerçekten karşılayamayacağımı biliyorum. Ama araba özel bir şey olmasa da ondan vazgeçemedim.

"Lanet anahtar nerede?" diye mırıldanıyorum, ceplerimi, çantamı ve bilgisayarın üzerindeki rafları aradıktan sonra.

"Veronica, aramama yardım eder misin?" diye soruyorum, biraz çaresizce, saate bakıp bunun çok zor olacağını bilerek. Adres, şehrin en iyi bölgelerinden birinde; buradan en az yarım saat sürer ve bu da çok şanslıysam. Teslimat kırk dakika sonra. Bu çok zor olacak. Çok zor.

Çevrimiçi portalı lanetliyorum ve sürücüyü aynı şeyi yapmaya karar veriyorum. Hesabımı silip düzenli müşterilere odaklanacağım. Öte yandan, gelirim büyük bir kısmı tam da bu tür siparişlerden geliyor ve...

"Hey, burada ARS Group'tan daha fazla mektup var. Ama anahtar yok."

"Onları atabilirsin. Unutmuş olmalıyım," diye cevap veriyorum, anahtarı gerçekten çılgınca arayan Veronica'ya kısa bir bakış atarak, ve kendim aramaya devam etmeden önce kısa bir süre derin bir minnettarlık duyuyorum.

Teslimat saatimden uzaklaşan iki uzun dakika sonra, aklıma son bir fikir gelir. Belki posta kutusundadır? Kilitte mi bıraktım?

Rahat bir nefes alıyorum, çünkü anahtar tam da orada. Diğer tüm anahtarlar da anahtarlıkta. Sonunda! Posta kutusundan bir zarf görünüyor. Bu sefer ARS Group'tan değil, ev sahibinden bir mektup. İçimde kötü bir his var, ama zarfı bir kenara koyup Veronica'nın yanına koyuyorum, anahtarı sallıyorum ve onun da rahatladığını görüyorum.

"Hadi gidelim," diyor, ben boş elimle çiçek aranjmanını alırken Veronica da benim için tebrik kartını ona iliştiriyor.

"Neredeyse vardık," diye mırıldanıyorum, saatlere, sonra yanımdaki boş yolcu koltuğundaki bukete, sonra da trafiğe bakarak gergin bir şekilde. Veronica benimle gelmek istemişti, ama ona benim için yeterince şey yaptığını söyledim, ayrıca hasta olan bir iş arkadaşının gece vardiyasını üstlenmesi gerekiyordu, bu yüzden akşam yemeği davetimi yarına erteledik.

Trafik beklenenden daha iyiydi ve ödememden herhangi bir kesinti yapılmadan tam zamanında yetişebileceğim gibi görünüyordu. Mahalle artık değişmişti. Çok uzak olamam, çünkü sağımda ve solumda büyük ön bahçeleri ve ağır demir kapıları olan görkemli konaklar var. Hatta bazı yerlerde kapı kulübeleri bile var. Sanırım daha önce bu bölgede hiç bulunmadım. O kapı kulübelerinden birinin kirası muhtemelen arabamı satarak elde edeceğim paradan daha fazla.

1000 fit sonra varış noktanıza ulaşacaksınız, diyor navigasyon sisteminin sesi.

Aynaya bakıyorum. Kıvrıkcık, bukleli saçlarım yine her yöne dağılmış durumda.

Mop kafalı! Şişko mop kafalı, kafamda eski okul arkadaşlarımın seslerini duyuyorum. Saçımın bu kadar dağınık olmasından nefret ediyorum, sanki bir tür stres sensörüymüş gibi, etrafımdaki herkes ruh halimi olabildiğince net görebiliyor. Kıvrıkcık saçlarla mümkün olduğu kadar tekrar taramak isterdim. Veronica her zaman sevimli görüldüğünü söyler ve erkeklerin saç stilimi beğendiklerini sık sık duyar. Bence sadece nazik davranıyordu.

Neyse. Zaten saçımı tarayacak vaktim yok ve burada kimseyle buluşmayacağım. Ben sadece, nektara bir tür düşkünlüğü olan zengin bir playboyun buketini teslim eden kızım. Arabamı sokağa park ediyorum, doğru adrese geldiğimi iki kez kontrol ediyorum, arabadan iniyorum ve demir kapıları açık, kapı kulübesi boş olan malikaneye hayranlıkla bakıyorum. Bir taksi bana doğru geliyor, ama içinde şoförden başka kimse yok. Muhtemelen birini bırakmıştır. Belki de buketin sahibi olan bayanı? Ön bahçe çiçeklerle süslenmiş. Girişin önünde, neredeyse 300 fit uzaklıkta, birkaç pahalı araba park edilmiş: Bentley, Porsche, Jaguar. Bunlar sadece benim bildiğim markalar. Evden müzik sesi geliyor.

Görünüşe göre bir parti var ve belki de altın yaprak düzenlemesi bir hediyedir? Ama o zaman tebrik kartı ne iş?

Kafamı sallayarak yürümeye devam ediyorum, saate bakıyorum ve kendime bu gizemi çözmeyeceğimi ve bunun benim için önemli olmaması gerektiğini söylüyorum. Ben sadece 400 doları alıp buradan gitmek için buradayım.

"Kimsin sen?" Ön kapıya çıkan büyük merdivenden sadece iki adım uzaktayken, beni irkiten sert bir ses duyuyorum. Yan tarafa bakıyorum ve boksör burnu olan, iri yarı, somurtkan yüzlü bir adam görüyorum. Yaka kısmındaki "Güvenlik" yazan küçük isim etiketi gereksizdi. Çalılıklarda saklanmadığı sürece, onu üç metre öteden bile tanıyabilirdiniz.

"Teslimat," diyorum ve çiçekleri ona uzatıyorum.

"Herkes öyle diyebilir," diye homurdanır, hiç etkilenmemiş bir şekilde.

"İşte sipariş..." Neyse ki yanımda bulunan adresin yazılı olduğu kağıda bakıyorum. "Alex Rodgers," diye yüksek sesle okuyorum. "Burası doğru yer, değil mi?"

"Bay Rodgers burada yaşıyor. Ama kimse sipariş veya çiçeklerden bahsetmedi," diyor güvenlik görevlisi, ki onun işi dostça davranmamak ve korkutmak olmalı. Normalde bu benim üzerimde işe yarar ve böyle bir adam kulübün önünde duruyorsa, ilk dönen ve oradan ayrılan ben olurum. Ama bu durumda, 400 dolarlık bir buketim var ve zarar etmek gibi bir niyetim yok.

"Ben sadece basit bir çiçekçi kızım ve buket için ödeme almak istiyorum. İşte aldığım sipariş," diye yazdırdığım kağıdı ona uzattım. "Lütfen patronunuza sorar mısınız? Tek istediğim bu," dedim, yapabildiğim en samimi gülümsemeyi takınarak.

"Mhm," güvenlik görevlisi homurdanır, sonra elimden kağıdı almadan bir telsiz çıkarır. Görünüşe göre siparişi kontrol etmekle ilgilenmiyor. "Dilara. Bay Rodgers için bir teslimat var. Üzerinde parlak şeyler olan çiçekler."

"Onlar altın varak," diye mırıldanıyorum, ama o, duymak istemediğini belirtmek için bana kısa bir el hareketi yapıyor. Hatta bir cızırtı duyuluyor. Sonra bir ses geliyor, görünüşe göre bir kadın sesi. Belki de buketin alıcısıdır? Neden bu Bay Rodgers'a değil de ona telsizle haber veriyor?

"Onu gönderin," telsizin diğer ucundan duyuyorum. "Lütfen, ben yapamam..."

"Onu duydunuz," güvenlik görevlisi sözümü keser.

"Lütfen tekrar sorun. Lütfen," diye yalvarırım.

"Bu kadın oldukça ısrarcı. Belki de çiçekleri Bay Rodgers sipariş etmiştir?" diye sorar ve yüzündeki ifade biraz yumuşar. Belki de saçlarımın daha fazla kabardığını fark etmiştir? Bu stres sensörü bir kez olsun iyi bir şey olabilir mi?

Cevap yok. Güvenlik görevlisi omuz silkiyor. Onun için neredeyse üzülüyorum, çünkü muhtemelen sadece emirleri yerine getiriyor. Sonra kapı açılıyor. Dar bir elbise giymiş, çok dekolte bir bluzlu sarışın bir kadın beliriyor. Kim olduğunu bilmiyorum, ama bir şey açık: Bay Rodgers değil.

Saate bakıyorum ve teslimatın bir dakika geciktiğini görüyorum. On dolar eksik. Ve karar anı, Bay Rodgers veya başka biri telefonumdaki uygulamada teslimatı dijital olarak imzaladığında geliyor.

"Bu da o şakalardan biri mi?" diye soruyor kadın, kollarını göğsünde kavuşturarak ve en az güvenlik görevlisi kadar huysuz bir ses tonuyla.

"Ne şakası?" diye soruyorum, ne demek istediğini anlamadan. Ama cevabı pek umursamıyorum. Kesinlikle şaka olmayan şey, her geçen dakika paranın parmaklarımın arasından kayıp gitmesi. "Dinleyin, bu çiçekler internetten sipariş edildi. Ben sadece onları teslim edip, bana ödenmesi gereken parayı almak istiyorum..."

"Ben Bay Rodgers'ın kişisel asistanıyım ve çiçek siparişi vermiş olsaydı bunu bilirdim," diye sözümü keserek ters bir şekilde cevap veriyor. "Onun için bu teslimatı kabul etmem mümkün değil."

"Dinle," diye iç çekerek söylüyorum. "Burada neler olduğunu bilmiyorum. Ama teslimatı her dakika geciktirdiğimde, şirket ücretimi kesiyor, ben sadece..."

"Hayat hikayeni sormadım," diyor asistan, yakasındaki küçük altın isim etiketinde *Dilara* yazıyor ve altında küçük italik harflerle *Bay Rodgers'ın asistanı* yazıyor.

"Patronuna soramaz mısın? Belki çiçekler sevgilisi içindir, bir ilişkisi vardır, bilmiyorum. Ama ben..."

"Yeter. Lütfen mülkü terk edin," diyor Dilara, garaj yolunu işaret ederek. "Yoksa ben..."

"Nektarın buketin altını gibi tadı var. Seni tatmak istiyorum!" Karttan okudum ve bu sefer onu kesen benim. İçimde öfke yükseliyor. Muhtemelen sık sık yattığı, kocaman göğüslü bir asistanın arkasına saklanan bu zengin playboya öfke...

"Bir dakika bekle, Dilara. Geliyorum," diye bir ses, elindeki telsizden geliyor.

"Şimdi başını belaya soktun. Bay Rodgers her şeyi duydu. Buraya geliyor ve sana senin ve ucuz kartın hakkında ne düşündüğünü söyleyecektir," diye bağırır Dilara, telsizi havaya kaldırarak. "Aslında bu gece sıradan işçilerle uğraşmaktan daha önemli işleri var," diye ekler onaylamayan bir tavırla.

Bu Bay Rodgers, asistanı kadar kibirliyse, ona da hakkını vereceğim. Siparişin masraflarını üstlenmek zorunda kalsam bile. İçimdeki her şey gitmemi haykırırsa ve gözyaşlarına boğulmak üzere olsam bile, kendimi küçük düşürmesine izin vermeyeceğim. Bu kadın nasıl bu kadar acımasız olabilir?

Bir dakika sonra, bu Dilara'nın yanında bir adam belirir. O da Alex Rodgers olduğunu belirten bir yaka kartı takmaktadır. İlk başta gözlerimi ondan ayıramıyorum. Nedenini bilmiyorum ama ağzım açık kalmış gibi hissediyorum ve vücudum bir sıcak bir soğuk oluyor.

Kendine gel, Beth. Kartta yazanı hatırla! O bir playboy! Bir kadın avcısı!

"Demek nektara meraklı olan adam sensin," diyorum ona ve buketi uzatıyorum. Ellerimin titrediğini hissediyorum ve bunun fark edilmediğini umuyorum.

"Sevimli. Israrcı ve küstah da," diyor bana sırtarak. Sözleri, içimde uyandırmak için daha iyi uykuya dalmış olsaydı daha iyi olacağı bir şeyi uyandıran kadifemsi bir vaat gibi geliyor. Neyim var benim? O tipik bir playboy. Ve ben burada dizlerim titreyerek duruyorum?

"Nasıl yardımcı olabilirim, bayan..."

"Peterson," diye boğuk bir sesle söylüyorum, sesimin nereye gittiğini merak ederek.

"Memnun oldum, Bayan Peterson," der, bana doğru yaklaşarak elimi öper, bu da dizlerimin daha da titremesine neden olur.

"Bay Rodgers, içeride sizi bekleyen bazı önemli kişiler olduğunu hatırlatmalıyım ve..." Dilara bu anı keser.

"O zaman gidip onları bekletin," der Bay Rodgers, ona bakmadan eliyle bir hareket yapar.

"Bu konuyla ben ilgileneneğim," der, buz mavisi gözleri beni delip geçer. Boynumun arkasında bir karıncalanma hissedirim, ama hemen onu bir kenara iterim.

"Peki, Bayan Peterson. Bana Alex diyebilirsiniz. Beni buraya ne getirdi ve karttaki aptalca mesajı kim yazdı?" sesi birden ciddileşir, bakışları hala delici ama tehlikeli bir şekilde.

Kendimi neye bulaştırdım böyle?

Chapter 2

ALEX

Biraz önce

"Geç kalıyorsunuz patron," kişisel asistanım Dilara, ön kapıyı açarak beni selamlar ve geniş dekoltesini gösterir.

"Biliyorum. Helikopter yine hazır değildi. O şeyde her zaman bir şeyler bozuk oluyor. Neden onu aldım ki?" Sinirlenerek, onu eliyle uzaklaştırıyorum, kendimi onun dekoltesine biraz fazla uzun süre bakarken buluyorum ve neden onunla, onun öncekileri gibi henüz yatmadığımı merak ediyorum.

Boş ver gitsin. Şu anda bunu düşünecek havada değilim, çünkü aslında bu etkinlik için görkemli bir giriş yapmak istiyordum. Sonuçta burası benim mülküm ve ev sahibi benim.

Şimdi ön kapıdan gizlice giriyorum ve asistanım ve dışarıda duran ve bana

sessizce başını sallayan güvenlik görevlisi dışında kimse fark etmiyor.

"İsimlikinizi takayım efendim," diyor Dilara, sol elini göğsüme koyup diğer eliyle yakamdaki altın rozeti karıştırıyor.

"Sanki ihtiyacım varmış gibi," diye mırıldanıyorum, ama ona izin

veriyorum, bakışlarım dalıp gidiyor. Gördüğüm şey için tek bir kelime

var: Sıkıcı!

Zenginlerin hayırseverlik galalarında zamanlarını boşa harcamak istemeleri kimin fikriydi ki? Bu insanların hiçbiri arkadaşı yok mu?

Gördüğüm tek şey, şişman göbekli, kel ve gri saçları kalan bir grup erkek ve genellikle çok daha genç eşleri, bunların yarısından fazlasının göğüslerini yerel plastik cerrahlar tarafından büyütmüş olduğu kesin.

Arkada, küçük bir grup sıkıcı bir müzik çalıyor, yanında da konukların kendilerine servis yaptıkları sıkıcı bir büfe var.

Belki de bu insanlar da benim kadar burada olmak istemiyorlardır. Bu saçmalığın şirketimin imajını korumak için gerekli olduğunu biliyorum. Bu yüzden, burada orada birkaç nüfuzlu kişiyle el sıkışıp, güzelce gülümseyip, birkaç iltifat edeceğim, böylece New York'ta fast-food zincirimin birkaç şubesini daha açabileceğim. Bu zincir, şu anda şehirdeki en popüler şey ve yakında tüm Doğu Kıyısı'na yayılacak. Ve bu iş bittiğinde, o zaman...

"Şuna bakın," diye fısıldıyorum, gözlerim Dilara'nınkinden bile daha dar görünen elbiseler giymiş bir grup kadına takıldığında.

Belki de bunlar, puro ve konyakla yan odaya çekilen adamların eşleridir. Ya da bekardılar ve asistanım benim itibarımı ve ne istediğimi bildiği için onları davet etmiştir. Ama nedeni umurumda değil: beni ilgilendirmiyorlar.

Beni ilgilendiren şey ise, ateşli kızıl saçlı küçük kadının "beni becer" bakışı. Gözlerimiz buluşur, o saçlarını omzunun üzerine atar ve bana sırtarak bakar, ben de en son ne zaman kızıl saçlı bir kadını yatağıma attığımı merak ederken bulurum kendimi.

Geçen hafta sonu olduğunu hatırladığımda neredeyse gülümsemek zorunda kalıyorum. Ve düşününce, şu anda bana doğru yürüyen küçük kıza çok benziyor. Belki ikiz kardeşi olabilir mi? Bu biraz çılgınca olurdu. Kızıl saçlı kızın yakasındaki küçük isim etiketine bakıyorum. İsim tanıdık geliyor ama nereden hatırladığımı çıkaramıyorum.

Sonra küçük şey hala sırtarak önümde duruyor. Ne istediği çok açık. Neredeyse çok kolay görünüyor ve geçen hafta ona çok benzeyen ve...

"Ah!"

Çok hızlıydı. İtiraf etmeliyim ki, onun küçük, düz elinin geldiğini görmedim ve yanağım gerçekten biraz acıdı.

"Geçen hafta için," diye ters bir şekilde cevap verdi, topuklarını döndü ve kıkırdayan arkadaşlarının yanına geri döndü.

"Ne cadaloz," diye mırıldanıyorum, dalgın dalgın yanağımı ovuşturup etrafa bakıyorum. Dilara neden beni uyarmadı? Nerede bu kız?

Sonra onun bazı erkeklerin ellerini sıkıldığını görüyorum, ki onlar da elbette çoğunlukla onun dekoltesine bakıyorlar, ve onu neden işe aldıldığını tekrar anlıyorum. Belki de dikkatlerini benden uzaklaştırmak için bilerek yaptı? Gerçi onun o kadar zeki olduğunu sanmıyorum. Yine de, etrafında toplanan erkekler kırmızı saçlı kadınla olan olayı hiç fark etmediler.

Ama tabii ki, tamamen fark edilmeden geçmedi. Davetliler arasında ara sıra gizli bakışlar yakalıyorum ve kadınların bakışları normalden daha uzun süre üzerimde kalıyor. Ya onlar da benimle yatmak istedikleri için ya da benim basit bir playboy olduğumu düşündükleri için. Genellikle ilk neden geçerlidir.

Ancak onların görüşleri umurumda değil. Benim umurumda olan şey, yeni lokasyonlarım için inşaat ruhsatları ve onaylar. Eğer kadının kocası belediye binasında önemli bir pozisyondaysa, o zaman elbette kadına tüm cazibemi kullanacağım.

Sonra Dilara elinde bir iPad ile bana yaklaşıır.

"Oradaki beyler senin genişleme planından oldukça etkilendiler," diyor. "Ama müsteşar yardımcısının asistanını becerdiğini öğrenirse, bu bir sonraki toplantı için yeterli olacak mı?" Ne demek istediğini tam olarak anlamıyorum. "Tokat atmayı seven kızıl saçlı," diyor ve kadınlar grubuna doğru başını sallıyor.

"O bundan hiç bahsetmedi," diyorum, masum görünmeye çalışarak, ama gülümsemeden edemiyorum.

"Senin için hepsi sadece bir oyun, değil mi?" diyor Dilara somurtkan bir şekilde.

"Ama hoşuna gidiyor, değil mi?" Gülümserim, elimi kalçasına koyarım ve onu kendime doğru çekerim. Gözlerimiz buluşur ve istersem ona sahip olabileceğimi bilirim

Ama şimdi değil.

"İş rakamlarımızın analizini hazırladın mı?" diye soruyorum, onun sinirli bakışından eğlenerek. Muhtemelen iş ile ilgili bu soruyu beklemiyordu.

"Tabii ki," diyor, bir adım geri çekiliyor ve bir an kendini toplamaya çalışıyor gibi görünüyor. Sonra iPad'deki uygulamayı açıyor. Uygulamada, dışarıdan bakan birinin kafasını karıştırabilecek birkaç sütun halinde rakamlar var. Ancak bu, işimin ayrıntılı bir analizi ve aynı zamanda eski arkadaşım Jake'in beni terk edip birkaç çalışanı da yanında götürdükten sonra bir yıl kadar önce kurduğu fast-food zinciri ile bir karşılaştırma da içeriyor.

Ya da daha doğrusu: Beni Yahuda gibi sırtımdan bıçakladıktan, işimi kopyaladıktan ve sırtımdan bıçaklayan bir piç kurusu haline geldikten sonra.

Ve tüm bunlar, onu ortağım yapmak istemiş olmama rağmen oldu.

Yine bu konuda kendimi fazla heyecanlandırmamaya çalışıyorum, ama burada gördüklerim hiç hoşuma gitmiyor. Jake'in işi benimkinden daha hızlı büyüyor. Her mağazanın kârı daha yüksek görünüyor. Mağazaları görünüşe göre daha yoğun trafiğe sahip bölgelerde konumlanmış.

"Her şey yolunda mı efendim?" diye soruyor Dilara, ki o elbette ne rakamları anlıyor ne de benimle Jake arasındaki geçmişı biliyor. Bunun için benimle yeterince uzun süredir çalışmıyor.

"Bayanı arka kapıdan dışarı çıkarın," diyorum Dilara'ya, gruba doğru başımı sallayarak. "Ve ona yüklü bir çek yazın. Kendine ayakkabı alsın, göğüslerini yaptırsın... ya da ne isterse. Gerçi, hayır, göğüsleri gayet iyiydi."

"Ama efendim, ben öyle yapamam..." diye kekeler.

"Evet, yapabilirsin," diye sözünü kesiyorum. "Sen benim çöpümü hallediyorsun. Buraya bunun için geldin. Unuttun mu?" Bir an durup, onun başını sallamasını bekledim. Sonra devam ettim. "Şimdi belediye meclisi üyesiyle kısa bir konuşma yapacağım, karısına birkaç iltifat edeceğim, çünkü bu etkinliğin tek nedeni bu. Diğer konuklara bakınca, daha önce hiç görmediğim, kendini beğenmiş, influencer olmak isteyenlerden başka bir şey değiller."

"Anladım," der Dilara itaatkar bir şekilde ve topuklarını döndürür.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa arayın," diyor meclis üyesi nazikçe. Sonra vedalaşıyorum, eşinin elini öpüyorum, bu da onu sanki yirmi beş yaşında gibi sevince boğuyor, ama bu onun yaşının yarısı kadar bile değil. Ama meclis üyesi bunu seviyor gibi görünüyor ve ben de istediğimi başardım. Şimdi tek yapmam gereken, olayı yakında sonlandırmak, ama...

"Efendim, sizinle konuşmak isteyen başka biri var," diyor asistanım, ben meclis üyesi ve eşinden ayrıldıktan sonra. "İlginç bir yatırımdan haberi olduğunu söylüyor ve..."

"Bugünlük işim bitti," diyerek onu eliyle uzaklaştırıyorum.

"Ama..." Dilara söze başlar, ancak telsizinden gelen tiz bir ses onu keser.

"Dilara. Bay Rodgers'a bir teslimat var. Üzerinde parlak şeyler olan çiçekler."

"Kapının dışındaki güvenlik görevlisi. Ona bir telsiz verdim, böylece başka bir şaka olursa zili çalmaması için."

"İyi düşünmüşsün," diyorum ve bu sefer gerçekten içtenlikle söylüyorum. Çünkü son zamanlarda kapımda tuhaf olaylar artmaya başladı. Bu tür olayların sonuncusunda, güvenlik görevlisi kapıya gelen birkaç teslimatçı yüzünden beş kez içeri girdi. Bazen pizza, bazen suşi, sonra da seks oyuncakları getiriyorlardı.

Her şey kamera sprej boya ile boyandığında başladı, böylece kapıda kimin olduğunu artık göremez oldunuz. Bir şirket bu garip özel boyayı temizleme görevini üstlenene kadar, her türlü kapı zili şakası yapıldı. Genellikle kapıda kimse yoktu, bazen biri oraya bir çöp torbası bırakmıştı, başka bir seferinde ise içinde köpek pisliği olan bir torba.

Çocukların yaptığı tipik şeyler. Ama sorgulanan tüm komşuların çocuğu yoktu ve masum olduklarına yemin ettiler. Yoksa bir gece birlikte olduğum kadınlardan biri miydi? Kızıl saçlı kadın bana tokat atmıştı; belki de başka bir intikam peşinde olan kadın vardı? Teslimat hizmetleriyle ilgili olay en azından bir yetişkini işaret ediyordu. Ama neden çiçekler?

"Çiçek sipariş ettin mi?" diye soruyor

Dilara. "Tanrı aşkına, hayır," diyorum

sinirlenerek.

"Onu gönder," diyor Dilara telsize, bana başını sallıyor ve konuyu kapattığımızı düşünüyoruz.

"Kadın oldukça ısrarcı. Belki de Bay Rodgers çiçek sipariş etmiştir?" diye güvenlik görevlisinin telsizden söylediğini duyuyoruz.

birkaç dakika sonra güvenlik görevlisinin telsizden söylediğini duyuyoruz.

"Ben hallederim," diyor asistanım, gözlerini devirerek çantasına uzanıp bana başka bir telsiz uzatıyor. "Herhangi bir sorun çıkarsa diye," diye açıklıyor ve beni orada bırakıp gidiyor.

Onu takip etme dürtüsüne direniyorum. Güvenlik görevlisinin sözleri ilgimi çekti. Israrcı bir kadından bahsettiği için mi? İnterkoma gidip, artık çalışan kamerayı etkinleştirerek kapıda duran kızıl saçlı kadın olup olmadığını kontrol ediyorum. Belki özür dilemek istiyordur?

Tamam, bu biraz abartılı olabilir. Ama buradan izlemek daha iyi. Onun tokat atabileceği mesafeden uzakta.

Kamera görüntüsü netleştğinde, bir an duruyorum. Kızıl saçlı kadın değil. Onun yerine gördüğüm, siyah kıvrıkcık saçlı, sade ama bir şekilde zarif bir elbise giymiş, elinde bir buket çiçek tutan minyon bir kadın.

Tarif edemem ama onda bir şey var. Dilara ile konuşurken şu anda gamzelerini görebiliyor muyum acaba? Neredeyse interkomu çalıştıracaktım ama bu, sesimi oturma odasındaki tüm hoparlörlerden duyururdu. Bu benim için pek de avantajlı olmayabilirdi. Bu yüzden elimdeki telsizi kullanmaya karar verdim.

"Yeter. Mülkü terk edin," diyor Dilara, garaj yolunu işaret ederek. "Yoksa ben..."

"Senin nektarın buketin altını andırıyor. Senin tadını almak istiyorum!" diye başlar kadın. Ne dediğini anlamıyorum, ama sesinin tınısı beni etkiliyor.

sonra onun buket üzerindeki karttan okuduğunu fark ediyorum.

Tanrım. O sadece bir çiçekçi kız. Ama ne çiçekçi kız ama. Gözlerinde dürüst bir öfke görebiliyorsun. O ateş. Bu kadın beni gerçekten büyüledi. O başka bir dünyadan...

"Bir dakika bekle, Dilara. Geliyorum," diyorum kendime walkie-talkie'ye ve kapıya doğru yöneliyorum.

Kapıyı açıp elbiseli bu teslimatçı kadını gördüğümde, gözlerimiz buluştu. Kahretsin, interkomun 4K kamerasından gördüğümde bile daha güzeldi. Kendimi toparlamaya çalışırken, midemde bir sıcaklık hissettim ve yavaşça yükseldi.

"Demek nektara meraklı olan sensin," diyor kadın huysuzca, buketi bana uzatarak.

"Sevimli. Israrcı ve küstah da," diyorum, ellerindeki hafif titremeyi görünce gülümsüyorum. Biraz güvensiz, biraz da meydan okuyan. Tam da sevdiğim gibi.

"Nasıl yardımcı olabilirim, bayan..."

"Peterson," diyor, sanki aniden sesini kaybetmiş gibi.

"Memnun oldum, Bayan Peterson," diye mırıldanıyorum, ona doğru yürüyüp elini öpüyorum. Onu göz ucuyla izliyorum ve öpücüğün istenen etkiyi yarattığını neredeyse hissedebiliyorum.

"Bay Rodgers, içeride sizi bekleyen bazı önemli kişiler olduğunu hatırlatmam gerek," diyor Dilara, o anı bölerek.

"O zaman gidip onları oyala," diyorum. Bunun bariz bir blöf olduğunu biliyorum. şu anda, siyah kıvrıcık saçlı bu gizemli kadından daha önemli hiçbir şey yok.

"Bu konuyla ben ilgileneceğim," diyorum, ona bakarak, benim hissettiğimi o da hissediyor mu diye merak ediyorum. Aramızda bir şey var. İnsanlar kimya uyuyor derken bunu mu kast ediyorlar? Bilmiyorum. Ama şunu biliyorum: Onu istiyorum. Ama ondan önce, neden burada olduğunu öğrenmek istiyorum.

"Peki, Bayan Peterson. Bana Alex diyebilirsiniz. Beni buraya getiren nedir ve karttaki aptalca yazıyı kim yazdı?" diye soruyorum, bakışlarımla onu sabitlemek istercesine.

"O sizdiniz," diyor Bayan Peterson.

"Bana Alex diyebilirsin," diye tekrar ediyorum, onun arkadaşı olabileceğimi açıkça belirtmek istiyorum. Eğer o da isterse.

"Tamam, sendin. şimdi dört yüz dolarımı istiyorum, sonra da çiçekleri başkasına verebilir ve seçtiğin kişinin nektarını içebilirsin," diyor ve çiçekleri bana uzatıyor.

"Bir ismin var mı, küstah Bayan Peterson?" diye soruyorum, sesime olabildiğince çekicilik katarak.

"Beth." Sesi neredeyse bir fısıltı.

"Peki, Beth. Ben hiçbir şey sipariş etmedim. zgnm, ama buket için ödeme yapmayacağım ve... bu altın yaprak mı?" diye soruyorum, içindeki parlak

şeyi fark ederek soruyorum.

"Doğru. Ödemek istemediğiniz siparişiniz için," diye tersler Beth ve ben o enerjisini, ondan yayılan o sıcaklığı hissederim, adeta bana sıçrayan bir enerji. Çoğu teslimatçı hemen pes eder. Bu kadın farklı. Ve bu hoşuma gidiyor. Onu seviyorum.

"Dinle, Beth. Son zamanlarda biri bana şaka yapıyor. Kapıyı çalıyor, yemek sipariş ediyor, hatta şimdi de çiçek sipariş ediyor. Anlıyor musun?" diye soruyorum, başımı eğerek.

"Tek anladığım, zengin bir züppe beni dört yüz dolar dolandırıyor," diye karşılık verir Beth, topuklarını döndürür ve gitmeye başlar.

"Hey, bir dakika bekle," diyorum, kolumu omzuna koyarak onu döndürüyorum. Dokunmam parmaklarımdan bin voltluk bir elektrik akımı geçiriyor ve bir an için yıldızlar görüyorum sanki.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" der Beth, dönerek ve ben tepki veremedim, tüm gücüyle beni geri iter, ben de geriye doğru sendeleyip, garaj yolumdaki küçük bir su birikintisine popomun üstüne düşerim.

"Üzgünüm, istememiştim..." der Beth, dehşet içinde elini ağzına kapatarak.

"Önemli değil, seni tutmamalıydım," derim, elimi sallayarak ve felaketin boyutunu incelemek için dönerek.

"Aman Tanrım. Çok üzgünüm," diyor Beth ve elleriyle kiri temizlemeye başlıyor.

"Beni itip kakıp sonra da kıcıma şaplak mı atıyorsun?" diye soruyorum, onu izlerken eğlenerek gülümsemek zorunda kalıyorum.

"Ö-Özür dilerim. İsteyerek yapmadım, ben... şimdi gitmeliyim. Ben..."

"Bu kadar kolay kurtulabileceğini mi sanıyorsun?" diye soruyorum, kendi sesimi zorlukla tanıyarak ve kalbimin deli gibi attığını hissederek. Bu kadın, şimdiye kadar tanıştığım herkesten çok farklı.

Sonra cebimden yüz dolarlık banknotları çıkarır, dördünü sayar ve ona veririm. "Buketi ben sipariş etmediğime ve o aptal kartı göndermediğime inanırsan, parasını öderim."

"Hayır, gerek yok. Pantolonunuzun kuru temizleme masrafı kesinlikle daha pahalı olacaktır. Gerçekten..." diyor, uzattığım eli görmezden gelerek.

"Parayı al ve tazminat olarak..." Bir an duruyorum. "İçeri gel ve bir içki iç. Pantolonlar benim sorunum olsun."

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemez, sadece bana bakar. Sanırım kendisiyle mücadele ediyor ve belki de benim kadar bu durumdan şaşkın. Sonra başını sallar ve paramı alır.

"Bir içki," diyor.

"Tek istediğim bu," diyorum gülümseyerek, benimle geleceği için bir genç gibi mutluyum.

"Yani buketi kendin yaptın ve teslimatçı seni ekti mi?" diye tekrar soruyorum, hikayeyi bir kez daha anlatmasını istiyorum.

"Aynen öyle oldu," diyor Beth, ikinci caipirinha'sından bir yudum alırken. Bu içkiyi sipariş etmek benim için küçük bir zafer gibiydi. Buket yanımızdaki barda duruyor. Anladığım kadarıyla çok güzel görünüyor, çünkü çiçeklere pek ilgim yok ve hiç çiçek hediye ettiğimi hatırlamıyorum.

"Ne mutlu bir tesadüf," diye mırıldanıyorum ve belediye meclis üyesi de dahil olmak üzere birkaç misafirin vedalaştığını görünce, işleri bir adım ileri götürmeye karar veriyorum.

"Dans etmek ister misin?" diye soruyorum ona, orkestra biraz daha yavaş bir şarkı çalmaya başlarken elimi uzatıyorum.

"Gerçekten gitmeliyim. Yani, ben..."

"Bir dans," diyorum, elimi ona biraz daha yaklaştırarak ve onun elimi tutmasını bekliyorum.

"Islak pantolonunla mı? Gerçekten gidip değiştirmeyecek misin?" diye soruyor ve elini elime koyuyor. Yine o his var, sanki birleşiyormuşuz gibi, onun sıcaklığı tüm vücuduma yayılıyor.

"Aynen öyle. Zaten dört kez gitmen gerektiğini söyledin, ve ben temiz pantolonla geri dönersem, sen kesinlikle gitmiş olacaksın. Bu riski almak istemiyorum," diye fısıldıyorum, müzikle birlikte dans etmeye başlarken.

"Eski çapkın," diyor, göğsüme dokunup gülerek.

"Ah," diyorum teatral bir şekilde, göğsümü tutarak. "Önce itmek, sonra vurmak. Bu tür şeyleri seviyor musun?" diye soruyorum.

Cümle ağızımdan çıkar çıkmaz, uzun bir sessizlik içinde birbirimize bakarız. Bunun oldukça beceriksizce olduğunu biliyorum. Bu genellikle bana olmaz

neden onun yanında, flört etmenin temel kurallarını unutmuş bir okul çocuğu gibi davranıyorum?

"Bu tür sözler genelde işe yarar mı?" diye soruyor, kasten ayağıma basıp sırtarak.

"Aslında, hiç işe yaramaz," diyorum, ona gülümsüyorum.

"Teslimatçı adamın gitmesi ne büyük şans," diye fısıldıyorum, elimi yanağına koyarak.

Gözlerimiz buluşur. Biri bana veda eder ve omzuma vurur, ama ben farkına bile varmam. Gözlerim sadece Beth'te. Saçlarında. Gamzelerinde ve o muhteşem gözlerinde. Ve o dudaklarında...

Yavaşça yüzüne yaklaşıyorum, sanki beni yine itip itmeyeceğini görmek için bekliyormuşum gibi.

Ama o aşamayı geçtik. Burnum neredeyse burnuna değecekken, onun gözlerini kapattığını görüyorum. Birkaç milimetre daha ve dudaklarımız birbirine değiyor, ve aniden, onu interkomdan ilk gördüğüm andan beri tam da bunu yapmak istediğimi anlıyorum.

Chapter 3

BETH

GÜM

Kapı duvara çarpar ve biz, onun malikanesinin üst katındaki odaya tökezleyerek gireriz, çılgınca öpüşürüz.

"Çok güzelsin Beth. Ateş gibisin," diye fısıldıyor Alex kulağıma, kulak mememi ısıtıyor ve muhtemelen içtiğim dört caipirinha sayesinde, beni duvara yapıştırıp elini elbisenin tam da doğru yerlerine gezdirirken içimden bir inilti kaçıyor.

Yarın muhtemelen pişman olacağımı biliyorum, ama alkol sanki beni cesaretlendiren bir arkadaş gibi, kulağıma fısıldıyor: *Devam et. Biraz eğlenmene izin var.*

İlk dansımız sırasında onun ilk öpücük girişimine direnmeyi başardım. Gözlerimi kapatmış, onu bekliyordum ki, kafamın içindeki ses *DUR* diye bağırdı ve ben kendimi ondan koparıp eve gitmeye çalıştım.

Ama Alex pes etmedi. Onun evinin kapısına geri döndük. Bu sefer güvenlik görevlisi görünmüyordu. Vardiyası çoktan bitmişti.

"Beni ıslak iç çamaşırlarıyla bırakıp gidemezsin, Beth," dedi Alex, bana hala ıslak olan sırtını göstererek.

"Sen imkansızsın. Gerçek bir çocuk ve..." Kendimi tutamadım, gülmek zorunda kaldım, çünkü önümde benim için kendini gülünç duruma düşüren bir milyarder vardı.

"Ve sen..." dedi, birden ciddi bir ifadeyle yaklaşarak. Çok yakın. İlk kez fark ettiğim, kiraz ve derinin baş döndürücü karışımı olan kokusunu içime çektim. "Tek kelimeyle inanılmaz."

Dudakları yine bana doğru geldi. Ben de izin verdim. Hayır, daha da fazlası: bunu istedim. Dünyadaki her şeyden daha çok istedim. Neden bu kadar çabuk fikrimi değiştirdiğimi bilmiyorum. Belki de burada bizden başka kimse olmadığı içindi? Kimseyi etkilemek ya da gösteriş yapmak zorunda değildi, ama yine de beni istiyor gibiydi.

GÜM

Yeni bir çarpma sesi beni kendime getirir ve onun eliyle yanımdaki komodinden bir resim çerçevesini düşürdüğünü görürüm. Beni popomdan tutar, kenarına oturtur, bacaklarımı biraz ayırır ve şimdi önümde durmaktadır.

Ve çok yakınımda duruyor. O kadar yakın ki, sert penisini hissediyorum, tekrar keskin bir nefes alıyorum ve nasıl buraya geldiğimizi geri sarıyorum. Onun yatak odasına: Öpüşmeden sonra, beni el ele eve götürdü, asistanına bir şey fısıldadı, sonra beni yukarı çıkardı. Orada... nasıl söyleyeyim... istediğini aldı?

Beni duvara yasladı, bileklerimi tuttu, uzun bir süre bana baktı, sonra beni öpmeye başladı. Gittikçe daha da vahşice. Dudaklarımızın her temasında, dillerimizin her dansında, bunun benim de istediğim şey olduğunu anladım.

"Beth, muhteşem bir kışın var," diye kulağıma fısıldadı, boynumu öperek aşağı doğru indi ve elbisenin askısını omzumdan nazikçe kaydırıldı.

"Sen de," dedim, onu daha da yaklaştırdım, sert penisinin beni tamamen çıldırtmasına izin vermemeye çalıştım ve ıslak kışına bir şaplak attım. "Ve çok güzel ve ıslak."

Gerçekten iki olgunlaşmamış genç gibiydik, çünkü ikimiz de benim beceriksiz sözlerime kıkırdayarak güldük. Belki alkolün etkisiydi, belki de güvensizliğimi gizlemek için yaptığım bir şeydi, çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.

"O zaman çıkar şunu," Alex gülerek, hala sırtarak, utanmadan önümde soyunmaya başlar. Önce gömleği, sonra pantolonu, ayakkabıları ve çorapları, ve son olarak da açıkça şişkin olan retro külotunu çıkarır.

Sonra karşımda duruyor. Çıplak. Tanrı'nın yarattığı haliyle. Ve Tanrı bu vücuda kesinlikle birden fazla el atmış. Her santimetresi cennet gibi. Altı paket karın kasları, belirgin göğüs kasları, pazı kasları, sert penisi... İtiraf ediyorum, en uzun baktığım yer orası.

"Buradayım Beth," diyor Alex, parmağıyla yüzümü yukarı kaldırıp tekrar öperken gülümsüyor. Sadece birkaç saniye sonra, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi, beni bırakıp elbiseyi başımdan çıkarmaya başlıyor.

"Güzel," diye mırıldanır, her şeyi yavaşça inceler, sonra sütyenimle uğraşır ve sütyenim hemen düşer. "Çok güzel," diye tekrar fısıldar ve parmağını boğazımdan göğüslerimin arasına, göbek deliğimin yanından yavaşça aşağı doğru kaydırır, külotumun kenarına ulaşana kadar ve üzerine nazikçe bastırır. "Çok ıslak," diye daha da yumuşak bir sesle ekler ve dudağını ısırır.

"Hadi," diyor, ellerini popomun altına koyarak beni ileri doğru itiyor ve beni odanın diğer ucundaki kocaman yatağına taşıyor. Penisinin ucu yol boyunca nazikçe kasıklarımın baskı yapıyor. Nefesim kesiliyor ve dürüstçe söylemek gerekirse, az önce boşaldığımı hissediyorum. Bu mümkün mü? Hala iç çamaşırlarımla?

"Neredeyse," diyor şefkatle ve sanki aramızdaki şey dünyanın en doğal şeyiymiş gibi beni nazikçe öpüyor.

Yatağa geldiğinde beni nazikçe yatırır, külotumu çıkarır, bacaklarımı iki yana açar, aralarına yerleşir ve hemen beni yalamaya başlar.

Ve bu... "Tanrım," diye bağıriyorum, gözlerimin önünde elektrik kıvılcımları çılgınca parıldarken. Arkama uzanıp bir yastık alıyorum ve bana ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dili sıcak, harika ve tam da doğru yerleri okşuyor. Sonra birkaç parmağını da ekleyerek yavaşça içime sokuyor.

"Alex... bu... sen..." diye inlerim. "Bu çok iyi."

"Sen harikasın," diye fısıldıyor Alex ve etrafımdaki dünya dönmeye başlayıp yüksek sesle çığlık atacağımdan korkmadan hemen önce uzaklaşıyor. Sonra öpücüklerini yukarı doğru sürdürüyor. Tepemden, karnımdan, göğüslerimden geçiyor ve göğüslerimi de elleriyle sevgiyle okşuyor.

Tanrım, bu adam ne yaptığını çok iyi biliyor. Sanki uçuyormuşum gibi, sanki...

Sonra beni tekrar öper. Hafifçe benim tadı var, ama kiraz ve deri kokusu daha güçlü. Öpücükler daha yoğun hale gelir ve hiç olmadığı kadar uçuruma yakın hissedirim, sanki içimden alevler çıkacakmış gibi.

Sonra geri çekiliyor, gözlerimin derinliklerine bakıyor ve bir eliyle aşağı uzanıyor.

Ne olacağını biliyorum.

Kalın, uzun penisini yavaşça içime sokarken, göz teması kurmayı hiç kesmiyor.

"Mmm." Ağlamamak için dudağımı ısıyorum. Çünkü bu mutluluk.

Nazikçe, hiç kimsenin yapmadığı kadar derine giriyor. Sonra hareket etmeye başlıyor. Bu tam bir cennet ve ben onunla ritim içinde hareket ediyorum, ellerimle onun güzel şekilli kalçalarını tutuyorum, böylece onu daha da derine itebiliyorum.

Dili meme uçlarımı okşadığında, kendimi tutamıyorum: Çığlık atıyorum ve bu sefer kalan misafirler ya da asistanının bizi duyması umurumda değil. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

"Oh, Alex..." Onun bir şekilde parmağını klitorisime koyduğunu hissedince inliyorum. Bana daha sert ve daha sert vuruyor, klitorisimi parmaklıyor, göğüslerimle oynuyor ve beni öpüyor. Bu delilik.

Sıcaklık dalga gibi üzerime çöküyor. Onun altında kıvranıyorum, zevkimden çığlık atıyorum ve sanki vurularak birkaç saniye boyunca titriyorum.

çoklu orgazm yerine elektrik şokları. Alex de yüksek sesle inliyor ve onun içimde derinlere boşaldığını hissediyorum.

"Bu da neydi böyle?" diye soruyorum, o üzerimden kalkıp yanıma uzanıp nefes nefese ve ter içinde yatarken. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ve ancak şimdi ne kadar terlemiş olduğumu fark ediyorum.

"Bu harika bir gecenin başlangıcıydı," diyor Alex gülümseyerek ve kolunu omzuma atarken bana hızlı ve dostça bir öpücük veriyor.

"Devam etmeden önce bir şey içmek ister misin?" diye sorar, yatağın yanındaki küçük buzdolabına uzanır ve bir şişe su uzatır.

"İsterim," diye cevap veriyorum. Ve onun bu sözün çift anlamını fark edip etmediğini merak ediyorum. Çünkü en çok istediğim şey devam etmek. Bu inanılmazdı.

Gözlerimi kırıştırtıp uykulu gözlerimi ovuşturuyorum. Bir an için nerede olduğumu bilmiyorum, ama sonra her şey bir anda geri geliyor.

Alex. Seks ve sonrasında olan her şey. İlk turdan sonra birlikte duş aldık ve hemen orada tekrar yaptık. Sonra ona oral seksin ne olduğunu gerçekten göstermek istedim ve o da bunu çok açık bir şekilde zevk aldı. Bana köpek stili pozisyonunun en sevdiği pozisyon olduğunu söyledi ve önce nazikçe, sonra daha sert bir şekilde kıcımlı tokatladı — acısı hala devam ediyor.

Utanç duygum, muhtemelen caipirinha'lardan kaynaklanan baş ağrısıyla birlikte geri geliyor. Siyah, kıvrıkcık bir saç teli yüzüme düşüyor ve nasıl görünmem gerektiğini biliyorum.

tam olarak nasıl göründüğümü biliyorum. Alex'in hala uyuyor olup olmadığını kontrol etmek için yavaşça dönerim ve sessizce yan odadaki banyoya girerim ve...

... şaşkınlıkla, yatakta yalnız olduğumu fark ediyorum. Belki Alex banyodadır? Kalkıyorum, üzerime bir battaniye sarıyorum, parmak uçlarında banyoya doğru yürüyorum ve orada da kimse olmadığını görüyorum.

Belki bize kahvaltı hazırlıyordur? Ama bunu düşünürken, içime küçük bir şüphe giriyor: Böyle bir evi olan, dün geceki gibi partiler veren ve sipariş etmediği 400 dolarlık bir buketi hiç düşünmeden ödeyen bir adam gerçekten kahvaltı hazırlar mı? Ama hepsi bu kadar değil: Benimle çılgın bir gece geçirdikten sonra, gizlice çıkıp benim gitmemi mi bekledi?

Burada bulunan malzemelerle kıvrıkcık saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum — örneğin, beşten fazla, hala ambalajında duran fırçalarla. Belki de saçımı ya da beni bu halde görmemesi daha iyi olur, diye düşünüyorum ve yepyeni bir fırçayı ambalajından çıkarıp kullanıyorum. Bir erkek olarak neden banyoda bu kadar çok fırçası var? Ama cevabı biliyorum ve bu cevap hoşuma gitmiyor.

Görünüşe göre, fethettiği kadınlar için banyo malzemeleri bile stoklamış, böylece onlarla seviştikten sonra kendilerini tazeleyebilsinler. Kendimi çok aptal hissediyorum. Çok aptal ve...

"Merhaba?" Yatak odasından bir ses duyuyorum. Bir kadın sesi.

"Evet?" diye soruyorum, yatak odasının kapısından başımı dikkatlice uzatarak. Asistanı orada duruyor, en az dün geceki kadar somurtkan görünüyor. Bu sabahki elbisesi biraz daha düğmeli görünüyor, ama yakası hala bol.

"Ah, buradasın. Seni uğurlamam gerekiyor," diyor, rolünden açıkça keyif alıyor.

"Alex, o acaba...?" diye soruyorum, olanlara inanmadığım için utanç dalgası beni kaplarken yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Bunlar senin kıyafetlerin mi?" diye soruyor asistan, sözümü keserek, şifonyerin yanındaki yerden elbisesini alıyor. "Külotun... burada değil mi?"

"Beni rahat bırakır mısın? Neden bu kadar... sert davranıyorsun?" diye soruyorum, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Vardiyanın başında biri senden çöpü çıkarmanı istese nasıl hissederdin?"

İlk başta ne demek istediğini anlamadığım için donup kalıyorum. Ne çöpü? Sonra anlıyorum. Çöp benim. Dün geceki partiden kalan son kalıntı.

"Ben giyinirken gider misin lütfen?" diye yalvarıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

"Hayır, burada bekleyeceğim. Senden önce pek çok kişi böyle anlarda çılgınca şeyler yaptı."

Alt dudağım titreyerek başımı sallıyorum, elinden elbiseyi kapıyorum ve battaniyemi kaybetmemeye dikkat ediyorum. Sonra yatağın yanında dünkü külotumu görüyorum ve onu da alıp banyoya koşuyorum.

"Acele et lütfen," diye seslendi arkamdan.

"Tamam," diye cevap veriyorum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. Külotumu giyerken ellerim titriyor. İşimi bitirince, boğazımdaki düğümü yutuyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum, ona doğru gidiyorum ve çok önemli soruyu sormaya karar veriyorum:

"Alex beni göndermemi mi söyledi?" diye soruyorum.

"Sence?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "New York'un en zengin adamlarından birinin bir geceden fazla çiçekçi kıza ihtiyacı olur mu sence?" Sonra gülüyor.

"Onu hak etmiyorsun. Alex genelde bunu siker," diyor, ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirerek. "Tek ihtiyacı bu. Ve ara sıra biraz da sıradan insan. Selamlarını gönderdi ve güzel gece için teşekkür etti."

Bu kadarı yeter. Tek kelime etmeden yanından geçip merdivenlerden aşağı koşarken umutsuzluk gözyaşlarımı silerim, hayatımda hiç bu kadar kullanılmış ve sefil hissetmemiştim.

Ne tür bir adamla kendimi bu duruma soktum? İki yüzlü olmalı ve ben, aptalın teki, bu çekici adama aşık oldum. Gözümün ucuyla, dün geceki partinin kalıntılarını temizleyen iki çalışanı görüyorum. Arkalarında büyük bir çöp kutusu duruyor ve bana teslim edilen 15.400 dolarlık buket o kutudan dışarı çıkıyor.

Aynen öyle hissediyorum. Kullanılmış ve atılmış.

Arkamı dönmeden arabama doğru koşuyorum. Neyse ki bu sefer anahtarı hemen buluyorum. Malikanelerin bulunduğu mahalleden uzaklaştıktan sonra gözyaşlarımı tutamıyorum ve Veronica'yı arayıp her şeyi anlatıyorum.

"Ne pislik adam, Beth. O seni hak etmiyor, tatlım," diyor. "Nasıl bu kadar aptal olabildim, Vero," diye sızlanıyorum.

"Aptal değilsin tatlım. Sen bir yetişkinsin. Seks iyiye utanma. Okuldayken bana hep

bana erkeklerin neden bu kadar kötü davrandığını sorardın. O zaman bile sana, sen zayıf olsan bile onların kötü davrandığını söylemiştim. Şimdi ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Yani kilo vermek boşuna mıydı, öyle mi?" diye soruyorum, burnumu silerken.

"Hayır, demek istediğim o değil. Bu kadar karmaşık bir şekilde ifade ettiğim için özür dilerim. Demek istediğim, sen güzelsin ve erkekler senden hoşlanıyor, nokta. Ama bazıları gerçek pislikler ve senin kısa ve kıvrımlı ya da uzun ve ince olman fark etmez."

"Belki de haklısın," diyorum.

"Ne zaman buraya gelirsin tatlım? Hadi kahve içmeye gidelim, bana her şeyi anlat, bir hafta sonra dünyanın tamamen farklı görüneceğini göreceksin. Bir daha Alex'i düşünmek zorunda kalmayacaksın. Ben bunu sağlayacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldarım, yüzümdeki gözyaşlarını silerim ve böyle iyi bir arkadaşım olduğu için kendimi şanslı hissederim. O haklı. Hoş bir durum değildi, ama onun için üzölmeye değmez. Onu unutmalıyım.

Chapter 4

ALEX

Bir yıl sonra

"Efendim, kuru temizlemeciden aldığım takım elbisenizi doğrudan evinize gönderttim," diye kişisel asistanım Eric, kapıdan başını uzatarak bana haber veriyor. "Yarın evinizde düzenlenecek hayır galası için," diye ekliyor, yüzümdeki boş bakışı fark etmiş olacak ki.

"Harika, Eric. Şimdilik bu kadar," diye cevap veriyorum. Eric başını sallıyor, kapıyı kapatıyor ve beni ofisimde yalnız bırakıyor.

Bir an için gözlerim kapıda takılır ve neden daha önce erkek asistan tutmayı düşünmediğimi merak ederim. Çok daha az sorun olurdu. Bazı insanlar iç çamaşırlarını değiştirir gibi kadın asistanları değiştirdim. Neden mi? Onları baştan çıkarmaktan zevk alırdım, ama sonrasında işler ofiste her zaman karmaşıklaşırdı. Hiçbir kadın bunun sadece zevk için olduğunu anlayamazdı. Hepsi benim onlara aşık olduğumu falan düşünürdü.

Ama sonra başka bir kadın çıktı: Beth.

Yarın tam bir yıl olacak ve belki de onun yüzünden bu yılki yardım galasının hazırlıklarıyla hiç ilgilenmedim, her şeyi asistanıma bıraktım. Eric'e güveniyorum; o da neredeyse bir yıldır benimle birlikte. Bu, benim için düzenlediği ilk yardım galası değil ve bu tür etkinliklerin beni ne kadar sıktığını biliyor.

Beni gerçekten etkileyen şey, bir yıl sonra hala Beth'i düşünüyor olmam. Hatta hala adını bile hatırlıyorum. Normalde önce isimleri unuturum, ardından da yüzleri. Ama onunla ilgili olarak? Nedenini bilmiyorum, ama sanki beynimin garip bir köşesinde kendine yer edinmiş gibi.

Yine de seks... güzeldi.

Gerçi, benim dokunuşumla benim altımda birden fazla orgazm yaşayan, onu görmek beni de boşaltan ve bugün bile masamın arkasında sadece onu düşünerek sertleşmeme neden olan bir kadın için "*güzel*" doğru kelime mi?

Lanet olsun, gerçekten tekrar sevişmem lazım. Çok uzun zaman oldu. Garip gelebilir, ama bir şekilde seçici hale gelmişim gibi görünüyor. Tek gecelik ilişkilere karşı bir şeyim yok. Aksine. Ama seks çoğu zaman sıradan, özel bir şey yok gibi geliyor. Sanki o küçük çiçekçi kız bir tür *ölçüt* belirlemiş gibi. Diğer her şeyi bu ölçüte göre değerlendiriyorum.

Bu kelime tam olarak uymuyor, ama aklıma geldi çünkü önümdeki monitörde, bir bölüm müdürünün gönderdiği ve uzun zamandır beklediğim bir karşılaştırmalı analiz var.

"Bu saçmalık," diyorum kendime, kafamdaki karışık düşünceleri silkelemeye çalışarak. O geçmişte kaldı. Böyle devam edersem, yarın bütün gün onu düşüneceğim. Ve bu olmamalı.

En azından karşılaştırmalı analiz, beklenmedik de olsa küçük bir dikkat dağınıklığı sağlıyor. Bölüm müdürlerimden biri benim için üç aylık rakamları hazırladı ve PowerPoint animasyonlarında çok abarttı. Bir sonraki toplantıda ona, slaytlarda uçan resimler ve küçük şimşeklerle ilgilenmediğimi hatırlatmam gerekecek. Neden bazı insanlar hala bunun modern olduğunu düşünüyor?

Rakamlar kötü değil. Aksine, kâr mükemmel. Ama benim de söylediğim gibi, eğilim... aşağı doğru. Ve bu beni sinirlendiriyor. Özellikle de slaydın sonuna eklenen sütun yüzünden — Jake'in şirketiyle karşılaştırmalı bir karşılaştırma, ki bu şirket geçen yıl kesinlikle en büyük rakibim haline geldi, karlı bir veya iki mağaza konumunu ve hatta bazı yetenekli çalışanları burnumun dibinden kaptı.

Ve bu kesinlikle tahammül edemediğim bir şey. Benden işin inceliklerini öğrenmekle kalmadı, konuşmalarımız da giderek daha küstah hale geldi. Kendini bu lanet gezegendeki en havalı adam sanıyor gibi görünüyor.

Öte yandan, eski asistanım Dilara'nın da onu deliye çevirdiğini duydum. Onu kovduktan hemen sonra onun için çalışmaya başladığına göre, eminim ki onu çoktan becermiştir. Ben ise, o zamanlar bu düşünceyi birden fazla kez aklımdan geçirmeme rağmen, ona hiç dokunmadığım için hala mutluyum. Ama çiçekçi kız Beth her şeyi değiştirdi.

İtiraf etmeliyim ki, Dilara'nın Jake için çalışmaya başlaması ilk başta beni oldukça rahatsız etmişti. Ama görünüşe göre, hoş olmayan tavırlarıyla bazı önemli iş ortaklarını kaçırmayı başarmış. Belki de Dilara olmasaydı Jake daha da başarılı olurdu ve ben onun Dilara'yı sadece

onunla birlikte kalmasının tek nedeninin, gece geç saatlerde fazla mesai yaparken büyük göğüsleri arasında Jake'in aletini okşamasa olduğunu düşünüyorum ve... hayır, bu çok iğrenç. Bunu hayal bile etmek istemiyorum.

Ve zihnim yine dalıp gidiyor. Bir yıl önceki o akşama, daha doğrusu ertesi sabaha, Dilara aniden yatağımın başında durup beni sallarken, ben ilk başta ne olduğunu anlamadığım o ana.

Yanımda Beth'i gördüm, hâlâ derin uykudaydı. Güneş henüz doğmamıştı ve bütün gece yaptıklarımızı hatırladım. Kahretsin. Sadece düşünmek bile beni tekrar tahrik ediyor.

Her neyse, Dilara acil bir durum olduğunu, hazırlanıp ofise gitmem gerektiğini söylemişti. Neden ne tür bir acil durum olduğunu sormadığımı kendime sorup duruyorum, sonuçta gıda sektöründe çalışıyoruz. Şirketimin ülke çapında birçok şubesi var; Amerikalıların sevdiği en iyi hamburgerleri ve bir sürü başka yemeği sunuyoruz. Öyleyse, pazar günü sabahın erken saatlerinde ofise gitmeyi haklı çıkaracak ne tür bir acil durum olabilir ki?

Sonuçta, yine helikopterimle ilgili bir durumdu. Bir grup teknisyen nihayet helikopteri havalandırdıktan sonra, iniş izni alamamıştı. Yakıt sıkıntısı nedeniyle, helikopter Jake'in 42. Cadde'de yeni satın aldığı kulenin çatısına inmişti. Jake elbette çok sinirlendi, telefonda bağırıp çağırdı ve olayı abartılı bir basın etkinliğine dönüştürerek manşetlere taşıyarak *"Rodgers Acil İniş Yaptı. Jake's Burgers Elinden Geleni Yaptı"* diye tehdit etti.

Aslında önemsiz bir konuydu, ama müşterilerin nasıl düşündüğünü biliyordum. Sadece bir manşet ve birkaç fotoğraf yüzünden önümüzdeki birkaç hafta boyunca Jake'in restoranını tercih edeceklerdi. Bu yüzden sorunu ortadan kaldırdım ve Jake'in bana hala borçlu olduğu bir iyiliği istedim. En azından adamda biraz nezaket kalmıştı. Bu, sorunu çözdü. Ama Jake, artık hiçbir şeyin

benim çalışanlarımı ve lokasyonlarımı çalmasını engellemeyecek, çünkü ödeşmiştik.

O zamanlar bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm, ama o tehdidini yerine getirdi ve bu beni, olayı halletmek için evden çıkmam gerekmediği gerçeği kadar rahatsız etti. Yatağımın kenarından telefonu cevaplayıp, sonra Beth ile...

Her neyse, geri döndüğümde o gitmişti. Dilara bana evden fırlayıp çıktığını söyledi. Onu durdurmaya çalışmış ama Beth ilgilenmemiş. Dilara beni teselli edebilir mi diye sordu, elbisesinin fermuarını açtı ve birdenbire önümde, tam da antremde, silikon göğüslerini yüzüme dayayarak tamamen çıplak duruyordu.

Ama onu istemiyordum. Asistanım önemsiz bir mesele için beni uyandırdığı ve şimdi benimle yatmak istediği için Beth'in onu bir daha görmek istemediğimi düşündüğünü düşünmesi beni kızdırmıştı. Bu çok fazlaydı. Onu hemen kovdum ve cehenneme gitmesini söyledim. Ve o da öyle yaptı: şimdi Jake için çalışıyor.

RING RING RING

Telefon beni düşüncelerimden koparıyor.

"Troy arıyor efendim," diyor asistanım.

"Bağla," diyorum.

"Troy, seni yaşlı kurt. Nasıl gidiyor? Uzun zaman oldu. Yine ava çıktın mı?" diye soruyorum lise arkadaşşıma, eskiden neredeyse her gece kulübüne birlikte gidip türlü türlü belaya bulaştığımız arkadaşşıma.

"Aksine dostum. Monica ile ilişkimiz ciddiye bindi," diyor.

"Ne kadar ciddi?" diye soruyorum, kalbimin hızlandığını hissederek.

"O kadar ciddi ki, şu anda çok meşgul bir CEO olan sana telefon edip 24 Temmuz tarihini ajandanıza kaydetmeni rica ediyorum. Çünkü o gün Monica ve ben evleniyoruz. Ve sen de davetlisin. Bir arkadaşını da getirebilirsin."

"Bu... Ne diyeceğimi bilemiyorum dostum. Tebrikler."

"Teşekkürler dostum," diye cevaplar. "Davetiyen yolda." Sonra arka planda bir ses duyarım. "Monica, birini getirecek misin diye soruyor."

"Ben... Henüz bilmiyorum. Sana haber versem olur mu?" diye soruyorum, zihnimde Beth'in görüntüsünün tekrar belirmesini engelleyemeden. Neyim vardı benim? Onu bir yıl boyunca unutmuştum — tamam, tamamen değil, bu yalan olurdu. Onu bulmaya çalışmışım. Ama New York'ta yüzlerce çiçekçi vardı ve çiçekleri sipariş etmemiştim, ertesi sabah çiçekler atılmıştı. Onu nasıl bulabilirdim ki? Ben de vazgeçtim. Tanrım, bu gece evimde hayır galası olduğu için mi bu kadar heyecanlanıyorum?

"Sorun yok. İrtibatta kalacağım. Kendine

iyi bak." "Tamam," diye cevap veriyorum

ve telefonu kapatıyoruz.

RING RING RING

Telefonumu kapattığım anda tekrar çaldı.

"Şimdi kim?" diye Eric'e soruyorum.

"O..." Tereddüt ediyor. "O," diyor sessizce, ve ben kimi kastettiğini biliyorum. Jake. Eric, benim yanımda Jake'in adı her geçtiğinde, tavana vuracakmışım gibi hissettiğimi fark etti. Bu yüzden, benim öfkemi çekmemek için bu ismi kullanmaktan kaçınıyor. Akıllı çocuk, asistanım.

"Bağla," diyorum, vücudumun gerildiğini hissederek.

"Alex, eski dostum. Kaybeden tarafta hayat nasıl?" diyor, her zamanki gibi kendini beğenmiş bir ses tonuyla.

"Ne istiyorsun, Jake?" diye soruyorum. "Sadece sorun çıkarmak için mi aradsın? Yoksa başka kimi çaldığını mı söylemek istiyorsun? Yoksa sonunda bir pislik olduğunu mu fark ettin?" diye bağıriyorum, ellerimi yumruk yapıyorum.

"Alex, Alex. Sakin ol dostum."

"Artık kardeş değiliz. Beni sırtımdan bıçaklayıp iş modelimi kopyaladığından beri değiliz."

"Alex, yakında benim gelirim seninkini geçecek. O zaman kimse kimin önce burada olduğunu umursamayacak. Ve 4. Cadde'deki o küçük dükkanı aldığımnda, işler gerçekten patlayacak. Orada küçük bir iş var. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Hiçbir şey söylemiyorum, ama tam olarak hangisini kastettiğini biliyorum. Orayı nasıl öğrendi ki? Bir yıldan fazla bir süredir ev sahibi ile yazılı görüşmeler yapıyorduk ve dükkanı devralabilmek için kiracıya teklifler gönderiyorduk. Ve şimdi, tam anlaşmak üzereyken Jake araya mı giriyor?

"Jake. Ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Bütün işi bize bırakıyorsun, ve anlaşmayı imzalamadan hemen önce gelip işimizi bozuyorsun. Yemin ederim ki..."

"Her zaman tehdit ediyorsun Alex. Ne olacak? Geçen seferki gibi yüzüme yumruk atacak mısın?" diye soruyor, belediye başkanının bahçesindeki yaz partisinde yaşanan çatışmaya atıfta bulunarak. Orada da beni kışkırtmıştı ve iş sorunlarını çözme de onu yere sermek kadar iyi hissettiren bir şey yoktu.

"Aslında, bu harika bir fikir. Burnun düzeldi mi? Dilara'nın amını yalarken hala kokusunu alabiliyor musun?" diye soruyorum, onu kızdırmaya çalışarak.

"Sen çok pis, çürümüş küçük bir..."

"Diğer hatta kafası daha iyi çalışan biri var. Kapatmam lazım," diyorum gülümseyerek, çünkü nedense bu küçük atışmamızın galibi benimmişim gibi hissediyorum. Bir süredir kırmızı ışığı yanıp sönen diğer hatta geçmek için düğmeye basıyorum.

"Eric? Kim o?" Yan tarafta, köşesinde büyük harflerle ARS Group şirket adının yazılı olduğu not defterime bir not karalıyorum. Alex Rodgers Group'un kısaltması. 4. Cadde'deki dükkan için çabalarımızı artırmamız gerektiğini not ediyorum. Jake o dükkanı ele geçiremeyecek. Bu, kazanmak istediğim bir yarış. Ne pahasına olursa olsun.

"Efendim, rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece... 4. Cadde'deki dükkan," Eric biraz tereddütle kekeliyor.

"Ne oldu?" diye aceleyle soruyorum, Jake'in hemen ardından bu konuyu açması midemde kötü bir his uyandırıyor.

"Daha yüksek bir teklif yapmak için gönderdiğimiz adamdan rapor içeren bir e-posta aldım." Bir süre durdu. "Şansımız yok. Ayrıca çiçekçinin yaşlandığını ve sahibinin onun hakkında ne düşündüğünü oldukça açık bir şekilde belirttiğini de söyledi."

Kızgın bir sahibi olan bir çiçekçi mi? Notlarımı hızlıca gözden geçiriyorum. Burada çiçekçi olduğuna dair hiçbir şey yazmıyor. Her yerde sadece perakende satış yazıyor. Bu konu üç hafta önce masama geldi çünkü çalışanlarımdan hiçbiri bu konuyu halledemedi.

Acaba... Hayır, bu çok büyük bir tesadüf olurdu. Bu düşüncüyü kafamdan atıp, yerine enerjik çiçekçi dükkanı sahiplerinin benim yeni tipim olup olmadığını merak ediyorum.

Öyle olsalar ne olur? Artık mesele iş. Belki bu kadına da cazibemi kullanabilirim. Belki bu bizi bir yere götürür. Ama bunu ARS Group'un başkanı olduğumu açıklamadan yapmam gerek. Ateşle oynamak gibi, ama işe yarayabilir.

"Mağazayı ziyaret edeceğim. Hemen şimdi," diyorum Eric'e, telefonu kapatıyorum, eşyalarımı topluyorum ve ofisimden aceleyle çıkıyorum.

Bakalım cazibem beni nereye götürecektir.

Chapter 5

BETH

Öğle arasında dört blok ötedeki Big Burger'dan aldığım hamburgeri kağıttan çıkarıyorum. Bunlar en iyisi.

En azından, benim gibi, küçük Ben dünyaya geldiğinden beri hiçbir şeye zaman ayıramayan biriyseniz öyledir. O şimdi neredeyse üç aylık, şu anda uyuyor ve...

"Mmm," diye mırıldanıyorum, paket servisi kutusunu açtıktan sonra mutfağıma dolduran aromayı içime çekerek, ağzımın suyunu akıtan kokuyu. Hamburgeri kağıdından çıkardığımda koku daha da yoğunlaşıyor.

Mutfağımda kendime ait bu küçük anın tadını çıkarıyorum, hamburgeri önümdeki tabağa koyuyorum, derin bir nefes alıyorum ve en son ne zaman kendime gerçek bir yemek pişirdiğimi veya iki saatten fazla uyuduğumu merak ediyorum.

Koridordaki aynada yansıyan görüntüm, içeri girerken yanından geçerken bu soruyu acımasızca yanıtladı. Veronica'nın yanağına bir öpücük kondurdum

— ögle molamda dükkanı benim için işletiyor ve ben teslimatçıdan hamburgeri alırken uyuyan Ben'i izliyordu. Dört blok yürümeye bile vaktim yok.

Ama sorun değil, çünkü artık hayatım bu. Büyük bir yudum alıp Veronica'nın burada bıraktığı gazeteyi hızla karıştırırken, gözüm toplum sayfalarında "bağış toplama" kelimesi ve bir fotoğrafa takıldığında neredeyse boğuluyordum. Fotoğrafta tanıdığım kimse yoktu, ama o anda kaderimdeki karşılaşmanın neredeyse tam bir yıl önce olduğunu fark ettim. Aslında tam olarak bir yıl önceydi.

O günden beri hiçbir şey eskisi gibi değil. Çünkü o gece, çöp gibi atıldığım o gece, sonuçsuz kalmadı. Hamile kaldım. Alex adındaki o pislikten.

Uzun süre kendimle mücadele ettim, gözyaşları ve umutsuzluk dolu bir çukura battım ve Veronica sayesinde bu çukurdan kurtulabildim. Bir süre sonra, zihnimdeki sis dağıldığında, iki şey çok netleşti: İçimde büyüyen bir canı asla kürtaj yaptıramazdım. Bunu asla yapamazdım. Ve beni evinden attıktan sonra, babasını aramaya ve herhangi bir talepte bulunmaya asla cesaret edemezdim.

Elbette, zor zamanlar geçirdim ve banka hesabımı ve dükkanın satış eğilimlerini gördüğümde, bunun gerçekten doğru karar olup olmadığı konusunda birden fazla kez şüpheyeye düştüm. Ama gururum satın alınamaz ve öyle de kalacak.

Derin bir nefes alıyorum, düşüncelerimi bir kenara itiyorum ve hamburgerimle bu küçük anın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Hamburgeri alıyorum, ağızıma götürüyorum, o harika sosun kokusunu alıyorum ve...

Ben'in ağladığını duyuyorum!

Derin bir nefes alıp, dokunulmamış hamburgeri indiriyorum, çünkü dünyadaki hiçbir şey benim küçük hazinemden daha önemli değil, onu hiçbir şeye değişmem. Hayatımı alt üst etmiş ve sonsuz derecede karmaşık hale getirmiş olabilir, ama yine de ona sahip olduğum için çok mutluyum.

Onun yattığı beşiğe gidiyorum ve onun görüş alanına girdiğimde ağlamayı kesiyor, bana bakıyor gibi görünüyor ve bir şeyler mırıldanıyor. Gülümsemeden edemiyorum.

"Cazibeni babandan almışsın. Gözlerini de," diyorum sevgiyle, ama yine de bu sözler midemi burkuyor. Onun babasından bahsetme alışkanlığımdan vazgeçmeli ve onu unutmalıyım. Belki mavi gözleri hala değişebilir; bebeklerde böyle şeyler olabilir. Ama her gün bana onu hatırlatıyorlar.

Ben aç gibi görünüyor, çünkü ağzı zaten bir şeyler arıyor ve küçük burnu sütün kokusunu alıyor gibi, çünkü küçük kafasını içgüdüsel olarak göğsüme doğru çeviriyor.

"Öğle yemeği zamanı mı, tatlım?" diye nazikçe soruyorum. "Hemen geliyor." Onu kucağıma alıp küçük kanepeye oturuyorum, göğsümü açıyorum, onu emzirmeye başlıyorum ve o büyük yudumlarla içerken onu sevgiyle okşuyorum.

Uykuya dalmaya başlarken gözlerim neredeyse kapanıyor, ama birden uyanıyorum ve tekrar dikleşiyorum. Emzirirken uyuyakalıp çocuğumu düşürürsem ne tür bir anne olurum? Ama bu muhtemelen genel tabloya uyardı. Dükkânın üstündeki küçük daireye taşındık. Koridoru silmek ve dükkânımın önündeki caddeyi temizlemek gibi temizlik görevlerini de üstlendiğim için bu daireyi indirimli bir fiyata alabildim.

Bunun ana nedeni, gelir kaynağımı ve dükkanımı korumak istememdir. Ancak her gün gidip gelmek zorunda kalırsam

ve tek part-time yardımcımın yanı sıra daha fazla personel işe almak, çocuk bakım masraflarını ödemek, o zaman bunların hiçbiri artık kârlı olmaz. Temelde, Veronica bana çok yardımcı olduğu ve garsonluk işinde gece vardiyalarını üstlendiği için bu iş yürüyor. O olmasaydı ne yapardım? Şikâyet etmiyor ve bunu kendi isteğiyle yapıyor, yaklaşık bir yıl önce bir iş arkadaşının yerine geçtikten sonra bahşişlerin daha iyi olduğunu söylüyor. Ayrıca, sadece bir blok ötede yaşıyor ve elinden geldiğince gerçekten yardımcı oluyor. Yine de, dairede sadece bir yatak odası, bir oturma odası, bir mutfak ve bir banyo var.

Yine gözlerim ağırlaşıyor. Ben bitirmiş gibi görünüyor, geçirdi ve yine huzurlu bir şekilde uyuyor. Belki sadece on dakikalık bir şekerleme, çünkü sonra dükkana geri dönüp yeniden açmam gerekiyor. On dakika hiç yoktan iyidir, diye karar veriyorum ve Ben'i yanımdaki kanepeye yatırıyorum. Uykusunda yuvarlanıp düşmemesi için battaniyelerle etrafına bir tür bariyer kuruyorum ve yanına uzanıyorum.

O kadar güzel kokuyor ki. Tıpkı bir bebek gibi ve... benim için dünyadaki en harika şey. Akıllı telefonumda alarmı kuruyorum, gözlerim kapanıyor ve...

RRR RRR RRR

Birden uyanıyorum. Alarm değildi; değerli öğleden sonra uykumun bitmesine hala yedi dakika var. Hayır, hamsterim Petey.

Beni ne zaman uyutmayacağını tam olarak bilen bir tür altıncı hissi var gibi görünüyor. Hamsterlar gececil hayvanlar olarak bilinir, ama Petey... o farklı ve ayrıca oldukça yaşlı. Hamile olduğumu bile bilmeden onu satın aldım, çünkü kendimi çok işe yaramaz ve yalnız hissediyordum ve daireme biraz hayat katmak istiyordum. Evcil hayvan dükkanında bana onun yaşlı olduğunu ve yakında öleceğini söylediler. Ama o kadar sevimli görünüyordu ki. Ona hemen bağlandım ve ona bir isim vermek istedim.

gökkuşağı köprüsünü geçmeden önce benimle güzel vakit geçirdi. Aslında oldukça iyi durumda, iyi besleniyor ve çok koşuyor. Belki de gürültülü evcil hayvan dükkanı onu hasta etmiştir. Tek sorun biyoritmi. Şu anda uyuyor olması gerekirdi, ben emzirirken de öyle yapıyordu. Şimdi kafesindeki küçük hamster tekerleğinde koşuyor, ki bu tekerlek son zamanlarda sinir bozucu bir ses çıkarmaya başladı.

Sonra Petey tekrar duruyor, ama o küçük ses sadece beni değil, şimdi Ben'i de uyandırmaya yetiyor. Ben de tabii ki benim kadar mutsuz ve şimdi sinirli bir şekilde bağıyor.

Onu kucağıma alıp nazikçe sallıyorum ve on dakika sonra tekrar uykuya dalıyor.

Onu yatırıyorum, saate bakıyorum ve dükkânı açmak için çoktan geç kaldığımı görüyorum. Veronica da henüz dönmemiş. Umarım başına bir şey gelmemiştir. Ne yapacağımı bilemeden sinirli bir şekilde saate bakıyorum. Sonunda kapı açılıyor. Veronica'nın elbette kendi anahtarı var ve istediği zaman gelip gidebiliyor.

"Üzgünüm, ben..." diye başlar.

"Şşş," diyorum hemen, parmağımı dudaklarıma bastırarak. "Ben uyuyor," diye fısıldıyorum.

"Oh," der, irkilir. Ceketini çıkarır ve küçük hazineye gülümseyerek bakar. "Gerçekten üzgünüm, ben..."

"Benden özür dilemene gerek yok, Veronica. Sen olmasan ben ne yapardım?" Onu kucaklayıp sıkıca sarıldım, birdenbire duygusal bir hale geldim ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. Belki de sadece uykusuzluktan dolaydır.

"Hey, hey," diyor, bana dostça bir şekilde sırtımı okşayarak. "Her şey yolunda. Şimdi aşağı in ve dükkânını aç. Ben ve Ben iyi olacağız." Bana en nazik gülümsemesini gösteriyor.

Yanağına, herhangi bir teşekkür sözünün ifade edebileceğinden daha fazlasını ifade etmesini umduğum bir öpücük konduruyorum. Zaten, binlerce kez kullandığım için artık ağzımdan *"teşekkür ederim"* kelimesini duymaya dayanamadığını söylemişti.

"Tamam, sonra görüşürüz."

"Saat birde açmıyorsun, değil mi?" diye soruyor yaşlı bayan. Saat 1:07'de kapının arkasında belirmediğimde, o zaten kapının dışında duruyordu. Anahtarı çevirip küçük tabelayı çevirerek dışarıdan OPEN yazısının görünmesini sağladım.

"Evet, üzgünüm, bir işim çıktı," diyorum aceleyle, onu içeri davet ederek, onu beklettiğim için kendimi çok suçlu hissederek. Bu birkaç kez oldu ve sanırım tüm müşteriler onun kadar sabırlı değil, ama benim gibi kişisel sorunları olmayan ve güvenilir bir şekilde açık olan başka bir dükkandan çiçeklerini alıyorlar.

"Sorun değil. Nasıl olduğunu bilirim," diyor gülümseyerek beni rahatlatıyor. "Önceden sipariş ettiğim buketi almaya geldim. Sardunyalar. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

Ben bilmiyorum ve bu sabah sekizden ona kadar part-time yardımcımın hazırladığı düzenlemelere çaresizce bakıyorum. Ama sardunya yok. Sonra ayrılmadan önce bana verdiği notu bakıyorum

ve bir anda terlemeye başlıyorum. Sardunya buketini tüm detaylarıyla not etmiş, saat 13:00'teki teslimat saatini de eklemiş.

Peki ya ben? Ben batırdım. Nedenini de biliyorum. Veronica, yardımcım gittikten kısa bir süre sonra beni aradı çünkü Ben teselli edilemez durumdaydı. Hemen yer değiştirdik, ben yukarı çıktım ve onu emzirdim, sonra...

Kahretsin! Bu, "anne beyni" dedikleri şey olmalı. Notu tamamen unutmuşum.

"Çok üzgünüm," diyorum. "Hemen buketi hazırlayacağım. Beş dakikanız var mı?"

"Sorun değil, canım," diyor, bu sefer biraz daha az dostça. "Şu anda hayatında çok şey oluyor gibi görünüyor, değil mi? Senin yaşındayken beni hatırlıyorum. Oh, sanırım o zamanlar zaten çocuklarım vardı ve..." Kendini durduruyor. "Senin var mı?"

"Bir oğlum var. Neredeyse üç aylık. Yukarıda uyuyor."

"Oh, o zaman anlıyorum," der, elini reddedercesine sallayarak. "O aşamada berbat durumdasın. Merak etme. Vaktim var," der, tekrar gülümseyerek. "Babası ona bakıyor mu?"

"Bir arkadaş. Babası..." Duraklıyorum. "Kaçtı."

"Pfft... bugünün babaları." Durur. "Ama sen çok güzelsin. Mutluluğu bulacaksın."

Sessizce başımı sallayarak buketi düzenliyorum, "*mutluluğunu bul*" derken ne demek istediğini tam olarak anlamadım. Kim çiçekçide çalışan bekar bir anneyle çıkmak ister ki? Ayrıca, kiminle tanışacağım ki? Çiçekler kadınların işidir ve buraya gelen erkekler

kendileri için değil, birlikte oldukları ya da kazanmak istedikleri kadınlar için satın alırlar.

Bu düşünceleri bir kenara itiyorum ve ellerimin titremeye başladığını hissediyorum, her ne kadar onun iyi niyetli olduğunu bilsem de.

"Neredeyse bitti. Toplam..." Kafamda hesap yapıyorum. "30 dolar," diyorum. "Beklediğiniz için 10 dolar indirim yapacağım." Gülümseyerek nazikçe gülümsüyorum, bu buketle kazandığım kârın 5 dolardan fazla olmadığını çok iyi biliyorum, çünkü sardunyalara çok pahalı hale geldi.

"Ben... şey..." yaşlı kadın çantasını karıştırarak diyor. "Bu çok garip. Ben..."

Arkasındaki kapı açılır ve geçen yıl kapının üzerine taktığım küçük zil çalar. Hem kadın hem de ben arkamıza döneriz.

Ve kalbim durur!

Sadece bu da değil: tüm vücudumda tüylerim diken diken olur, ardından tarif edemediğim ya da tarif etmek istemediğim bir karıncalanma hissi gelir.

O.

Alex.

Ben'in babası.

Dükkânımda duruyor.

Burada ne işi var?

En azından o da benim kadar şaşırmış görünüyor, çünkü hiçbir şey söylemiyor ve birkaç saniye boyunca sadece bana bakıyor. Ama benden daha çabuk toparlanıyor gibi görünüyor, sessizce tezgaha yaklaşıyor, ki şu anda o ve benim aramdaki tek koruma bu tezgah, ve yaşlı kadının yanına duruyor.

"Siz ikiniz..." yaşlı kadın, işaret parmağını ikimizin arasında ileri geri hareket ettirerek diyor. "Birbirinizi tanıyorsunuz, değil mi?"

"Az," diyorum kısaca, Alex'in ağzını açtığını fark edince ona zehirli bir bakış atıyorum.

"Ona çıkma teklif etmelisin, çok güzel bir kız," diye fısıldar yaşlı kadın Alex'e, ama her kelimesini duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Ama bir şeyi bilmelisin. Onda..."

Kalbim yine duruyor. Ona çocuğumdan bahsetmeyecek, değil mi? Bir şeyler yapmalıyım.

"Yirmi dolar," diyorum, sesimin paniklemeğini ikisinin de duymamasını umarak, istemediğim kadar yüksek sesle, ve buketi onun önündeki tezgaha sertçe bırakıyorum. Konuşmayı kesiyor ve hafifçe geri çekiliyor.

"Haydi ama," diyor azarlayarak. "Bu kadar sert olma."

"Nakit mi, kart mı?" diye sertçe soruyorum, umarım yakında gider de Alex ve ben... durun: biz diye bir şey yok. Onun burada ne istediğini de bilmiyorum, ama en azından yaşlı kadının her kelimeyi duymasını istemiyorum.

"Üzgünüm... Ben... Cüzdanım... Evde unutmuş olmalıyım. Hemen dönerim, sadece..."

"Ben hallederim," diyor Alex, kadına kendine özgü gülümsemesini göstererek, bu da kadını sanki yirmi yaşında gibi kıkırdatıyor. O bakış. Hâlâ o bakışı var ve istediği zaman kullanıyor.

"Bu... çok nazik bir davranış olur, genç adam," diyor kadın gülümseyerek.

"Ne kadardı? Yirmi mi?" diye sorar Alex, cebinden bir deste banknot çıkararak. Bu, ilk tanıştığımızda altın yapraklı buketi sanki hiçbir şey değilmiş gibi ödediği anı hatırlatır.

"Otuz dolar," diyorum sert bir sesle, kalbimin deli gibi attığını ve yüzümün kızardığını hissederek, çünkü elbette ikisi de az önce yirmi dediğimi duymuşlardı. Ama beni öylece dışarı attıran bu adam, indirim almayacak. Aslında, burada hiçbir şey almayacak ve onu dükkânımdan kovmamamın tek nedeni, yanımda bir müşteri durması.

"Sen dememiş miydin..." diye soruyor yaşlı kadın.

"Sorun değil. Ben öderim." Sonra bana yüz dolarlık banknotlarından birini uzatır. "Üstü kalsın," diye ekler.

"Oh, teşekkür ederim. Çok tatlısınız," der yaşlı kadın mutlu bir şekilde. Alex'in ona yardım etmesinden gerçekten memnun olarak buketini alırken yüzümde geçici bir gülümseme belirir. Ama neden bunu yapıyor? İnsanlara ne kadar iyi davrandığını bana göstermeye mi çalışıyor? Beni çöp gibi atmaya ve... neyse, o geçmişte kaldı. Kadın kapıya gider, eli zaten kapı kolunda. Zil çalıyor ve tam kapıdan geçmek üzereyken çantasını düşürüyor. "Oh," diyor.

"Bekleyin, size yardım edeyim," diyor Alex, ona doğru koşarak, eşyalarını toplayıp çantasını ona uzatıyor.

"Ne kadar hoş bir genç adam, değil mi?" diyor, Alex'ten bana doğru parıldayan bir gülümsemeyle bakarak. Ben de zoraki bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"İkinizin arasında ne olursa olsun, birlikte çok tatlı olduğunuzu söylemek istedim," diyor bayan, sonra dönüp kapıyı kapatıyor ve bizi sessizliğe bırakıyor.

Bunu gerçekten söylemedi, değil mi?

Alex tezgaha doğru geri yürüyor. Kalbim deli gibi atıyor. Onun bakışlarından kaçınıyorum, kasayı açıyorum ve yüz dolarlık banknotu içine koyuyorum.

"İşte para üstü," derim, titrek ellerimle ona birkaç banknot uzatarak.

"Ama ben dedim ki..."

"Senden hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir şey," diye bağıriyorum ve sözler ağızımdan çıkar çıkmaz, içimi kaplayan öfkenin farkına varıyorum. Serbest elimi yumruk yapıyorum ve yüzüm muhtemelen domates kırmızısıdır.

Bahşışın bana davranışını telafi edeceğini mi sanıyor? Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacak? Buraya geldiğinden beri özür bile dilemedi, aksine her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde dünyayı dolaşıyor, sanki bu dünya ona aitmiş gibi...

...kahretsin, neden bu kadar yakışıklı olmak zorundaydı ki?

Ve neden şu anda bunu düşünüyorum? Yeterince acı çekmedim mi? Ben gittikten hemen sonra, sırf bu yüzden işe aldığı o busty canavarı asistanını teşekkür olarak becerdiğini hayal etmeye çalışıyorum. Eminim ikisi benim hakkımda gülüp eğlenmişlerdir.

"Beth, o gece hakkında," diye başlıyor ve duraksıyor. Bunun kendisi için zor olduğunu mu taklit ediyor? Onun hakkında taklit olmayan bir şey var mı? "Gerçekten üzgünüm, ben..."

Başımı kaldırıyorum. Şimdi gerçekten özür mü dileyecek? Ama neden? Ve bunca zaman sonra beni nasıl buldu? Onu buraya getiren ne?

"Seninle konuşmak istemiyorum," diye sözünü kestim, ama sesim daha yumuşak çıkmıştı ve dizlerimin titrediğini hissettim.

"Anlıyorum, sana öyle gelmiş olmalı..."

"Beth, gelmelisin. Bu..." Veronica, daireden doğrudan dükkanıma çıkan merdivenlerden aşağı koşar ve Alex'i görünce donakalır. Ben hakkında hiçbir şey söylememesi gerektiğini anlamasını umarak, boynuma kesme hareketi yaparak çılgınca işaret ederim. Onun önünde değil. Genel olarak, müşterilere hayatımı ve dolayısıyla dükkanımı kontrol edemediğim izlenimi vermemek için, beni rahatlatmak için bir bahane uydurması konusunda anlaşmıştık.

"...Bir şey düşürdüm," diye bitirir ve sonra benden Alex'e, Alex'ten bana bakar. Neredeyse gülümsemek zorunda kalırım çünkü o kadar kötü bir yalancıdır ki.

"Geliyorum," diyorum, Ben'in üst katta gürültü yapmaya başladığını duyuyorum. "Biraz burada kalır mısın?"

"Kalırım," diyor Veronica. "O bir şey alıyor mu?" diye soruyor, tezgahın önündeki Alex'i işaret ederek.

"Az önce çıkıyordu. Ve bir daha geri gelmeyecek. Değil mi, Alex?" diye soruyorum, dönüp merdivenlerden yukarı, bana ihtiyacı olan çocuğuma, bizim çocuğumuza koşuyorum, gözyaşlarımı ve öfkemi bastırmaya çalışarak.

"Alex?" Veronica arkamdan soruyor, ama ben dönmüyorum. Bu isim onun için bir anlam ifade ediyor; onu sık sık söyledim ve o da onun gözlerini ve Ben'e benzerliğini görmüştür.

"Doğru, benim adım bu," Alex'in sesini duyarım. "Başka bir zaman tekrar gelirim, belki o zaman akşam yemeği yiyebiliriz..." dediğini duyarım.

"Hayır, asla," diye bağıryorum ve arkamdaki kapıyı çarpıyorum. Ben'in yanına gidiyorum, onu kucağıma alıyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. "Şşş, her şey yolunda, canım. Anne burada."

Chapter 6

ALEX

Bu, beklediğim gibi gitmedi.

Ve o dükkanda O'na rastlayacağımı hiç beklemiyordum. Ne tesadüf ama.

Yine de: o çok güzel! Hatırladığımdan bile daha güzel. Ve gözlerindeki o ateş. Sanki boğazıma atlayacakmış gibi. Gözlerinde ateş olan kadınları severim ve Beth'in gözlerindeki ateş özellikle parlak görünüyor.

Kornaya bas, kornaya bas

"Hey, dostum, ışık yeşil yanıyor, seni Bentley'indeki zengin piç," arkamdaki New York taksicisi bağılıyor, kolunu pencereden dışarı çıkarıp çılgınca el kol hareketleri yapıyor.

Kafamı sallıyorum, ışığa bakıyorum ve yola devam ediyorum. Beth ile bu beklenmedik karşılaşma, beni şehir trafiğinin ortasında bir hayale daldırıyor.

Tamam, belki de gerçeği kabul etmeliyim: o benden nefret ediyor. Ve onu suçlayamam, çünkü bir yıl önce ona soğuk bir şekilde terk etmişim gibi görünmüş olmalı. Kıskanç Dilara, Beth'i evden çıkarırken ona pek nazik davranmamış olmalı. Ben sadece onun anlattıklarını biliyorum, Beth'in öfkeyle evden çıktığını söylüyor. Ama Dilara'ya artık soramam ve sormayacağım da. Zaten çok uzun zaman önceydi; muhtemelen benim hatırladığımdan daha azını hatırlıyordur.

Ama neden güzel Beth, göğüsleri daha da dolgunlaşmış olan Beth, bu kadar yaygara koparıyor? Elbette onu incittim, ama neden akşam yemeği davetini geri çevirdi? Bu uluslararası alanda özür dileme jesti olarak kabul edilmiyorsa, neyin kabul edildiğini bilmiyorum.

Ah, o göğüsler...

Zihnim yine dalıp gidiyor ve onu, muhteşem kıvrımlarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran yeşil çiçekçi önlüğüyle önümde dururken görüyorum ve...

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı direksiyona vurarak. Muhtemelen kronik seks yoksunluğundayım. Ama şu anda önemli olan bu değil. Anladığım şey, dükkanla ilgili her şeyin çok daha karmaşık hale geldiği. Ya da belki çok daha basit, çünkü...

RING RING RING

Telefonumun çalması düşüncelerimi kesintiye uğratiyor. Ekranımda asistanım Eric'in adı büyük harflerle yanıp sönüyor. Ya bir sorusu var ya da birini bağlamak istiyor.

"Eric, ne var?" diye soruyorum, laf kalabalığına girmeden. Erkek asistanların en iyi yanı bu. Birlikte çalışmak çok daha rahat. Ama belki de sikişmek istemediğin ya da sikişmediğin kadınlarla da durum aynıdır. Önemli olan şu: Eric iyi bir seçimdi.

"Şansın yaver gitti mi patron? Dükkanda herhangi bir ilerleme var mı?" diye soruyor ve sesindeki gerginliği hemen fark ediyorum.

"Bana yardım et, Eric," diyorum gülümseyerek. "Asistanım işimin gidişatını sormak için mi arıyor? Tam tersi olması gerekmez mi?"

"Üzgünüm patron, sadece..."

"Şaka yapıyorum Eric. Sorun yok. Ne oluyor?" Onu kesip biraz endişelenmeye başladım. Genelde bu tür esprileri yapar. Neden şimdi yapmıyor? Bana ne söylemek istiyor? Telefonda kimse yok —önce söylerdi.

"Jake'in şirketi. Dükkanı istiyorlar ve..."

"Biliyorum Eric. Bunu daha önce ofiste konuşmuştuk, bu yüzden buraya geldim. Sorun ne?" diye sordum.

"Evet, üzgünüm patron. Biliyorum. Yani, sadece dükkanı istemiyorlar." Yine tereddüt etti. "Manhattan için yaptığımız alışveriş merkezi planlarını hatırlıyor musun?"

"Evet, onlar ne olacak?" diye soruyorum, içime kötü bir his yerleşiyor. Manhattan'da bir alışveriş merkezi inşa etme ve mağazalarımın birini oraya yerleştirme fikrini geliştirmiştik. Plan, belediye meclisinden yeni geçmişti. Büyük bir başarı olacaktı; ilgili tüm uzmanlar bundan emindi.

"Az önce öğrendim. Bu daha büyük bir planın sadece bir parçası. Tüm bloğu satın alıp üzerine bir alışveriş merkezi kurmak istiyorlar."

Bir an için hat sessiz kalır. Sözlerin anlamını kavramak için biraz düşünmem gerekir. O piç Jake eline geçirdiği her şeyi kopyalar.

"Bu..." diye başlıyorum, ama bu sefer beni kesen Eric oluyor.

"...harika," diye ekliyor.

"Ben öyle demezdim. Ama en yakın alışveriş merkezlerinin ne kadar uzakta olduğunu kontrol ettin mi?"

"Tabii ki, bu yüzden arıyorum. Konumu mükemmel. Büyük başarı elde edecek. Ziyaretçiler akın edecek ve bunun onun hamburgercinin trafiği için ne anlama geldiğini sana söylememe gerek yok." Etkisini gösterebilmesi için bir süre bekledi.

"Ve hangi hamburger zincirinin orada yer almak için lisans alamayacağını üç kez tahmin edebiliriz. O piç kurusu."

"Şimdi ne yapacaksın patron?"

"Şans eseri, Jake Ruddell'in her zaman öğle yemeğini nerede yediğini biliyorum." Saati kontrol ediyorum. "Ve şans eseri, ben de hemen yakınındayım."

Telefonu kapatıyoruz; sinyal verip şeridi değiştiriyorum ve gaza basıyorum, ellerimin direksiyonu sımsıkı kavradığını hissediyorum.

Jake, Beth'in dükkanını alamaz. Asla.

Sonra kafamın içinde başka bir ses duyulur. Daha önce hiç duymadığım garip bir ses, bana şunu sorar: *Dükkanı ondan alırsan daha mı iyi olacaksın?*

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum, kendimi niyetimin daha iyi olduğuna ve onun da anlayacağına ikna ediyorum. Ama gerçekten anlayacak mı?

"Çocuk menüsündeki tavuk nugget'ları beğendin mi?" Jake'i bulduğumda ona sesleniyorum — tabii ki eski asistanım Dilara da yanındadır — en iyi restoranlardan birinde bir masada oturuyorlar, tüm mekanı kaplayacak kadar yüksek sesle bağırmaktan çekinmiyor, yatırım bankacıları, borsa simsarları ve diğer takım elbiseliler şaşkınlıkla başlarını çeviriyorlar.

"Kardeşim, ne güzel bir sürpriz," diyor, neredeyse boğulacakken. —Aman Tanrım, öğle yemeğinde havyar mı yiyor? Bu adam ne kadar da gösteriş meraklısı?—havyar. "Değil mi, Dilara?" diye asistanına sorar.

"Pek sayılmaz," diyor, bana onaylamayan bir bakış atıyor, kollarını kavuşturuyor ve başka yere bakıyor.

Onu çok iyi tanıyorum ve gözlerinden, benim sürpriz ziyaretimden ne kadar sinirli olduğunu anlayabiliyorum.

Sormadan, aralarındaki boş sandalyeyi alıp oturuyorum. "Oh, randevunuzu bölmüyorum, değil mi?" diye soruyorum, parmağımı ikisi arasında ileri geri hareket ettirerek.

"Seni küçük komedyen," diye cevaplar Jake, yapmacık bir kahkaha atarak havyarına geri döner.

"Gerçekten mi, Jake? Öğle yemeğinde balık yumurtası mı?"

"Başarılı erkeklerin zevki vardır, Alex. Bilmenize şaşmamalı, çünkü..." diye başlar, ama onu keserim.

"Seni daha iyi tanıdığımı sanıyordum. Burada öğle yemeğinde balık yiyen biri varsa, o da Dilara olur diye düşünürdüm. Kokuşmuş, yapışkan bir yılan balığını ağzına tikiştirirken ve..."

"Kapa çeneni, Alex," Jake aniden bağırır ve yumruğunu masaya vurur. Yine, diğer tüm konuklar bize döner. Bir an için restoran sessizliğe bürünür, en azından fısıltılar yeniden başlayana kadar.

Gülümserim, memnunum, çünkü artık onu avucumun içinde tuttuğumu biliyorum. Onun zayıf noktasını buldum.

"Dilara, dışarıda bekle," diye ters bir şekilde elini sallayarak onu uzaklaştırır.

"Ama ben... yemeğim..." diye kekeler, benim yorumumdan sonra yanakları belirgin bir şekilde kızarmıştır.

"Umurumda değil. Git şimdi," diye tekrar ters bir şekilde cevap verir ve yumruğunu masaya vurur.

Dilara bir an duraksar ve ben, onun küçümseyen tavrına karşılık yüzüne tükürse ne kadar harika olurdu diye düşünürüm. Ama o böyle biri değildir. Dilara'nın klası yoktur. Beth'in klası vardır ve... Lanet olsun, konudan sapıyorum.

Dilara duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, Jake bana doğru eğildi. "Ee, ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi çok iyi biliyorsun: seni yerine oturtmak. İşin sadece her fikri kopyaladığın ve..."

"...ben kopyayı orijinalinden daha iyi yaptım, demek istiyorsun?" diyor o tipik rahat, küçümseyici tavrıyla, ki bu tavrı beni çok sinirlendiriyor. Şaşkın sessizliğin daha uzun sürmemesi ne yazık.

"Mesele senin hiç terbiyen olmaması. Benim fikirlerimi alıp... Neyse, sen anlamazsın," diyorum, başımı sallayarak. Bu sadece taktiğin bir parçası, çünkü ondan Beth'in dükkanını rahat bırakmasını isteyeceğim. Bunu asla yapmaz. Onu ortaya çıkarmam lazım.

"Alışveriş merkezinin planları hakkında konuşmak istiyorum," diyorum. "Biliyorsun..."

"Tabii, elbette. Yeni favori projem. 4. Cadde'deki dükkanın sahibi çok seksi bir kadın. Eminim harika oral seks yapıyordur, sence de öyle değil mi dostum?"

Bir öfke dalgası içimi kaplar. İçimden kaynar bir ateş yükselir ve vücudumun her köşesine yayılır. Hepsi o aşağılayıcı yorum yüzünden. Kendimi kaybetmeye başladığımı hissediyorum, Beth hakkında böyle konuşmasına tahammül edemiyorum. Ona asılmış mıdır, hatta... kahretsin... belki de çıkma teklif etmiştir?

"Bahse girelim," diye patlarım, düşünmeden ağzımdan çıkan sözler. Zaten pişman oldum, ama şimdi geri adım atamam, bu beni zayıf gösterir. Jake'in her türlü saçma sapan şeye bahis oynamayı sevdiğini biliyorum ve gözleri ilgiyle parlıyor.

"Dinliyorum," diyor.

"Çiçekçi dükkanının bulunduğu mülkü alan, oraya alışveriş merkezi inşa etme hakkını kazanır. Ve diğerinden bir milyon dolar alır."

"Tsk... tsk... cep harçlığı için bahis," diyor Jake, ağzının kenarlarını peçeteyle silerek. "Ama peki. Görünüşe göre kadını önemsiyorsun

, bu yüzden bahisler daha yüksek. Biraz daha ilginç hale getirelim: onu ilk parmağında oynatan ve onunla bir gece geçiren, bir milyonu ve dükkanı alır."

İçimdeki her şey HAYIR diye bağılıyor. Ama elimde değil. Artık geri çekilemem. Her zaman istediğimi elde ettim ve bu dükkanı istiyorum, ama aynı zamanda Beth'i de istiyorum ve her şeyden çok onu o iğrenç palavracı Jake'den korumak istiyorum. Bu yüzden elimi uzatıyorum.

"Anlaştık," diyoruz ve el sıkışıyoruz.

Başka bir şey söylemeden kalkıp gidiyorum.

"Oh, Alex," Jake arkamdan seslenir. "Dilara'yı geri gönderir misin? O yılan balığı seviyor, biliyor musun?"

Yürürken, elimi geriye doğru sallayıp ona orta parmağımı gösteririm ve karşılık olarak sadece ucuz bir kahkaha duyarım.

Kahretsin, kendimi neye bulaştırdım böyle? Hiç de istediğim gibi gitmedi.

Bugünün geri kalan işlerini eve taşıdım. Oturma odamda, elimde buzlu viskiyi çevirip dururken bazı belgeleri inceliyorum, ama kafamda kabul ettiğim o aptalca bahse takılıp kalmış durumdayım ve bir sonraki adımımın ne olacağını düşünüyorum.

Sonra aklıma geldi, sıkılmış bir şekilde malikanelerinde dolaşıp viski içen, o saçma, klişeleşmiş Hollywood milyarderlerinden biri gibi görünüyor olmalıyım. Bardağı kenara koyup, kağıtları topladım ve mesajlarımı tekrar kontrol ettim.

Hiçbir şey yok.

Bu iyiye işaret, çünkü restorandan çıktıktan sonra hemen Eric'i aradım ve Beth'in dükkanını gözetlemesi için özel bir dedektif tutmasını istedim. Jake oraya gelirse hemen bana haber vermesi gerekiyor, çünkü o zaman...

RIIINNNNG

Kapı zilim çalıyor. Görüntülü interkomun başına gidiyorum. Sokakta görülecek bir şey yok ve kapıdaki kameradan gelen görüntü, yine bir şakacı, kameranın önüne bir saksı ve içindeki bitkiyi koyduğu için görünmüyor.

Yine o kapı zili şakalarından biri. Geçen yıldan beri azaldılar ama hala suçluyu bulamadım. Zilin çalınmasından önceki görüntüleri izleyebilmek için kamerayı yükseltmek de işe yaramadı. Çoğu zaman sadece maskeli bir figür görünüyordu ve sonra hızla uzaklaşıyordu.

Komşularımdan şüphelendim. Ama onlar da benimki kadar büyük evlerde yaşıyorlar. Profesyonel sporcular, CEO'lar falan olan insanlar neden kapı zili şakalarıyla zaman kaybetsinler ki? Hiç mantıklı gelmiyordu. Belki de çocuklarından biri yapmıştır? Zengin çocuklar sıkılırlar. Ama şimdi tüm komşularımı arayıp "Affedersiniz, çocuğunuz balaklava giyip kapı zili şakaları yapmayı seviyor mu?" diye mi sorayım?

Kim bunu kabul eder ki? Ebeveynler muhtemelen çocuklarının elit okul karnesini burnumun dibine sokacak ve ben de çocuklarının golf handikapları hakkında uzun uzun nutuklar dinlemek zorunda kalacağım. Eğer bir gün çocuklarım olursa, onları normal bir okulda okutacağım ve...

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp kapıya doğru yürürken, bugün beni neyin beklediğini merak ediyorum. Benim bir baba figürü olmam... bu çok uzak bir ihtimal.

Kapıyı açtığımda, içimden bir nefes aldım, çünkü beni acınası bir miyavlama karşıladı. Karşımda köpek pisliğiyle dolu yanan bir kağıt torba değil, bana bakan tatlı, siyah ve gri benekli küçük bir kedi yavrusu vardı ve...

Tanrım, pençelerinden biri kanıyor mu?

"Neredesin, seni domuz?" diye bağırarak etrafa bakınıyorum, ama tabii ki kimse yok.

"Sorun yok, ufaklık," diyorum, eğilip dikkatlice elimi uzatarak. Yavru kedi önce titriyor, sonra onu okşadıkça sakinleşiyor. "Korkma."

"Seni şimdi içeri götüreceğim," derim, kediciği nazikçe kucağıma alırken, bir insanın ne kadar sapkın olabileceğini merak ediyorum. Yanan köpek pisliği torbaları bir şeydi. Ama kasıtlı olarak bir kediye yaralayıp bırakmak... Bu açıkça çok aşırıydı.

"Seni tedavi etmesi için bir veteriner çağıracağım. Bu arada bir şey içmek ister misin?" diye soruyorum, bana büyük, masum gözlerle bakan tatlı küçük yaratığa. "Eminim istersin. Bir saniye bekle. Eric'i arayacağım, sana düzgün bir şeyler yemen için birini göndermesi gerek. Aç olmalısın."

Cevap olarak bir *miyavlama* duyuyorum ve gülümsemeden edemiyorum.

Onun önüne bir kase su koyduktan sonra Eric'in numarasını çeviriyorum.

"Patron, iyi ki aradınız, ben..."

"Önce ben konuşayım," diye sözünü kesip isteğimi dile getirdim.

"Tamam patron. Anladım. Ben hallederim. Ama bir şey daha var..."

"Ne?" diye soruyorum.

"Jake... 4. Cadde'deki dükkânın önünde. Hâlâ arabada, sahadaki adamımız öyle diyor."

"Neden hemen söylemedin?" diye bağırdım.

"Ama önce kedinizle ilgili işleri halletmek istediniz. Efendim, ben sadece..." diye kekeledi.

"Üzgünüm Eric. Haklısın," diyorum sakın bir sesle, Jake'i ve Dilara'ya nasıl davrandığını düşünerek. Ben gerçekten farklı mıyım? İnsanlarıma daha iyi davranmalıyım.

"Ses tonum için özür dilerim. Hemen çıkacağım. Helikopter hala bozuk, sanırım, o yüzden arabayla gideceğim. Kediye bakabilir misin? Adı Cutie," diye ekliyorum.

"Tamam patron," diye cevaplar Eric bir süre sonra. "Sen iyi misin?"

"Şu anda insan gibi konuştuğum için mi soruyorsun, Eric? Evet, sorduğun için teşekkürler. Nadiren bu kadar iyi hissetmişimdir," diye cevap veriyorum.

Sonra telefonu kapatırız, anahtarları alırım, arabaya koşarım ve bahisten sonra doğrudan Beth'e gitmediğim için kendime kızarım.

Jake'in hemen oraya geleceği belliydi. Ama ne diyecektim ki? Onu tekrar yemeğe davet mi edecektim?

Hiçbir planım yoktu ve o an için tek bir hedefim vardı: Jake, Beth'i alamazdı. Bu düşünceye tahammül edemiyordum.

Chapter 7

BETH

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen yarım saatten fazla bir süre sonra, Ben nihayet tekrar uykuya daldı. Aslında aç ya da susamış değildi, oynamak istemiyordu ve yere indirilmek de istemiyordu. Onunla yatakta uzanmaya çalıştım, ama iş kıyafetlerim her yerimi sürtüyordu, bu yüzden çabucak çiçek desenli bluzumu ve eşofman altımı giydim — pijamalarımı — çünkü bir yerde bebeklerin annelerinin kokusunu taşıyan kıyafetleri sevdiklerini okumuştum.

Böyle anlarda, çocuğumun ne istediğini bilmediğim için kötü bir anne olup olmadığımı hep merak ederim. Veronica genellikle kendisinin de bilmediğini söyler, ama birkaç internet forumunu taramış ve çoğu ebeveynin böyle hissettiğini, özellikle de tek ebeveynlerin bu hissi daha belirgin yaşadığını öğrenmiş.

Bu sefer Ben'i yere koymuyorum, çünkü son birkaç seferinde ben uyandığımda o da uyanıp yüksek sesle ağlayarak bundan hiç hoşlanmadığını açıkça belli etti. Belki de sadece yakınlık ihtiyacı var ve kollarımda olmak istiyor? Belki de babası yüzünden ne kadar tedirgin olduğumu hissediyor... Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve kendimi düzeltiyorum. Çünkü

onun *sperm donörü* birdenbire dükkânımda karşımda durdu ve hiçbir şey olmamış gibi davrandı. Ama bu düşünce muhtemelen saçmalık. Ben bunların hiçbirini bilmiyor. Yakında bunun hesabını vermem gerekecek ve şu anda bu kadar fazla anlam yüklememeliyim.

Yavaşça ve sessizce, Ben'i kucağımda tutarak mutfağa gidip su ısıtıcısını açarım, çünkü kendime çay ve sıcak su torbası hazırlamak istiyorum.

"Ben hallederim," diyor Veronica arkamdan, ve ben onun bu kadar çabuk döneceğini beklemediğim için irkiliyorum.

"Şşş," diye fısıldarım, çünkü Ben kaşlarını çatıp küçük kollarını hareket ettirir, muhtemelen benim ani hareketim onu hak ettiği uykusundan uyandırdığı içindir. Ben'in başını okşarken Veronica suçlu bir ifadeyle, sözsüz bir özür jesti yapar ve mutfaktan çıkmamı işaret eder, çünkü su ısıtıcısının sesi Ben'i kesinlikle tekrar uyandıracaktır.

Başımı sallıyorum, oturma odasına geri dönüyorum ve Ben'in tekrar düzenli nefes aldığını görünce rahatlıyorum. Başı göğsüme yaslanmış, bir burun deliği sıkışmış ve sadece diğerinden nefes alıyor, yüzüme bir gülümseme getiren birkaç küçük hırıltılı ılık sesi çıkarıyor. Küçük güneş ışığıma alnına nazikçe bir öpücük konduruyorum ve...

"Veronica?" diye fısıldayarak sesleniyorum.

"Biliyorum, ahududu çayı ve ayakların için sıcak su torbası, değil mi?" diye sorar ve elinde tuttuğu çay poşetini gösterir.

"Evet," diyorum gülümseyerek, ve o suçluluk duygusu içimde yeniden yükseliyor çünkü o bana çok sevgiyle bakıyor. "Ama demek istediğim o değil. Dükkan..." Sözümü kesiyorum. "Biliyorum çok şey istiyorum, ama

istediğim zaman kapatamam. Ben gelene kadar biraz daha aşağıda kalabilir misin..." Yine sözümü kesiyorum çünkü Veronica'yı bu işe bulaştırmak çok zor. Onu hayatıma ücretsiz işçi olarak sokmaya hakkım yok.

"Tatlım! Asistanın Paula şu anda orada. Sen ayarladığın gibi on dakika önce geldi." Gülümsüyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Anne beyni mi?" diye sırtarak soruyor.

"Muhtemelen," diye cevap veriyorum, şu anda kendimi ve hayatımı bu kadar az kontrol edebildiğim için biraz utanarak, ama Veronica'ya sormak zorunda olmadığım için rahatlamış olarak.

"O zaman ahududu çayı ve sıcak su torbası mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

Birkaç dakika sonra, kokusu beni anında sakinleştiren buharlı bir fincan çay ile geri gelir ve onu önümdeki küçük sehpaye dikkatlice koyar. Sıcak su torbasını, çıkıntılı tarafı yukarı bakacak şekilde yere koyar, böylece ayaklarımın üzerine tek tek koyabilirim.

"Ee?" diye sordu, sadece bana bakarak. "Nasılsın?"

"Ne demek istiyorsun? Ben..." Sonra ne demek istediğini anlıyorum. "Oh, beni hamile bırakıp sonra da çöp gibi attığı için mi?" diye soruyorum, onun küstah tavırları ve utanmaz akşam yemeği daveti yüzünden öfkemin içimi kemirdiğini hissederek.

"Aynen öyle demek istedim," diye fısıldar ve ancak o zaman, sesimin onu rüyalarından tekrar uyandırmasıyla Ben'in minik elini uzattığını fark ederim.

O tekrar uykuya daldığında, dikkatlice ve olabildiğince beceriksizce bir yudum çay içiyorum, böylece dökersem Ben'in üzerine damlamaz.

"Sonra yaşlı kadının çiçeğinin parasını bile ödedi, çünkü kadının üzerinde hiç para yoktu, ve eşyalarını toplamasına yardım etti ve..."

"O zaman orada değildim," diyor Veronica sessizce, duraklıyor ve kelimelerini dikkatlice seçiyor gibi görünüyor. "Ama bana klasik bir pislik gibi gelmedi. Sence kadına sadece iyi bir izlenim bırakmak için mi yardım etti? Bir şey açıklamak istiyor gibi görünüyordu, belki de akşam yemeği daveti bir tür özürdü? Belki de durumu düzeltmek istiyor? Belki hala senden hoşlanıyor ve... oh, belki de saçmalıyorum," diyor Veronica ve kendi fincanından bir yudum alıyor.

"Sanmıyorum. O zamanlar onun iyi donanımlı asistanını görmeliydin," diyorum, kendi göğüslerimi tutarak. Yine de: kabul etmek istemememe rağmen, Veronica'nın düşüncesi beni etkiliyor. Derinlere işliyor ve bir yerlere takılıyor. Acaba özür dilemek mi istedi? Ama neden? Ve neden bu kadar zaman sonra? Ve bana yaptıklarından sonra, o karşımda durduğunda neden dizlerim hala titriyor?

"Sen de şu anda oldukça dolgun görünüyorsun," diyor Veronica gülümseyerek, emzirmeden dolayı neredeyse patlayacak gibi olan göğüslerimin büyüklüğüne atıfta bulunarak.

"Ha-ha," diyorum, ama ben de gülümsüyorum ve onun uyluğuna dostça bir şaplak atıyorum. "Yani, o sadece bunlar yüzünden benimle çıkmak istediğini mi söylüyorsun?" diye soruyorum, göğsümü işaret ederek.

"Sadece harika görüldüğünü ve erkeklerin senden hoşlandığını söylüyorum. Lisedeki durumdan farklı. Sen hala aynı kişisin, ama erkekler

seni fark ediyorlar ve... Hiç aynaya bakıp ne kadar güzel olduğunu gördün mü, tatlım?"

"Sadece gözlerimin altındaki torbaları ve yorgun bir bekar anneyi görüyorum," diye karşılık veriyorum, Veronica'nın iltifatına her zamanki gibi biraz rahatsız hissederek. Belki de lise yıllarında kilom için çok kısa olduğum ve erkeklerin belimdeki yağlara güldükleri o günleri düşünmek canımı yakıyor. Belki de bu yüzden kendimi güzel hissedemiyorum?

Telefonum masada titriyor. Dikkatimin dağılmasına minnettar olarak, başka ne söyleyeceğimi bilmediğim için telefonu alıyorum. Ama göndereni ve mesajın ilk satırlarını gördüğümde, sinirli bir iç çekiş kaçıyor.

Dışarı çıkmak ister misin? Senin vücudunu istiyorum! Tercihen şimdi!
Chris

"Şuna bak," diyorum sinirli bir şekilde ve mesajı Veronica'ya uzatıyorum.

"Sana söylemiştim: erkekler senden hoşlanıyor." Veronica haklı çıktığını hissederek geniş bir gülümsemeyle sırtıyor. "Tamam, sadece şakaydı," diyor, kaşlarımın çatıldığını görünce yatıştırıcı bir sesle ekliyor. "O bir pislik. Onu görmezden gel ve gülüp geç. Sana yaptığı şeylerden sonra Chris daha fazlasını hak etmiyor."

Veronica'nın haklı olduğunu biliyorum. Genelde bu tür konularda haklıdır. Ama tüm bunlar benim için yeni ve beni aldatan eski sevgilimin bir buçuk yıldan sonra bana mesaj atıp seks konusunda bu kadar açık sözlü olmasını anlamıyorum.

"Bir şey ekleyebilir miyim?" Veronica dikkatlice sorar.

"Tabii ki. Sen, benim terapistim, arkadaşım ve hayat organizatörüm, her zaman ekleyebilirsin," diyorum ve bu sefer uyluklarıma bir tokat atan ben oluyorum.

doğrudan. Ama ekranda altımdaki mağazanın numarası görünüyor.

"Paula? Her şey yolunda mı?" diye endişeyle soruyorum, ama aynı zamanda yolunda olmadığını da biliyorum, çünkü mağazada olmadığım zamanlarda Ben'e baktığımı bildiği için sadece acil durumlarda araması gerektiğini biliyor.

"Üzgünüm, Beth. Veronica'nın da seninle olduğunu bildiğim için arıyorum. Ve takım elbiseli bir adam var. Vazgeçmiyor ve seninle konuşmak istediğini söyleyip duruyor ve..."

Yine aynı şey: içimde o sıcaklık. Alex gerçekten geri gelip başka bir konuşma yapmak için ısrar edecek kadar küstah mı? Yeterince açık olmadım mı? Aynı zamanda başka bir şey daha hissediyorum ve bir yanımda onun bu kadar ısrarcı olmasından gurur duyuyor. Ama o diğer duyguyu içime almamaya çalışıyorum, çünkü geçen sefer bu beni hiçbir yere götürmedi.

"Geliyorum," diyorum ve telefonu kapatıyoruz. "Ben'i birkaç dakika tutabilir misin, Vero? Sanırım derin uykuda."

"Evet, ama..." diyor, Ben'i ona dikkatlice verirken neler olduğunu tam olarak anlamadan.

"Geri geldi. Alex. Mağazada. Aşağı iniyorum," diyorum ve kalbim göğsümde deli gibi çarpıyor.

"Beth, sen..."

"Biliyorum, biliyorum. Söylediğin her şeyi duydum. Hemen dönerim,"

diyorum. "Demek istediğim o değil, sen..."

"Ben hallederim. Onu izlediğiniz için teşekkürler," diyorum tekrar, ikisinin de alnına bir öpücük konduruyorum. Sonra kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağı mağazaya koşuyorum.

"Beth, aynaya bak," diye seslendiğini duydum. Erkeklerin beni güzel bulduğunu tekrar hatırlatmak istediğini düşünerek bu yorumu görmezden geldim. Merdivenlerin altına vardığımda son olarak *kiyafetlerimi* fark ettim.

"O nerede?" diye soruyorum Paula'ya, o da bana biraz şaşkın bir şekilde bakarak baştan aşağı süzdü.

İlk başta anlamıyorum, sonra birden farkına varıyorum. Terlik pantolon ve soluk çiçek desenli bir bluzla duruyorum, bluzun içinden meme uçlarım görünüyor. Kimsenin görmediği pijamalarım. Veronica'yı keserken Veronica'nın söylemek istediği bu muydu?

"Orada," diyor, elini uzatıyor ve ben yanaklarım kızarıırken arkamı dönüyorum ve Veronica'yı dinleseymdim diyorum - sözleri birdenbire anlam kazanıyor.

Takım elbiseli adam etrafına bakınıyor, birkaç gülü kokluyor. Kovadan bir tane alıyor ve bana dönüyor.

Ama o Alex değil.

Ve bunun için neredeyse biraz hayal kırıklığına uğradığım için kendimden nefret ediyorum.

Ama o kim ve neden benimle konuşmak istiyor? Yakışıklı görünüyor, ama Alex gibi değil ve... Tanrım, gerçekten böyle mi düşündüm? Hala Alex'i seviyor muyum? Bunu gerçekten düşünemem, değil mi? İkisi kardeş olabilirler, çünkü o da tipik bir playboy gülümsemesine sahip, ki bu durumda beni tamamen soğuk bırakıyor.

"Jake Smith," diyor, bana doğru yaklaşırken, bakışları gereğinden fazla göğüslerimde kalıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve kıyafetim yeterince utanç verici olsa da, onun gözleriyle beni soymasını istemiyorum.

"Sahipleri siz misiniz?" Bana elini uzatır; ben de kısa bir süreliğine elini tutarım ve o da elimi öper. Neredeyse o zamanki Alex gibi, ama bu bana hiçbir şey ifade etmez. Elim geri çekip kollarımı tekrar kavuştururum.

"Ne istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Sakin ol, güzel bayan," diyor, boğazını temizleyerek. "Hoşuna gidebilecek bir teklifim var."

"Ben senin hanımefendin değilim," diye terslerim.

"Dinle, anlaşma şöyle. Göreceksin, hayır diyemeyeceksin."

Oh, sanırım yapabilirim, bu değersiz playboyun söylediklerini dinlerken ve şişirilmiş zengin çocukların yetiştirildiğı ve dünyanın onları beklediğinin öğretildiğı bir çiftlik olup olmadığını merak ederken.

"Ee? Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, başını biraz daha yaklaştırarak. Kokusu, nedense çürümüş avokadoyu hatırlatıyor ve ben sadece onun gitmesini istiyorum. Üstelik, teklif açıkça utanmazcaydı. Para karşılığında randevu mu? Kendini ne sanıyor bu?

Ona cevabımı göstermek üzereyim.

Chapter 8

ALEX

New York sokakları yine kronik bir şekilde tıkanmış ve trafik salyangoz hızında ilerliyor gibi geliyor. Ama aslında, rekor sürede buraya vardım, Beth'in küçük dükkanının önüne, Jake'in gösterişli arabasının hemen yanına çift park ettim ve camımı indirdim. Ama araba boş.

Hızla dükkana bakıyorum, gözlerimi kısıyorum ve Jake'in Beth'in elini öptüğünü gördüğüme eminim ve...

"Tamam, tamam. Gidiyorum," arka aynamdan arkamdaki sürücüye bağıríyorum, kornası benim pit stopum hakkında ne düşündüğünü açıkça belli ediyor. Arabadan inip ona tam olarak ne düşündüğümü söylemek isterdim. Jake'i o dükkandan çıkarıp... Beth'i ve dükkanı Jake'e kaptırma düşüncesi beni çıldırttığı için, direksiyondaki parmaklarım beyazlaşır. Beth kısmı, itiraf etmek istediğimden biraz daha fazla. Genel olarak, onun kazanması fikrine tahammül edemiyorum. Kazanan ben olmalıyım. Her zaman böyle oldu ve böyle kalması gerekiyor.

Sokağın yaklaşık yüz metre ilerisinde, park yerinin her zaman kısıtlı olduğu bu şehirde küçük bir park yeri buluyorum. Bentley'i oraya sıkıştırmak biraz uğraş gerektiriyor, bu da elbette arkamdaki sürücünün birkaç kez daha kornaya basmasına ve çılgın hareketler yapmasına neden oluyor. Umurumda değil. Yapacak daha önemli işlerim var.

Arabadan atlıyorum, dükkana doğru koşuyorum ve Jake'in onu parmağında oynatmayı başarabildiğini merak ediyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve kafamda onları ayırırken, önce Beth'in vicdanına hitap edip, sonra Jake'in boğazına sarılmayı hayal ediyorum ve...

Hayır, bu tamamen saçmalık. Bu sadece onun bana daha da karanlık bir bakış atmasına neden olur. Bir şeyler yapmam gerekiyordu, ama ne yapacağımı bilmiyordum. Her şeyi riske atmak istedim: dükkan ve Beth için.

Ama belki... Birkaç adım kala dükkanın kapısı açıldığı için duruyorum. Jake çıkıyor. Yalnız. Beni görüyor, somurtkan bir bakış atıyor ve kızarmış yanağını ovuşturuyor.

İçimde sessiz bir zafer çılgılığı atıyorum. Ona tokat attı. Beth harika, o...

Sonra onun da beni geri ittiğini hatırlıyorum, ama yine de yatakta son bulduk. Belki de kutlamayı erken yapıyorum.

"İyi bir konuşma mıydı?" diye soruyorum yine de, Jake'in önünde olabildiğince zafer kazanmış gibi görünmek istediğim için geniş bir gülümsemeyle.

"Umarım sana daha sert vurur. Zorlu bir kız," diyor, bu sefer şaşırtıcı bir şekilde kısa ve keskin bir şekilde, arabasına doğru yöneliyor ve başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor, ki bu hiç ona göre bir davranış değil.

Derin bir nefes alıyorum ve parmaklarımın hafifçe titrediğini hissediyorum. Ne olacağını bilmediğim için onunla tekrar yüzleşmekten heyecanlanıyor olabilir miyim? Bu, başka hiçbir kadında başıma gelmez. Ama Beth...

Evet, o farklı birisi. Ateşli bir farklılık, ve ben bunu seviyorum. Ama belki de onu tekrar istersem, o ateşe yavaş yavaş yaklaşmam gerekir. Belki de her zamanki fetih rutinim onda işe yaramaz. Hatırladığım kadarıyla, bir yıl önce de işe yaramamıştı. Öyleyse neden şimdi farklı olsun ki?

Jake'in kızarmış yanağı bunun en bariz örneğiydi. Belki de daha yavaş hareket etmeliyim. Dikkatli olmalıyım. Tekrar nefes alıp, üç küçük basamağı tırmanıp dükkânın kapısını açtım.

İçeri girerken, bunu neden yaptığımı merak ediyorum, çünkü Jake'in girişimi başarısız oldu ve ben sadece onu durdurmak için buraya geldim. Yani benim için yapacak bir şey kalmadı. Yine de otomatik pilotta dükkana girdim ve...

Kahretsin!

Gözlerimiz buluştuğunda, bir an nefesimin kesildiğini hissediyorum. Orada, kenarları biraz gerilmiş çiçek desenli bir bluzla duruyor ve ince kumaşın içinden muhteşem meme uçlarının, daha da muhteşem göğüslerinin hatlarını görebiliyorum. Geçen yıl onunla yaptıklarımı düşünüyorum ve bu düşüncenin beni nasıl heyecanlandırıldığını neredeyse hissedebiliyorum.

Eşofman altı ve her yöne dağılmış, kıvrıkcık saçları. İtiraf etmeliyim ki, bu kadar seksi bir ev kıyafeti nadiren görürüm.

Saniyeler geçiyor, biz sadece birbirimize bakıyoruz ve kimse tek kelime etmiyor.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor Beth, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Akşam yemeği ve dükkan için de tezgaha on bin dolar mı atacaksın?"

"Ne...? Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, şaşkın bir şekilde.

"Hadi ama. Jake'in buraya gelip tezgahın üzerine on bin dolar atıp dükkanımı alıp beni bir gece dışarı çıkarmak istediğinden hemen sonra senin gelmen tesadüf olamaz. Siz kardeş misiniz? İş ortakları mısınız? Yoksa eşcinsel arkadaşlar mısınız?"

Elimde değil, son yorumuna gülmekten kendimi alamıyorum.

"Jake..." Duruyorum. Ne diyeyim? Yalan söylemek istemiyorum. Ama aynı zamanda ona dükkâna da ilgi duyduğumu ve Jake'in dükkâna el koymasını kesinlikle istemediğimi açıkça söylemek de istemiyorum. Kesinlikle beni yine kovacaktır. Ve bunu istemiyorum. Bu muhteşem manzarayı keyifle izlemeyi tercih ederim.

Belki de susmak en iyisi. Az konuş, ama doğruyu söyle.

"Eskiden tanışırız. Eskiden benim için çalışırdı ve..."

"O zaman kötü davranışlarını senden öğrenmiş," diye sözümü kesiyor ve ben aslında bunun için minnettarım.

"Ona uygun bir cevap verdin," diyorum, biraz gülümsüyorum ve onun dudaklarında da bir gülümseme oluşmasını görmekten memnun oluyorum, bu yüzden dikkatlice ona doğru birkaç adım atıyorum.

"Ona parayı hayvan barınağına bağışlamasını ve beni rahat bırakmasını söyledim."

"İyi fikir," diyorum. "Barınaklar dolup taşıyor olmalı. Aksi takdirde, bugün neden birinin yaralı bir kediye kapımın önüne bıraktığını açıklayamam."

"Bu gezegende gerçekten bazı pislikler var," diyor, gözlerimin içine bakarak. Çift anlamlı sözlerini anlamamak zor.

"Bir yıl önce olanlar hakkında..." diye başlıyorum. "Bitirmeme izin ver. Lütfen," diye yalvarırcasına rica ediyorum. O ise işaret parmağını kaldırıyor, başını sallıyor, bana yaklaşıyor ve yanaklarının kızardığını görebiliyorum.

"On saniyen var," diyor, kollarını kavuşturup tam önümde durarak.

"Asistanım beni sahte bir bahaneyle ofise çağırdı. Acil bir durum olduğunu söyledi. Helikopterimde küçük bir sorun varmış. Geri döndüğümde sen gitmiştin. Asistanım benimle yatmak istedi ve..."

"Süren doldu. Açıklaman bu mu? Asistanınla yattın mı?" diye sordu keskin bir sesle, bana inanamayan gözlerle bakarak. Anlıyorum: neden lanet olasıca konuya gelemiyorum? Neden onun yanında kelimelerim yetersiz kalıyor?

"Hayır. Seks yapmadık. Onu hemen kovdum ve erkek bir asistan tuttum ve..." Boğazımdaki düğümü yutuyorum, biraz yaklaşıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Seni çok düşündüm. O gecemizi ve ne kadar güzel olduğunu. Böyle bitmesi gerektiği için üzgünüm."

Beth hiçbir şey söylemiyor. Şaşkın bir şekilde orada duruyor, hiç tepki vermiyor. Şu anda ne beklediğini ya da benim ondan ne beklediğimi bilmiyorum, bu yüzden içgüdülerimi takip ediyorum. Yavaşça ona yaklaşıyorum, güzel yüzüne doğru, kokusunu içime çekiyorum. Dudaklarımız sadece birkaç santim uzaklıkta ve...

"Yapamam..." diye fısıldıyor.

Dururum, ona bakarım ve yavaşça geri

çekilirim. "Üzgünüm, ben..." diye

başlar.

"Özür dilerim. Fazla agresif davrandım. Üzgünüm," diyerek, aramızdaki mesafeyi yeniden oluşturmak için iki adım geri çekildim.

Beni öpmek istemedi, ama orada bir şey var. Gözlerinde görüyorum. Kendisiyle mücadele ediyor gibi görünüyor ve nedenini bilmiyorum. Onu rahatsız eden ne? Onu o kadar çok mu incittim? Yoksa başka bir şey mi var?

"Benimle çık! Bu gece!" Düşünmeden ağzımdan bu sözler çıkıyor. *Harika, Alex. Yavaş gitme planı suya düştü.*

"Lütfen," diye ekledim. Gerçekten ona çıkma için yalvarıyor muyum? Erkekliğimi kapıda mı bıraktım?

"Sadece akşam yemeği. O gün için özür dilemek için," diye ekliyorum, çünkü Beth hala hiçbir şey söylemiyor ve sadece bana bakıyor.

"Ben... halletmem gereken bir şey var. Online siparişler var... geçici işim ve... Veronica. Ayrıca... ben... yani, üst kattaki daire, düzenli değil ve..." Beth gevezelik ediyor.

Karışık sözleri beni gülümsetir. Gergin. Bu biraz sevimli. Ona halletmesi gereken şeyi halletmesi için zaman vermeliyim. En azından yüzüme bir daha beni görmek istemediğini söylemedi. Bu dükkândaki ilk karşılaşmamıza kıyasla, bu oldukça büyük bir ilerleme.

"Al," diyorum, yanındaki tezgahın üzerinde duran defteri çevirip üzerine tükenmez kalemle numaramı yazıyorum. Sonra ona dönüp kendimi tutamıyorum: İşaret parmağımı nazikçe yanağına dokunduruyorum. O da buna izin veriyor ve bu dokunuşun beni yeniden tahrik ettiğini hissedebiliyorum.

"İstediğin kadar zaman geçir ve halletmen gerekenleri hallet. Beni ara, akşam yemeğine çıkalım. Ne zaman istersen."

Beth hiçbir şey söylemiyor. Sadece başını sallıyor.

Sonra elimi hafifçe sallayarak veda ettim ve bunu yaparken kendimi gülünç hissettim. Ama ona tekrar yaklaşırsam, sadece yanağına öpücük kondurmayacağım; onu duvara dayayıp...

"Artık gitmeliyim," diyorum, mekanik bir şekilde, kafamdaki filmi kapatmaya çalışarak. Beth tekrar başını sallıyor. Dönüp dükkandan çıkıyorum ve dürüst olmak gerekirse, bir adım mı attım yoksa üç adım mı geri gittim, bilmiyorum.

Chapter 9

BETH

"Özür diledi ve..." Kafamı sallıyorum, apartmanımdaki kanepede kollarımda uyuyan Ben'i sallarken duraksıyorum ve her şeyi zihnimde tekrar tekrar oynatıyorum.

Birkaç saniye boyunca, Alex'in kaybolduğu kapıya bakarak, o adamın yanında nasıl bu kadar çabuk soğukkanlılığı kaybedebildiğimi merak ederek, olduğum yerde donakaldım.

"Ama bu iyi bir şey tatlım," diyor Veronica. "Sen de hep bunu istemiştin, değil mi?" Yine duraksıyor. "Bir şey eklemek üzereydin. Başka ne oldu?"

"Neredeyse öpüşecektik ve..." Veronica şok içinde elini ağzına kapattı ve ben onun iri gözlerine baktım. "Biliyorum, biliyorum. Tam zamanında geri çekilmeyi başardım. Ama beni yemeğe davet etti ve belki de haklısın, hiç gitmemeliyim ve..."

"Öyle demedim tatlım. Sadece çok şaşırdım. Çok mutlu oldum. Bilmiyorum. Ama kulağa çok hoş geliyor, değil mi? Çocuğunun babası seni öpmek ve dışarı çıkarmak istiyor?"

"Evet, sanırım öyle," diye mırıldanıyorum ve sonra Veronica'ya, halletmem gereken tüm şeyler için uydurduğum çılgın bahanelerden bahsediyorum. Uydurma çevrimiçi siparişler, part-time işim ve dağınık dairem. "Şimdi yalan üzerine ikinci bir şans inşa eden kişi ben miyim?" diye soruyorum arkadaşşıma. "Ve daha da önemlisi, bu ikinci şansı gerçekten istiyor muyum?"

"Beth," diyor Veronica, bana yaklaşıarak. Elini dizime koyuyor ve diğer eliyle hala kollarımda uyuyan Ben'in pembe yanaklarını okşuyor.

"Seni çok uzun zamandır tanıyorum ve hamileliğin boyunca ve Ben doğduğundan beri, onun bir babası olmasını ne kadar istediğini defalarca söylediğini duydum. Ve şimdi, seninle çıkmak isteyen sıradan bir adam değil, o adam. Oğlunun babası."

"Evet, ama belki de geçen seferki gibi beni yine parmağında oynatmak ve sonra çöp gibi bir kenara atmak istiyordur. Ya ikinci kez bu tuzağa düşersem?"

"Karşı soru: Onu reddedersen ve bir daha asla teklif etmezse, bu konuda ne hissedeceksin?"

Veronica'ya ve Ben'e bakıp onun başını okşarken midemde kötü bir his uyandırıyor. Bunu ona nasıl açıklayabilirim ki? Kendim için yapmasam bile, en azından onun için yapmalıyım. Elbette, Ben'e bir baba olmasını hep istedim. Ama bu, beni playboy tavırlarıyla terk eden adam mı olmalı? Öte yandan, bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu, acil bir durum olduğunu söyledi. Ama bu doğru mu?

"Ona bir çocuğumuz olduğunu söylemeyeceğim. Acıma ya da başka bir şey istemiyorum, belki de benimle akşam yemeğine çıkmak istiyor çünkü... dükkân için bana para teklif eden başka bir adam vardı. Belki de benden bir şey istemiyor, sadece dükkânı istiyor?"

"Sözlerinden, belki de gitmek istediğini mi anladım?" Veronica sırtarak sorar.

"Evet, ama..." diye başlıyorum, ama bu sefer uyuyan Ben'in yüksek sesli iç çekişi beni durduruyor.

"Gördün mü?" Veronica fısıldayarak, yüzünde bir gülümsemeyle, Ben tekrar yatışıp tatlı küçük kafasını diğer tarafa çevirirken diyor. "Ben bile bu kadar endişelenmemen gerektiğini düşünüyor. Ama cidden, bir şey yapacağından endişeleniyorsan, ona sor."

"Neden şimdi ortaya çıkıp beni dışarı çıkarmak istediğini anlamıyorum," diye fısıldıyorum, Veronica'dan çok kendime. Merakımın galip geldiğini ve hayır dersem gerçekten pişman olacağımı hissediyorum. Öte yandan, onun niyetini tam olarak anlayamıyorum ve neredeyse öpüşmesine izin vermem beni korkutuyor. Düşüncesi bile dizlerimi titretiyor. Tanrım, bana böyle davrandıktan sonra bile bu adamın beni bu kadar etkileyen yanı ne?

"Belki de sadece senden hoşlanıyordur," diyor Veronica, beni düşüncelerimden koparıyor.

"Yani..."

"Yani, saçın şu anda hiç de mükemmel olmasa da seninle akşam yemeğine çıkmak istiyor," diye başlıyor Veronica ve ben içgüdüsel olarak

saçımı elime alıp, aynaya bakmadan bile buklelerimin acilen taranması gerektiğini hissediyorum.

Veronica devam ediyor, "Ayrıca, üstünde süt lekesi var, o fark etmemiş olabilir ama görmüş olmalı, aynı şekilde açıkça görünen meme uçların ve..."

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, yanaklarımın kızardığını hissederek kendime bakıyorum ve onun ne kadar haklı olduğunu görüyorum. Bu çok utanç verici. Şimdi düşündüğümde, saçlarım dağınık ve gömleğim kirliyen bile beni öpmek istemiş, peki... evet, peki ne? O zaman ben bile ne düşüneceğimi bilmiyorum.

"Belki de senden hoşlanıyordur? Yani, belki de kişiliğini seviyordur." Sonra Veronica bana sırtıttı. "Tabii, vücudunu da, ve meme uçların kesinlikle artı bir puandı ve..."

"Sen imkansızsın," diyorum, gülmek zorunda kalarak, ve ona şakacı bir şekilde poposuna bir tokat atıp, onu benden biraz uzaklaştırıyorum.

"Cidden, Beth. Liseyi hatırlıyor musun? Erkeklerin sana kötü davranmayı bırakıp seni bir kız olarak görmelerini istiyordun. Peki şimdi? Şimdi dükkânına gelen en yakışıklı ve en zengin adam, ilk seferinde onu açıkça reddettin halde, seninle çıkmak istiyor. Tamam, o zaman sana öyle davranmış olduğu için bunu hak etti, ama açıklaması da doğru olabilir, değil mi?"

"Mm-hm," diye mırıldandım, Veronica'nın gözlerinin içine bakarak. Haklı olabilir. Aslında bu tür konularda çoğu zaman haklıdır.

"Ama bu gece gece vardiyan var ve sana izin veremem..."

"Şşş," diyor Veronica, işaret parmağını dudaklarıma koyarak. "Bir iş arkadaşım bana borçlu. Eminim benim vardiyaımı alır. Ona mesaj atacağım, sonra tatlı Ben'i yatağına yatıracağım, sen de sütünü sağıp Alex'in seni aldığında gözleri yuvalarından fırlayacak şekilde hazırlan."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanırım, duygulanarak, gözlerimin yaşarmasını hissederek, çünkü Veronica en iyi arkadaşımdır.

"Ağlama tatlım. Ben senin yanıdayım. Sana söz verdim ve bu sözümü tutacağım," diye fısıldadı Veronica, kolunu omzuma dolayarak önce bana, sonra Ben'e yanağından birer öpücük kondurdu. "İkinize de."

"Sen en iyisisin," diyorum, öpücüğü karşılık vererek.

"Şimdi dolabına bir bakalım. Klasik siyah ya da belki de derin yakalı kırmızı bir elbisen var mı?"

"Var. Ama doğumdan öncesinden kalma, hala bana olur mu bilmiyorum. Ama onun beni kolay bir hedef olarak görmesini gerçekten ister miyim?"

"Aksine, Beth. O zaman sana nasıl davrandığı için kendini suçlamalı. Kasıtlı olsun ya da olmasın. Sen harikasin ve onun bunu görmesine izin verilmeli."

Ben'i beşiğe dikkatlice yerleştirdikten sonra gülümser ve ona tekrar sarılırım. Bazen, Veronica'nın gözünden dünyayı görebilmek için her şeyi verirdim. Ama onun benimle olması zaten büyük bir yardım. O olmasaydı... hayatım aynı olmazdı. Özellikle Ben dünyaya geldiğinden beri, o bana hiç kimse gibi yardım etti.

"O zaman ona Őimdi mesaj atayım," diyorum, sesimin ne kadar gergin olduĐunu hissederek, komodinden kűűűk kaĐıdı alıp diĐer elimle akıllı telefonumu çıkarıyorum.

"Her Őey yoluna girecek," diyor Veronica, bana dostça gűz kırparak.

"Gűnderildi," diye cevap veriyorum ve onun  evrimi i olduĐunu ve cevap yazdıĐını hemen gűrűyorum, cevap anında geliyor.

"Saat yedide dűkkandan beni alacak," diye yűksek sesle okurum ve dizlerimin titrediĐini hissederim.

"O zaman dolaba bir bakalım ve..."

"űnce sűt saĐ," diye cevap veriyorum, mutfaĐa girip hızlıca "Tamam" diye mesaj atarak Alex'e kabul ettiĐimi bildiriyorum. Bunu yaparken, Ben'den bahsetmeli miyim, bahsetmemeli miyim diye tekrar kafamdan geçiyor. Belki de bekleyip geliŐmeleri gűrmeliyim.

Ama sonra ne olacak? Spontane bir karar mı vereceĐim? Benden bu kadar bűyűk bir sır saklarken, űzűr dilemek isteyen  ocuĐumun babasıyla akŐam yemeĐine çıkmak doĐru mu?

Chapter 10

ALEX

Ofisteki öğleden sonra sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu. Ekranımdaki iş raporları ve toplantılarda alınması gereken kararlar beni hiç ilgilendirmiyordu. Biri bana çok uzun süre baktığında, derin düşüncelere dalmış gibi görünmek için doğru anlarda başımı sallıyordum.

Ama bunun yerine, rahat kıyafetleri içinde bile içinden ılık saçan Beth ile olan karşılaşmam aklımdaydı. Ve bunu sadece gömleğinden görünen meme uçları yüzünden söylemiyorum. Ama tam da bu yönünün tüm bu işi çok zorlaştıracaklarını biliyordum. Çünkü sadece onu istemiştim. Onun dükkanını da istiyordum ve en önemlisi Jake'e karşı kazanmak istiyordum. Bu zor olacaktı ve ona bunu mümkün olduğunca nazikçe nasıl söyleyeceğime dair hâlâ bir planım yoktu. Belki de ilk akşam yemeğimizde bu konuyu hiç açmamalıydım?

Beth henüz benimle iletişime geçmediği için akşam yemeği olacağını varsayarsak.

Bu yüzden, toplantıda ya da bir dakika sonra ofisimde olsun, telefonum her ses çıkardığında hemen ona atlıyordum.

Ama ilk iki sefer, Jake'ti ve sadece şunu yazmıştı:

"Ee, onu becerdin mi? Yoksa sana tokat mı attı?"

Cevap vermemeyi tercih ettim, çünkü bu mesajım, onun bu mesaj için kesinlikle hak ettiği dayacağı tehdit eden mesajım, basının eline geçecekti ve bu ilk kez olmayacaktı. Cevap yazmamak için çok fazla irade göstererek kendimi tuttum, ama en azından bir şeyler öğreniyordum.

İkinci mesaj bilinmeyen bir numaradan gelmişti. İçimde heyecan yükseldiğini hissedebiliyordum. Beth mi?

Ama bu, birçok tanıdığımdan biriydi ve cinsel maceramızı tekrarlamak istiyordu çünkü, yazdığına göre, kocası onu terk etmişti ve acilen sevgiye ihtiyacı vardı. Mesajın altındaki çıplak fotoğraf, ihtiyacını etkileyici bir şekilde vurguluyordu.

Ve itiraf edeyim: vücudu gerçekten dikkat çekiciydi ve kendime biraz şaşırdım, çünkü onu reddetmeyi düşünmedim bile ve mesajı sildim. Beni hiç ilgilendirmiyordu. Eskiden böyle bir fırsatı asla kaçırmazdım.

Bu konuya fazla takılıp kalmış mıydım? Ya Beth hiç haber vermezse? Fotoğraftaki sarışınla biraz vakit geçirmek bana iyi gelmez miydi?

BİP BİP BİP

Akıllı telefonum tekrar çaldı. Bir an için, çalmaya devam etmesine izin vermeyi düşündüm ve eğer yine geçmişten bir tanıdık arıyorsa, kendime biraz eğlenceye izin vereceğime karar verdim. Ne de olsa, bu bana her zaman mutluluk vermişti.

Ama mesajı gözden geçirirken, bu düşünce çoktan unutulmuştu, çünkü bu sefer de bilinmeyen bir numara idi. Ama bu sefer arayan Beth idi. Ve şöyle yazmıştı:

Ben Beth. Teklifin hala geçerliyse, akşam yemeğine çıkalım.

Saate baktım, sonra parmaklarım tuşların üzerinde uçtu ve hemen cevap verdim:

Saat 7'de çiçekçinin önünden seni alırım.

Gergin bir şekilde ekrana bakarak cevabı bekledim. Çevrimiçi olduğunu gördüm. Ama cevap vermiyordu. Saniyeler geçiyordu ve ben de hızlıca bir "*Tamam?*" mesajı göndermeli miyim diye düşündüm. Ama bu beni zayıf göstermez miydi? Onun onayını beklediğim anlamına gelmez miydi? Tamam, şu anda tam da bunu yapıyordum ve kendimi gülünç hissediyordum.

Sonra *çevrimiçi* göstergesi kayboldu ve bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Ama sonra her şey çok hızlı gelişti. Beth tekrar çevrimiçi oldu, yazmaya başladı ve aniden yüzüme bir gülümseme getiren bir mesaj geldi.

Tamam

Hepsi bu. Ama bu, villamda paylaştığımız deneyimi ve tişörtünün altındaki meme uçlarını düşünerek ereksiyon olmam için yeterli.

"Eric," dedim, sonraki adımları düşündükten sonra küçük hızlı arama düğmesine basarak asistanıma bağlandım.

"Evet, efendim?" diye cevapladı.

"Şehrin en iyi butiğinden kırmızı bir gece elbisesi al. Çok seksi ya da çok sade olmasın. Bedeni 6 olsun. Kuryeyle şu adrese gönder..." Bir an durup, Google Haritalar'da Beth'in dükkanını bulmak için akıllı telefonumla uğraştım.

"4. Cadde'deki dükkan mı?" diye sordu.

"Aynen öyle," dedim gülümseyerek, asistanımın ne istediğimi anlayan zeki bir adam olmasından memnuniyet duyarak.

"Efendim?"

"Evet, Eric?"

"Yani... sorun değil, ama..." "Söyle

bakalım," diye onu

cesaretlendirdim.

"6'dan emin misiniz? Belki 4'tür ve bu yanlış anlaşılabilir?"

"Eminim," dedim, üstümde, altımda ve her türlü pozisyonda kaç çıplak vücut olduğunu ve daha sonra yerde duran beden etiketli kıyafetlerini gördüğümü düşünerek.

"Tamam patron," dedi ve telefonu kapattık.

Memnuniyetle, döner sandalyemde birkaç tur döndüm, kişisel atlıkarıncam manzarayı gösterdiği her an Manhattan'ın merkezinin manzarasının tadını çıkardım ve kendime itiraf etmek zorunda kaldım ki, sadece heyecanlıydım. Beth için, Jake'den bir adım önde olduğum için ve akşam yemeğimiz için heyecanlıydım.

Öğleden sonra hızla geçti ve tam hazırlanmak için çıkmak üzereyken telefonum tekrar çaldı.

"Eric. Gerçekten. 6 numara," dedim, arayanın asistanım olduğunu görünce. "Ve eğer şüpheli olduğunu söyleyeceksen, sana zamanımızın azaldığını söylüyorum."

"O değil patron. Her şeyi ilettim bile. Mesele şu ki..." durakladı. "4. hatta."

"Teşekkürler," dedim ve daha önce fark etmediğim küçük kırmızı ışığı olan dördün yanındaki düğmeye bastım.

"Ne istiyorsun?" diye sertçe sordum, selamlaşmayı atlayarak.

"Cevap vermedin Alex. Bir iddiamız var ve karşı tarafı karanlıkta bırakmak doğru değil."

"Kurallara uyan sensin, değil mi?" diye sordum, sol kaşımı kaldırarak.

"Sadece bugün yine oraya gideceğimi ve sonra da..."

"Sen olduğun yerde kal. Ben oyundayım ve bu akşam onu yemeğe götüreceğim," diye sözünü kestim, aynı zamanda Beth'i oyun olarak nitelendirdiğim için biraz kötü hissettim, çünkü... neden ki?

Kahretsin, onu gerçekten önemsiyor olabilir miydim?

"Oh, öyleyse hemen oraya gitsem iyi olur," dedi Jake, ve sesinden neredeyse sevinç çılgınlıkları duyuluyordu.

"Bana bahsin kurallarını hatırlatan ve şimdi de onları çiğneyen pislik sen misin? Rakibin şut atarken onu rahat bırakman gerektiğini hatırlatmam mı gerekiyor? Bunlar, sen hala benim için çalışırken bile, tüm bahislerimiz için geçerli olan kurallardı."

"Gördüğün gibi, işler değişiyor. Artık senin için çalışmıyorum, 4. Cadde'deki dükkan ve içindeki küçük şey, hepsi benim ve ben..."

"Sen bir pislisin, işte öylesin," diye bağırdım, ekrana tekrar baktım ve telefonu kapattım.

Ekrandaki numara onun ofisinin numarasıydı. Ofisinin tam olarak nerede olduğunu biliyordum ve Beth'in dükkanına ulaşmasının yaklaşık yarım saat süreceğini tahmin ettim. Ve bu sadece trafik iyi olduğunda geçerliydi. Ben ise oraya daha hızlı ulaşabilirdim.

Eve uğramadan gittim; smokinle akşam yemeği olmayacaktı, normal iş takımımıyla idare etmek zorundaydım. Jake'ten önce oraya varıp Beth'i almama yardımcı olacaksa, benim için sorun yoktu.

"Kim bu altın çocuk? Kim bu altın çocuk?" Beth'in dükkânına girdiğimde, bir kadının kucağında salladığı bebeğe tiz bir sesle böyle dediğini duydum. O, ben ve kucağındaki bebek dışında kimse yoktu.

Beni görünce durakladı ve bana  aşkın bir şekilde baktı... Acaba bebeği saklamaya çalışıyor muydu, aceleyle beēięe mi koyuyordu? Beth'in çalışanı bebeğini yanında getirmesi ne  onemi vardı ki?

"Sen... sen misin?" diye sordu bana, yanakları kızarmış gibiydi.

"Kimi kastettiğini bilmiyorum ama evet, benim," dedim

gülümseyerek. "Yani, sen Alex misin?" diye sordu, gözlerini gergin

bir şekilde ovuşturarak.

"Evet, benim. Beth sana benden bahsetti mi?" diye sordum, ona doğru yürüyerek tezgahın üzerinden, tulumunun rengine bakılırsa erkek olan küçük bebeğin kendi kendine mırıldandığı beēięe baktım.

" ok tatlı bir çocuğun var," dedim ve gülümseme zorunda kaldım çünkü küçük adam bana baktı, gülümsedi ve sanki bana küçük elini uzatıyormuş gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedim ve işaret parmağımı uzatarak ellerimizi birbirine değdirdim. Eli sıcaktı ve cildi harika bir p r zs zl ğe sahipti.

"Aynen dediğin gibi altın bir  ocuk," dedim. "Adın ne?" "Veronica," diye

cevapladı, sanki şok geçiriyormuş gibi görünüyordu.

"Sorun değil. Oğluna dokunmayı bırakacağım. Affedersin," diye cevap verdim. "Ve eğer mesele buysa, patronuna oğlunu işe getirdiğini söylemeyeceğim."

"O değil, Şey..." dedi ve durakladı, sonra Beth'in ilk kez kaybolduğu merdivenlere doğru baktı. "Ah, buradasın. O zaten burada," dedi, yüzü kıpkırmızı olarak beni işaret etti.

Sonra Beth görüş alanıma girdi. Siyah bir elbise giyyordu ve dünyam bir an için durdu. O...

Güzeldi.

Elbise ona mükemmel uyuyordu. Yakası klasik, çok seksi değil, birazcık ama fazla değil, vücudunun hatlarını zarif bir şekilde vurguluyordu. Ve şekillendirilmiş siyah bukleleri... inanılmazdı.

"Merhaba," dedim, neredeyse güvensiz bir ergen gibi sesim çıkarken, boğazımı temizledim. "Harika görünüyorsun."

"Sen de," dedi Beth, benim, Veronica ve bebek arasında biraz kararsız bir şekilde bakarak.

"Erken geldim, ama hemen çıkabilir miyiz?" diye sordum, sessizliği bozarak.

"Hayır, sorun değil. Ben... sadece elbisenin fermuarını tamamen çekecek birine ihtiyacım var," dedi ve Veronica'ya dönmek üzereydi.

"Ben hallederim," dedim. "O zaman çalışanınız oğluna bakabilir," dedim.

"O benim çalışanım değil. Sadece bana yardım eden bir arkadaş ve..." Veronica tatlı çocuğu tekrar kucağına alırken ikisi uzun uzun birbirlerine baktılar.

"Bebeğin olmasına rağmen dükkanına bakması harika. Teşekkürler, Veronica," dedim ona. O sadece sessizce başını salladı, hala biraz üzgün görünüyordu.

Sonra Beth bana döndü ve ben, cildinin doğal kokusuyla karışmış parfümünün hafif kokusunu içime çektim. Tek kelimeyle harikaydı. O anda onu öpüp boynunu okşamak için duyduğum dürtüye direndim ve onun güzel sırtındaki fermuarı son on santimetre kadar yukarı çektim.

"Hazır mısın?" diye sordum, o da arkasını döndü ve yanaklarının da kızardığını görebiliyordum, ona kolumu uzattım.

"Hazırım," dedi ve kolunu koluma taktı.

"O zaman gidelim," dedim ve bir kez daha döndüm. "Ve burayı beklediğin için teşekkürler, Veronica. Harika bir oğlun var."

Veronica sadece başını salladı ve bana öyle geldi ki, Beth dükkandan çıkmak için acele ediyordu, sadece ben değil, çünkü Jake'le karşılaşmak istemiyordum.

"Sana gönderdiğim kırmızı elbiseyi aldın mı...?" diye sordum, arabamın yolcu kapısını ona açarken.

"Aldım. Çok büyük," dedi gülümseyerek.

"O zaman asistanım bedeni yanlışı almış olmalı," diye hemen uydurdum, ona elimi uzattım ve parmaklarımız dokunduğunda kolumdan küçük kıvılcımlar sıçradığını hissettim ve o arabaya bindi.

"Sorun değil. Çok naziksin. Ama başka elbiselerim de var," diye cevapladı ve bana gülümsedi. Kapıyı kapatırken, bir dahaki sefere onun tavsiyelerini daha fazla dinlemem gerektiğini zihnimde not ettim, ama

daha çok, arabamdaki bunu hiç sorun etmeyen kadını düşündüm. Genelde çıkardığım stereotipik kadınlar bana bağırarak telefonla arar ve "6 beden mi? Beni şişman bir sürtük mü sanıyorsun?" diye ağlardı.

Beth o kadınlardan biri değildi, o... Evet, benim

için tam olarak neydi?

Bütün bunlar sadece bir amaç için bir araç olmalıydı. Yeni bir mağaza yeri için. Ama nedense, işlerin çok daha karmaşık hale geleceğini biliyordum.

"Gerçekten çok lezzetliydi. Teşekkürler," dedi Beth, garson ana yemeğin boş tabaklarını toplarken ona dostça bir gülümsemeyle.

"Tatlı?" diye sordu garson, Beth ve ben aynı anda evet dedik, sonra birbirimize bakıp gülümsedik, bu da akşamın gidişatını oldukça iyi özetliyordu: hoş bir arkadaşlık, güzel bir sohbet, bolca kahkaha ve birden fazla kez zararsız bir flört gibi hissettiren anlar. Kahretsin, onu daha iyi tanırsam işime tekrar odaklanabilirim diye düşündüm.

Ama durum bir yıl öncesinden daha da kötüydü. Beth'ten görünmez bir güç yayılıyor gibiydi ve konuştukça beni daha da derin bir şekilde büyüüne çekiyordu. Çiçekçiyi nasıl devraldığını öğrendim ve aslında biraz kötü hissettim, çünkü çok şey öğreniyordum ve o benim şirketim olan ARS Group'tan ve devralma tekliflerinden bile bahsediyordu, ama ben hiçbir şey söylemedim, çünkü o anı mahvetmek ve uyumu bozmak istemedim.

"Menüyü getireyim," dedi garson, ama ikimiz de ona bir daha bakmadık. Bunun yerine, sanki birbirimizin gözlerine doymamış gibi uzun uzun birbirimize baktık.

Kahretsin, kendimi toparlamalı, konuyu değiştirmeli ve bir şekilde işime odaklanmalıyım. Şehrin en iyi İtalyan restoranlarından birinin rahat köşesinde oturuyorduk ve Beth'in linguine yemesi adeta hareketli bir şiir gibiydi. Buna restoranın hafif kokusu da eklenince, sanki deniz havası ve eski bir kasabanın karışımı gibi kokuyordu, böylece kendinizi İtalya'nın bir yerindeki küçük bir sokakta oturuyormuş gibi hissedebiliyordunuz. Arka planda çalan yumuşak İtalyan müziği bu izlenimi daha da güçlendiriyordu ve ben, tam o anda, camının yanında duran elini tutup onu bana doğru çekmek ve geçen yıl kaldığımız yerden devam etmek istediğimi söylemek için can atıyordum. Ama yapamazdım. Görevime odaklanmalıydım.

"Arkadaşın. Veronica," diye başladım, aklıma iyi bir konu geldiğinde, o anda Beth'in ifadesi değişti ve neredeyse biraz şaşırmış gibi göründü. "Oğlunu tek başına mı yetiştiriyor? Kocası var mı?"

Beth, sanki sözlerini dikkatlice tartıyormuş gibi, bir an boş bir ifadeyle bana baktı. Ama sonra çarpık bir gülümseme attı ve başını hafifçe yana eğdi. "Neden soruyorsun? Onu da yemeğe davet edip karşılaştırmak mı istiyorsun?"

"Tanrı aşkına," dedim ve içgüdüsel olarak masanın üzerinden elini tuttum. Elini tuttuğumda ne yaptığımı fark ettim, ama Beth elini çekmedi ve sadece bana baktı. "Sadece arkadaşın hakkında bir soru sormak istedim." Tekrar durakladım ve doğrudan gözlerine baktım. "Sadece seninle çıkmak istiyorum," diye fısıldadım ve ekledim, "Zaten çocuklarla pek iyi olduğumu sanmıyorum."

Ne yaptığımı bilmiyorum, ama Beth ağlamak üzere gibiydi, çünkü elini geri çekti ve temiz bir peçeteyle sol gözünü sildi.

"Yanlış bir şey mi söyledim? Çocuk istemediğimden değil, sadece çocuklarla hiç tecrübem yok ve..." dedim, onda tetiklediğim şeyi düzeltmeye çalışarak.

"Sorun değil, sadece gözlerim yaşardı. Bana da bazen olur. Endişelenme," dedi Beth, zoraki bir gülümsemeyle. "Nedense artık tatlı yemek istemiyorum. Gidebilir miyiz?"

"Sen nasıl istersen," dedim, ama yanlış bir şey söylediğim hissim daha da güçlendi. Beth isteğini onaylamak için tekrar başını salladı, sandalyesini geri çekti ve ayağa kalktık.

Sessizce barın önünden geçtik ve ben kredi kartımla hesabı ödedim. Vale arabamızı getirdi ve bana anahtarı uzattı.

Beth kapıyı açıp binmek üzereyken, cesaretimi topladım ve elimi omzuna koydum.

"Hey," dedim, o durdu ve birbirimize baktık.

"Uygunsuz bir şey söylediysem, lütfen beni affet. Sadece nazik olmaya çalışıyordum ve Veronica'nın bekar bir anne olduğunu düşündüm, bu çok zor olmalı ve..."

Yine o cam gibi bakış ve durumu daha da kötüleştirdiğim hissi vardı, ama yine de gülümsedi. "Unuttum bile," dedi.

"Ama ben unutmadım," diye fısıldadım ve yavaş gitme kararımı bir kenara attım. "Geçen yılı unutmadım. Bir saniye bile. Ve bittiği için pişmanım."

Yüzüm onun yüzüne yaklaştıkça Beth'in yanakları kızardı. Bu sefer geri çekilmedi. Dudaklarımız buluştuğunda bile, ki bu benim bile farkında olmadığım uzun zamandır tuttuğum bir dileğin gerçekleşmesi gibiydi.

Dillerimiz birbiriyle oynadı. Ona daha da yaklaştım, vücudunu vücuduma değdirerek hissetmek istedim ve bunun bitmesini istemediğim için onu arabama nazikçe bastırdım.

Ama bitti.

Aslında, oldukça ani bir şekilde.

Çünkü birdenbire aramızda bir el hissettim. Beth'in eli.

Beni nazikçe ama kararlı bir şekilde itti ve bana baktığında, yine daha önce gördüğüm o donuk bakış vardı. Neyi vardı? Sözlerim ve davranışlarımla ona her şeyin yolunda olduğunu hissettirmemiş miydim?

"Üzgünüm Alex. Harika bir akşamdı. Ama eve taksiyle gideceğim," dedi ve ayrılmak için döndü.

Çaresiz ve şaşkın bir şekilde, birkaç saniye orada durup sözlerini sindirdim. Daha önce başıma hiç bu kadar tuhaf bir şey gelmemişti. Önce öpölmeye izin veriyor, sonra da beni ortada bırakıyor?

"Beth. Bekle, ben..." O benim arabamın arkasındaki taksiye binerken ben de konuşmaya başladım.

"Üzgünüm," dedi Beth ve kapıyı kapatıp taksi hareket etmeye başladığında kısa bir gülümseme attı. Arka lambaları izledim ve artık dünyayı anlamıyordum.

Şu ana kadar her şeyin mükemmel gittiğini düşünüyordum.

Ama şimdi, onun peşinden gitmeli miyim, mesaj atmalı mıyım, yoksa onu unutmamalı mıyım, bilemiyordum.

Ne yanlış gitmişti?

Chapter 11

BETH

"Oh, çoktan döndün mü?" Veronica, daireye girip anahtarlarımı kapının yanındaki küçük komodinin üzerine bırakırken sordu.

"Ben'le her şey yolunda mı? Bir şey oldu mu?" diye soruyorum ona, taksi yolculuğu boyunca kafamı kurcalayan konuyu değiştirmeye çalışarak.

Beni öptü. Alex, çocuğumun babası, beni öptü. Ve ben ona izin verdim.

Hayır, daha doğrusu: Ben istedim ve dillerimiz buluştuğunda ve o sıcak, güçlü vücudunu bana bastırduğında tamamen eriyormuşum gibi hissettim. Bunu çok istedim, ama kafamın içinde bir ses bunu yapamayacağımı, çok ileri gittiğimi, çünkü onun bebekten haberi olmadığını haykırıyordu. Bizim bebeğimizi. Kendisi de tipik bir baba figürü olmadığını söylemişti, sonra geri adım atmaya çalışsa da. Yine de pes ettim ve takside, ona bu kadar kolay aşık olduğum için kendime kızgındım. Bir akşam yemeği, bir yoğun bakış ve onun elinde eriyip gittim. Ama neden?

"Beth, orada mısın?" Veronica, yüzümün önünde elini ileri geri sallayarak sorar.

"Evet... şey... ne dedin?" diye kekeliyorum, düşüncelerimi bir kenara itmeye çalışarak.

"Üç saat bile geçmedi ve Ben onu yatırdığımdan beri bir kez bile uyanmadı. Biberonu ısıtmam gerekmedi ve başka bir şey olmadı." Sonra duraksıyor ve bana yan gözle bakıyor. "Hadi, anlat. Nasıldı? Ve neden bu kadar çabuk geri döndün? Seni 'kahve' içmeye evine davet etmek istemedi mi? Yoksa sorun bu muydu?" Kahve kelimesini parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söylüyor, bu da ne demek istediğini açıkça ortaya koyuyor.

"Güzeldi," diye cevap veriyorum kısa bir tereddütten sonra, ve bu doğru. Hatta daha da fazlası. Akşam yemeğinde yaptığımız sohbet, hafif flörtleşme, birbirimize gülüşmelerimiz. Harikaydı. Çok eğlendim, ama yine de öpücük her şeyi daha karmaşık hale getirdiğini hissediyorum.

"O kadar mı kötü? 'Güzeldi' demek, 'berbattı' demenin başka bir yolu değil mi?" Veronica endişeyle soruyor, belli ki bir terslik olduğunu fark etmiş. Ona karşı her zaman açık bir kitap oldum. Lise yıllarında bile, beni rahatsız eden bir şey olduğunda hep anlardı. Bu sefer neden farklı olsun ki? Ve neden Veronica'ya olanları itiraf etmekte bu kadar tereddüt ediyorum?

Nedenini biliyorum: Çünkü bundan biraz utanıyorum.

"Hayır. Gerçekten çok iyiydi. Harika bir sohbet ettik, yemekler lezzetliydi, kibardı ve iyi bir dinleyiciydi ve..." Yine sözümü yarıda kesiyorum.

"Sonra bir şey oldu, değil mi?" Veronica nazikçe sordu ve teselli etmek için elini omzuma koydu.

"Senin çocuğunu tek başına büyütmenin zor olduğunu söyledi. Ben'in senin çocuğun olduğunu düşünüyor."

"Evet, bunun için üzgünüm. Mağazada ne diyeceğimi bilemedim. Hiçbir şey belli etmek istemedim," diyor Veronica, biraz utangaç ve suçlu hissederek.

"Sorun değil. Benim hatamdı. Açıklığa kavuşturabilirdim, ama nasıl yapacağımı bilemedim. Ben'in benim oğlum olduğunu söylemeliydim. Ama sonra ne olacaktı? Yine de benimle yemeğe çıkacak mıydı? Ve bebeğin babası hakkında soru sorsa ne cevap verecektim?"

"Gerçeği mi?" Veronica omuz silkerek sorar.

"Ama..."

Evet, bu mümkün olabilirdi. Hatta doğru karar bile olabilirdi, ama içimden bir ses buna karşı çıktı. Zamanımı almak, akşam yemeğinin nasıl geçeceğini görmek istedim ve...

"Oh, bilmiyorum. Sanırım sadece korkmuştum. Onun tepkisinden korkmuştum. Son bir yıldır kendimi çöpe atılmış gibi hissettiğimi kendime itiraf etmekten korkmuştum. Muhtemelen bu yüzden tek bir akşam yemeğinde tüm kartlarımı masaya koymak istemedim," diyorum.

"Anlıyorum. Ben de senin yerinde olsam muhtemelen aynı şeyi yapardım," diye cevaplar Veronica. "Ama istersen hala düzeltebilirsin. Aynen öyle söyleyebilirsin, değil mi?"

"O da zaten çocuklarla pek iyi olmadığını söyledi, sonra arabasının önünde öpüştük ve sonra..." Her şey içimden dökülüp çıkarken bir an duruyorum, "sonra bir taksiye atladım ve gitmem gerektiğini söyledim."

"Ama sadece bir öpücüktü, ne var bunda..." diye başlar Veronica.

"Sıcak bir öpücük. Dil ile. Vücudu benimkine yapışmıştı. Onun her bir parçasını hissettim. H-E-R B-İ-R-İ-N-İ," diyorum ve hala biraz utanç duyduğum için yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum.

"Beth. Tatlım. Onu harika buluyorsun. Harika bir akşam geçirdin. Evet, Ben'i bilmiyor. Ama endişelenme. Şimdilik uyu, istersen yarın ona mesaj at ve nasıl hissettiğini anlat. Ne dersin?"

"Bu tamamen mantıklı geliyor. Ve hiç de bana benzemiyor," diyorum ve biraz kıkırdamak zorunda kalıyorum, çünkü Veronica böyle söylediğinde, bu o kadar da büyük bir mesele değilmiş gibi geliyor. İki yetişkin öpüştü, ben erken ayrıldım ve ilk buluşmada ona tüm hayatımı ve her sırrımı itiraf etmedim. Bu açıdan bakıldığında, bu tamamen normal - en azından, birkaç ayrıntıyı ve arka planı görmezden gelerseniz.

"Bunun için ben varım," diye ekliyor Veronica, bana göz kırparak ve yanağıma küçük bir öpücük kondurarak.

"Seni yalnız bırakabilir miyim? Çünkü o zaman birkaç saatliğine iş arkadaşımın yerine bakacağım. Kendini pek iyi hissetmiyor. Yarın görüşürüz o zaman?"

"Evet, tabii ki. Ben gidip Ben'in yanına uzanacağım ve birkaç saat uyumaya çalışacağım. İş arkadaşına geçmiş olsun dileklerimi ilet. Benim yüzümden hasta olmasına rağmen senin yerine çalışmak zorunda kaldığı için üzgünüm."

"Endişelenme Beth. Senin suçun değil. Yarın görüşürüz," diyor Veronica ve çıkıyor.

Kendime ay yapıp akşamı tekrar gözden geçirmeye çalışıyorum. Alex'e hemen mesaj atıp her şeyi açıklamalı mıyım? Neden yarına kadar bekleyelim ki? Ama kanepede oturup cümle kurmaya çalışırken, yorgunluk beni tamamen ele geçiriyor ve mesajımı taslak olarak kaydetmeye karar verip Ben uyurken uzanıp uyumaya karar veriyorum.

Sabah 6:25. Ne gece ama.

Yatmamdan on dakika geçmeden Ben bir şeyler içmek istedi. Onu sakinleştirmek neredeyse imkansızdı ve bütün gece huzursuzdu. Ve her şeyin yoluna girdiğini düşündüğüm anda, Petey yan odadaki oturma odasında gürültü yapmaya başlıyordu. Ama sadece bu da değil, sabah üçten beri hiç de iyi olmayan garip sesler çıkartıyor. Hamster tekerleğinde koşup duruyor, sonra duruyor ve nefes nefese kalış şekli hiç de normal değil.

Bu yüzden, saat altı buçuktan kısa bir süre önce, geceyi bitirmeye karar verdim. Ben, tabii ki, hala uyuyor ve beslendikten sonra Petey de uyumaya karar verdi. Ama şimdi uyanığım, en fazla üç, belki dört saat uyumuş gibi hissetsem de. Yine de, kendimi tamamen berbat hissetmiyorum. Kanepeye oturup Alex'e mesaj yazmak için akıllı telefonumu almaya hazırlanıyorum. Ama bataryası bitmiş.

Bu yüzden şarj cihazına takıyorum, biraz geriye yaslanıyorum ve gözlerimin ağırlaştığını hissediyorum...

Ne? Ha? Petey'nin yine o garip sesleri çıkardığını duyunca birden uyanıyorum ve Ben de beşiğinden sesini duyurmaya başlıyor. Ben'in yanına gidip Petey'nin kafesinin yanına otururken, saatime bakıyorum. Saat 7:45. Kanepede bir saatten fazla uyuyakalmışım.

Boynum tutulmuş, ama en azından öncekinden biraz daha uyanık hissediyorum.

Ben'i emziriyorum ve o açgözlülükle içiyor. O emzirirken, kafasını okşuyorum ve beni gerçekten endişelendiren davranışları olan Petey'i izliyorum. Belki de veterinere gitmeliyiz? Paula dükkanı saat 8:00'de açıyor ve Petey'le ilgilenmek için saat 10:00'a kadar vaktim var.

Üç blok ötede 24 saat açık bir acil hayvan kliniği açıldığını biliyorum. Onu daha önce oraya götürmüştüm, beklemek için vaktiniz varsa randevu almadan gidebilirsiniz. Aslında vaktim yok ama belki yine de işe yarar. Ben bitirip tekrar derin bir uykuya daldığında, Ben'i nazikçe yatırıp giyinirim ve Ben'i taşıma çantasına, Petey'i kafesine koyup veterinere giderim.

"Acı çekiyor. Yemeğine karıştırılabileceğin bir şey vereceğim," diyor veteriner yarım saat sonra muayeneyi bitirdikten sonra. İlk başta, neredeyse hiç beklemememiz gerektiği için sevindim ve bunun bir şans olduğunu düşündüm. Ama teşhisi hiç de öyle değil.

"Bir hafta sonra tekrar gelin. O zamana kadar durumu düzelmezse, onu uyutmayı düşünmelisiniz. Artriti var. Yaşlı. Hamsterların genellikle yaşadığı yaştan daha yaşlı."

"Biliyorum," diyorum üzüntüyle, Petey'e bakarak ve taşıyıcımdaki uyuyan Ben'in küçük kafasını okşayarak. "Bana geldiğinde zaten bazı sorunları vardı. Ama ona bağlandım."

"İlaç ağrıyı hafifletecektir. Ama kalıcı bir çözüm olamaz. Bir hafta sonra tekrar bakacağız. İlacın yan etkileri

... şey, diyelim ki ömrü uzatmıyor."

Yutkunup gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Böyle olacağını biliyordum. Yine de bu haber mideme yumruk yemiş gibi hissettiriyor.

Moralim bozuk bir şekilde Ben ve Petey ile birlikte eve dönüyorum. Eve vardığımda ilacı Petey'nin mamasına karıştırıyorum. Petey mamayı iştahla yiyor ve yaklaşık on beş dakika sonra rahat bir uykuya dalıyor, ben de biraz rahat nefes alabiliyorum.

Ben'i yatırıp saate bakıyorum ve mağazaya gitmem için yarım saatim olduğunu görüyorum. Kendime bir kahve yapıyorum, Petey'nin durumunu nasıl halledeceğimi düşünüyorum ve bir hafta içinde iyileşmesini umuyorum.

Elimde kahvemle, akıllı telefonumu aramaya başlıyorum ve onu kanepenin arkasında şarjda bulduğumda, ne yapmayı planladığımı hatırlıyorum.

Tamamen şarj olmuş cihazı açtım ve bir saniye sonra Alex'in bana bir mesaj gönderdiğini gördüm.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Gerginim ve aynı zamanda, ondan gelen bir mesajın bildiriminden kaynaklanan fiziksel tepkiye inanamıyorum.

Selam. Umarım iyi uyumuşsundur, Beth. Harika bir akşam için teşekkürler.

Mesaj sadece beş dakika önce gönderilmiş. Hemen cevap yazıyorum.

Ben de akşamın harika geçtiğini düşündüm. Aniden ayrıldığım için özür dilerim.

Başka bir şey daha eklemek istiyorum ama nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Cevabı hızlı geliyor.

Sorun değil. Belki biraz aceleci davrandım. Yani benim hatamdı.

Bunu okuduğumda gülümsemeden edemedim. Onun bu kadar empatik olduğunu düşünmemiştim.

Ben de suçluydum. Sadece...

Yazarken duraksıyorum. Veronica ne dedi? Gerçeği söylemeye ne dersin? Derin bir nefes alıp denemeye karar veriyorum.

Sadece: geçen yıl olanlar beni incitti. İşleri yavaştan almak istiyorum.

Mesajı gönderir göndermez, vücudumun her yerinde sıcak ve soğuk hissettim. "Yavaş ol" yazdım. Ona göre bu, daha fazlasını istediğim anlamına geliyor. Ama ben sadece bir akşam yemeği istedim, daha fazlasını değil. Değil mi?

Kendimi düzeltemeden, cevabı çoktan gelmişti.

Anlıyorum ve gerçekten üzgünüm. Bu akşam tekrar yemeğe çıkıp, ne kadar yavaş ilerlememiz gerektiğini konuşmaya ne dersin?

Kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Cevap yazmak üzereyim, ama sonra Ben'in ağladığını duyuyorum ve üstelik saat neredeyse on oluyor. Bu da Paula'nın yerini yakında almam gerektiği anlamına geliyor. Ve Alex'e cevap vermek istiyorum.

Ama Ben önce gelir. Her zaman öyledir. Belki sadece yemek yemek istiyordur ve ben onu beslerken cevap yazabilirim?

Sonra telefonum çaldı. Arayan mağazamın

numarasıydı. "Paula?"

"Beth, bugün erken çıkmam gerekiyor, hemen gelebilir misin?
Doktor randevum var."

"Tabii ki Paula. Geliyorum," derim, Ben'i kucağıma alıp telefonumu
cebime koyarım ve uzun vadede tüm bunları nasıl idare edeceğimi
düşünürüm.

Chapter 12

ALEX

Kahretsin, neyi yanlış yapıyorum? Neden cevap yazmadı?

Sinirlenerek, akıllı telefonu mutfağımdaki büyük tezgahın üzerine bırakıp kahvaltıma geri dönüyorum. Kahvaltım, bol miktarda domuz pastırması ile hazırlanan çırpılmış yumurta, iki dilim tost, sade kahve ve son olarak bir pankekten oluşuyor.

Ama sadece yemeği tıkınıyorum ve son lokmada, hizmetçim bugün tuzu biraz fazla kaçırmış olabileceğini fark ediyorum. Kahveyi büyük bir yudumla yudumlayarak ağızımdaki tadı gideriyorum.

Önümdeki iPad'de minimum ses seviyesinde çalan haberler bile ilgimi çekmiyor. Bunun yerine, bu kadının ne sorunu olduğunu bir kez daha merak ediyorum.

Davranışları çok sıradışı. Beni biraz çıldırtıyor. Önce öpüşmeme izin veriyor — ve öpücük kesinlikle en iyilerinden biriydi,

sonra beni orada bırakıp bir taksiye binip uzaklaşıyor.

Tüm bu olay gittikçe daha da karmaşık hale geliyor ve ona dükkânla ilgili durumu açıklamaya ve ona makul bir teklifte bulunmaya hiç yaklaşamadığımı hissediyorum. Birlikte yattıktan ve daha samimi olduktan sonra daha anlayışlı olacak mı?

Bilmiyorum, çünkü Beth hakkında hiçbir şey kategorize edilemez. O sadece... farklı!

Belki de bu yüzden onu aklımdan çıkaramıyorum. Gece yarısı uyanık kaldım, mesaj taslaklarını yazıp durdum. Dün gece bile, o taksideyken. Ama hepsini sildim, çünkü bu nasıl görünürdü ki?

Kaçmıştı. Öpücükten ve sonrasında olabileceklerden kaçmıştı. Aceleyle gönderilen bir mesaj kesinlikle doğru bir hareket olmazdı.

Bu yüzden kahvaltıya kadar beklemeyi karar verdim ve bakın ne oldu: O gerçekten cevap verdi. Daha da iyisi, özür diledi ve geçen yıl çok incindiği için işleri yavaştan almak istediğini açıkladı.

Bunun için tekrar özür diledim ve içtenlikle özür diledim, çünkü o zamanlar o kaltak Dilara ve davranışları yüzünden uzun süre öfkelenmiştim. Ve tüm bunlar muhtemelen benimle yatmak istediği için olmuştu.

Ayrıca, bu iyi bir işaretti: beni istiyordu. Her şey plana göre gidiyordu. Birkaç randevu daha, belki biraz eğlence, sonra ona planımı ve şube yerlerini anlatabilirdim, belki de dükkânının bunun için ne kadar mükemmel olacağı fikri ona da gelirdi. Bu mükemmel olmaz mıydı?

Ama yaklaşık on beş dakika önce ona ilerlemeyi nasıl planlayacağımızı konuşmayı önerdiğimden beri, aldığım cevap...

Hiçbir şey!

Cevap vermeyi kesti. Ve bu beni delirtiyor. Yumruklarımı sıkıp, bir kadın beni daha önce de böyle defalarca bekletmiş mi diye düşünüyorum: dükkânda neredeyse öpüşeceğimiz an, arabamın önünde öpüşüp gitmesi, ve şimdi de bu. Genelde cevap vermekte acele etmeyen benim, ama...

"Hey, tatlım," ayaklarımın etrafında yumuşak bir şey hissettiğimde diyorum. Beni bulan sokak kedisi uyanmış gibi görünüyor.

Gümüş çatal bıçaklarımı bir kenara bırakıp onu kucağıma alıp sırtını kaşıyorum. "Evet, sevgimi takdir ediyorsun, değil mi? Eric senin daha iyi olduğunu söyledi. Bunu duyduğuma sevindim," diyorum ona ve o da kaşımamı memnuniyetle mırıldanarak ödüllendiriyor.

Asistanım Eric onu veterinerine götürmüştü. Yarası dikilmiş ve tamamen iyileşeceği söylenmişti. Ayrıca benim talimatımla onun fotoğrafının olduğu "Kayıp Kedi" posterleri asmıştı. Ama kimse aramadı.

Nedense buna sevindim ve Eric'e posterleri kaldırmasını söylemek üzereyim, çünkü Cutie'yi gerçekten yanımda tutmak istiyorum.

"Yemek yedin mi?" diye Cutie'ye soruyorum ve onu yere indiriyorum. Kedi maması dolabını açıp sandalyemin yanındaki iki kaseyi dolduruyorum, böylece ikimiz de kahvaltımıza devam edebiliyoruz.

"Buradaki yemeği seviyorsun, değil mi? Kalabilseydin hoşuna giderdi, değil mi? Seni terk eden sahibine kim geri dönmek ister ki?

"Yaralandın mı?" diye Cutie'ye soruyorum. O da yemeğinden başını kaldırıp bana kısa bir süre bakıyor, sanki beni anlamış gibi. Ama bir saniye sonra yine yemeğine dalıyor ve ben kendi kendime gülümsüyorum. Kedileri sevdiğimi hiç bilmiyordum. Ama onun belli bir zarafet yayan tavırlarını seviyorum.

"Bayım?" Arkamda tanıdık bir ses duyuyorum ve arkama dönüyorum.

"Eric. Henüz bitirmedim. Sonra görüşürüz," diyorum, mutfak girişinde durduğunu görünce somurtkan bir ifadeyle. Ofise geç gittiğim günlerde, o da sık sık buraya gelir ve kahvaltımdan sonra günün işlerini konuşuruz. Bu, zaman kazandırır ve sürekli telefon görüşmelerinden daha iyidir. Ama kahvaltı sırasında beni rahat bırakması gerektiği konusunda talimat almıştır. Tüm iş günüm kesintiler ve telefonlarla dolu olduğu için, en azından kahvaltıda huzur ve sessizlik istiyorum ve onun da bunu bilmesi gerekiyor.

"Biliyorum efendim. Ama arayan O. Dilara. Kapınızda ve..."

"Bu saatte mi?" diye soruyorum, bileğimdeki *Breguet* saatime bakarak. Sanırım bu saat, bazı müstakil evlerden daha pahalıdır. Eskiden böyle bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünürdüm. Ama aslında tek yaptığı zamanı göstermek. Yine de, madem aldım, takayım bari. Ayrıca, bazı ziyaretçilerim bu saat için beni takdir ediyor. En iyisi de, takmama rağmen, aldığımdan beri değeri artmış olması.

"Ona müsait olmadığımı söylemedin mi?"

"Denemeseydim gelmezdim. Onu geri çeviremezsin. Ayrıca bunun önemli olduğunu söylüyor."

"Bu tür işler için bir asistanım olduğunu sanıyordum, şimdiye kadar yetkin olduğunu düşündüğüm birini," diye iç çekerek cevap veriyorum,

"Özür dilerim patron. Ben sadece düşündüm ki..."

"Özür dilerim patron. Ben sadece düşündüm ki..."

"Bugünkü toplantıları hallet. Birazdan konuşuruz. Ben bunu çabucak halledeceğim," diyerek onu orada bırakıp kapıya doğru yöneldim.

Dilara. Onu kötü bir sürpriz bekliyor. Ne olabilir ki bu kadar önemli? O benim rakibimin asistanıydı. Bu kesinlikle bir tuzaktı.

"Dilara. Ben istemiyorum..." Kapıyı açarken aniden başlıyorum, sonra duraksıyorum, çünkü pek çok şey bekliyordum. Ama bunu değil.

"Gördüğün şey mi?" eski asistanım bana soruyor. Aslında kapımın hemen dışında göğüsleri açık bir şekilde duruyor, Eric beni almaya gelene kadar bluzunun düğmelerini açmış. Sanırım Jake'in ofisinde sütyen giymek zorunlu değil ve nedenini gayet iyi biliyorum.

"Onları sakla ve dramayı kes," diyorum, göğüslerini işaret ederek, ki o benim için çalışırken de yapmıştı. Bu artık çok açık, çünkü ikisi de yerçekimine meydan okuyor gibi görünüyor. Garip bir şekilde, bu göğüslere bakmak yanlış geliyor, ama davetsiz bir misafiri göndermek için kendi kapımı açtığımda başka nereye bakmam gerekiyor?

Görünüşe dayanamıyormuş gibi yana dönünce, Beth'in görüntüsü gözlerimin önüne geliyor. Acaba cevap vermiş olabilir mi? Ve bu karşılaşmayı ona anlattığımda bana inanacak mı?

"Alex. Seni istiyorum," sesini duyuyorum ve gözlerimi kapattığım ellerimin arasından, gözümün ucuyla onun bana doğru geldiğini görüyorum. Aniden, göğüslerini bana bastırdığını hissediyorum.

"Aklını mı kaçırdın?" diye soruyorum ona, içgüdüsel olarak onu kendimden uzaklaştırırken, içimde öfkenin kaynadığını hissediyorum. Çevreme hızla bakıyorum: etrafta bir fotoğrafçı var mı? Benimle birkaç uygunsuz fotoğraf mı çekecek? Bu da neyin nesi?"

Eskiden böyle değildin. Ne oldu Alex? Neden beni istemiyorsun?" diye sorar Dilara, neredeyse incinmiş gibi, şimdi aniden rahatsız olmuş gibi göğüslerini düğmesiz bluzuyla örtüyor.

"Neden buraya gelip bunu yaptın? Jake ile yatmaya devam edip beni rahat bırakamaz mısın? Neden gitmiyorsun?" Sinirli bir şekilde ona bağıríyorum ve çıkışı işaret ediyorum.

"Beni arkadan becermek hoşuna gideceğinden mi korkuyorsun? Öyle mi?" diye sorar, burnunu çekerek.

"Bil diye söylüyorum, şu anda bir kadınla çıkıyorum. Dün akşam yemeğe çıktık ve bu akşam yine çıkacağız ve..."

"Çiçekçi kadın mı?" Dilara, sesinde açıkça hissedilen bir küçümsemeyle sorar. "Onu öptün mü? Yoksa yine yatağa mı attın?"

"Bunun seni ne ilgilendirdiğini anlamıyorum. Ama bilmek istiyorsan, evet, öpüştük." Sonra duraksıyorum. "Nereden biliyorsun..." diye soruyorum, birden aklıma geliyor.

Jake'den öğrenmiş. Sadece Beth'in burada yatıp yatmadığını öğrenmek için mi buraya geldi?

"Defol git Dilara. Hemen!" derim ve bu sefer yüzünde ne acı ne de üzüntü vardır. İtiraz etmeden arkasını dönerken, sanki bir sırtış bile gördüm. Burada neler oluyor? Bu da Jake'in alçakça oyunlarından biri mi?

Geri dönüp mutfağa giriyorum, yemeğini bitirip memnuniyetle yatağına doğru koşan Cutie'yi kısaca okşuyorum ve akıllı telefonuma bakıyorum.

Beth'ten hala mesaj yok.

Dilara'nın ziyareti beni tedirgin ediyor ve Jake'in ne planladığını merak ediyorum.

"Eric," diye yüksek sesle sesleniyorum ve bir dakika sonra asistanım kafasını kapıdan tekrar içeri sokuyor.

"Çıkıyoruz. Ofise giderken 4. Cadde'deki çiçekçiye uğrayacağız. Yolda toplantı gündemini konuşuruz. Sen araba sür ve çiçekçinin önünde bekle."

"Tamam efendim. Hemen eşyalarımı toplayıp..."

"Acele et. Bence oraya çabuk gitmeliyiz," diyorum ve Eric başını sallayarak hızla geri çekiliyor. Jake veya Dilara'dan önce oraya varırsak Beth'e ne diyeceğim merak ediyorum. Daha da kötüsü: onlardan biri ona saçma sapan şeyler söylemişse ne yapacağım?

"Burada bir yerde bekle," diyorum, otuz dakika sonra Beth'in çiçekçisinin önüne geldiğimizde, ki bu süre bana bir ömür gibi geldi. Tabii ki hiçbir şey konuşmadık ve ben sadece Jake'e ulaşmaya çalıştım, ama o doğal olarak telefonu açmadı. Bu arada, Beth'i arayıp uyarmalı mıyım diye heyecanla düşünüyordum. Ama ne diyecektim ki? Üstelik, onun cevabı hâlâ gelmemiştii ve işleri daha da karmaşık hale getirmek istemiyordum. Belki de yanlış alarmdı? Her zaman böyle bir ihtimal vardı. O yüzden uyuyan köpekleri uyandırmamak en iyisiydi.

"Ama nereye? Tüm park yerleri dolu ve..." çaresiz görünen asistanım cevap veriyor, arkamızdaki arabalar kornaya basmaya başlayınca irkiliyor çünkü Bentley'im şeridi kapatıyor. Bugün kafası yerinde değil gibi görünüyor. Ayrıca iki kez yolunu kaybetti, bu da bizi en az on dakika kaybettiren bir dolambaçlı yoldan gitmeye zorladı.

"Bir çözüm bulursun. Seni bunun için işe aldım," diyorum sert bir sesle, arabadan inip dükkanın kapısına doğru ilerlerken kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissediyorum.

Sonra dükkanın kapısı açılır. İlk başta bir müşteri olduğunu düşünürüm, ama şimdi düğmeli bluzuyla tanıdık yüzü gördüğümde, bir an için ne diyeceğimi bilemem.

Dilara dükkandan çıkıyor ve bana kötücül bir gülümseme atıyor. "İyi şanslar tatlım," diyor, bana göz kırpmıyor ve bana daha fazla ilgi göstermeden uzaklaşıyor.

"Ne yaptın sen, seni..." diye öfkeyle arkasından bağıriyorum, ama bunun anlamsız olduğunu da biliyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve midemde kötü bir hisle kapıyı açıp dükkana giriyorum.

"Şu haline bak. Buraya gelmeye cesaretin olduğuna inanamıyorum," Beth'in sesini görmeden önce duydum.

"Beth. Sana ne söylediği önemli değil, doğru değil. Bu..."

"Tabii. Hepsi yalan, ha? Tıpkı bu fotoğraf gibi?" diye sordu ve kapımın önünde bana sarılan üstsüz Dilara'nın fotoğrafını uzattı. Kaç tane fotoğraf çekildiğini merak ettim, çünkü fotoğraf, elimi indirip onu itmek üzere olduğum milisaniyeyi yakalamıştı.

Ancak fotoğrafta, sanki onu tutup becerecekmişim gibi görünüyor, ya da kim bilir başka ne.

"Göründüğü gibi değil," diyorum, bunun Beth'e ne kadar saçma geldiğini bilerek, onun da gözlerinde yaşlar var gibi görünüyor. Çok kızgınım. Kendime, Jake'e ve Dilara'ya kızgınım ve ona tüm bu karmaşanın sadece dükkanının mükemmel konumu ve Jake ile aramızdaki aptalca rekabet yüzünden olduğunu söylemeli miyim diye düşünüyorum.

Ama Beth'in gözlerindeki yaşlar bana bunun durumu iyileştirmeyeceğini söylüyor. Hatta daha da kötüleştirebilir ve ben onu incitmek istemiyorum. Onu seviyorum. Garip bir şekilde, çünkü aramızdaki ilişkinin ne olduğunu bile bilmiyorum.

Onu istediğim zaman elde edememenin heyecanı mı? Yoksa sadece dükkanla mı ilgili? Ya da her ikisi de mi? Şu anda bunun önemi yok, çünkü ifadesinden bugün kesinlikle yemeğe çıkmayacağımızı anlıyorum. Muhtemelen benimle masaya oturmaktansa çan kulesinden atlamayı tercih eder.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca açıklama. Sana ne gibi geliyor, Alex? Sen de onu öptün mü? Sonra seninle içeri girdi mi

ve benim gibi kaçmadı mı?" Beth, tiz ve duyulabilir bir şekilde incinmiş sesiyle sorar.

"O benim için çalışmıyor, rakibim için çalışıyor. Jake için. Onu tanıyorsun, daha önce buraya gelmişti. Bu kesinlikle kirli bir numaraydı..." Kendimi durduruyorum. Kahretsin. Söylemeli miyim?

"Ne için, Alex? Beni kızdırmak için mi?" Beth

sorar. "Aynen öyle."

"Bu, 'göründüğü gibi değil' demenden bile daha aptalca," diye bağırır, kollarını göğsünde kavuşturur. Yanakları kızarmıştır ve bakışları öldürebilseydi... Onu kollarıma alıp açıklamak isterdim, ama fotoğraf çok iyi çekilmiş ve... Ah, lanet olsun!

"Dinle, Beth. Bu akşam yemeğe çıkalım. Her şeyi açıklayacağım. Kapıma üstsüz bir şekilde geldi ve bir fotoğrafçı saklanmıştı. Hiçbir şey olmadı, ben..."

"Kesinlikle yemeğe gitmiyoruz, Alex. Açıklamalarını kendine sakla ve şimdi git," diyor Beth, burnunu çekerek kapıyı işaret ediyor.

"Beth, gerçekten. Hiçbir şey olmadı. O sadece..."

"Duymak istemiyorum, Alex. Lütfen, git artık."

Bir an için tereddüt ediyorum. Ama her şeyi baştan açıklamaya başlamak istemiyorum. O çok duygusal, çok üzgün. Şu anda bu işe yaramaz. Ona biraz zaman tanımalıyım, sonra tekrar denemeliyim ve umarım o aptal Jake her şeyi mahvetmemiştir.

"Tamam. Şimdi gideceğim. Ama geri döneceğim," diyorum sessizce, dönüp yavaşça kapıya doğru yürüyorum.

"Umarım gelmezsin," diye tersler Beth.

Geri dönüyorum ve uzun bir süre ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Sınırlar çizilmiş gibi görünüyor. Sonra bir yerden bir ses duyuyorum, sanki biri çığlık atıyor gibi. Bir bebek mi? Veronica yine mi geldi?

"Şimdi gitmeliyim... Yapacak işlerim var. Sen git şimdi," diyor Beth.

O merdivenlere doğru kaybolurken ona başımı sallıyorum ve onu ve dükkânı sonsuza kadar kaybetmemiş olmayı umuyorum.

Chapter 13

BETH

Ben'i küçük yatağına yatırıp Veronica'ya veda ettikten sonra iç çekerek kanepeye çöküyorum. Küçük adamın sonunda uykuya dalmasına seviniyorum. Alex'le karşılaştığımdan beri dükkandan çıktığımdan beri oldukça huysuzdu ve çaresiz Veronica bana ağlayan Ben'i teslim etmişti.

Yemek yemek istemiyordu, uyumak istemiyordu ve kollarımda bile sakinleştirmek zordu. Tam doktorun acil hattını aramak üzereyken, sonunda işe yaradı. Sanki benimle birlikte olduğunu anlamak için besin kaynağının kokusunu alması gerekiyormuş gibi, çıplak göğsümde uykuya daldı. Hemen suçluluk duygusu sardı beni. Belki de son zamanlarda ona yeterince zaman ayırmamıştım, ya da belki Ben çok hassas bir anteni vardı ve benim ne kadar tedirgin olduğumu hissediyordu, bu yüzden yanımdan ayrılmak istemiyordu.

Veronica'nın vardiyası başlamak üzere olduğu için kısa bir süre sonra ona veda etmek zorunda kaldım. Ona olanları sadece geçiştirerek anlattım. Endişeli görünüyordu, ama yine de birkaç cesaret verici söz söylemeye hazırды.

Tabii ki, çözüm yok. Nasıl yapabilirdi ki? Ben bile ne yapacağımı bilmiyordum.

BUZZ BUZZ BUZZ

Akıllı telefonum önümdeki masada titreyerek beni düşüncelerimden koparıyor. Cihazı almak için uzanırken aynı anda uzaktan kumandayı da alıyorum, çünkü bu gece biraz klişe bir romantik film izleyip birkaç saatliğine tüm bunları kafamdan atmak istiyorum.

Ama akıllı telefonumdaki mesaj, uzaktan kumandayı diğer elimle daha sıkı tutmamı sağladı, çünkü mesaj Alex'ten gelmişti.

Konuşmak istemediğini biliyorum. Sana açıklamak istiyorum. Az önce kapımın önünde kendini teşhir etti, bana yapıştı ve...

Mesaj devam ediyor. Okumayı bırakıp, *fotoğrafçı, şaka, mutsuz* gibi birkaç kelimeyi gözden geçirip telefonu bir kenara koyuyorum ve televizyonu açıyorum.

Ama düşüncelerim hala mesajda ve romantik filmin konusuna neredeyse hiç konsantre olamıyorum.

Alex ne düşünüyor? Benim o kadar saf olduğumu mu? Muhtemelen, çünkü bir yıl önce işe yaramıştı. Ama en azından "suçlu o" hikayesine sadık kalıyor, gerçi ben pek inanmıyorum.

Geçen yıl ortadan kaybolması konusunda ona inanmaya başlamışken, yine aynı kişinin suçu olduğu iddia edilen bir olay oluyor. Tabii ki, o asla yanlış bir şey yapmaz. O zengin, çekici, ... Evet, lanet olsun: Neden bu kadar

lanet olasıca yakışıklı olmak zorunda ve neden şimdi benim film keyfimi mahvediyor?

İrlanda'nın kayalıklarını arka plan olarak alan ve dramatik müzik eşliğinde, iki oyuncu nihayet birbirlerinin kollarına atlayıp, ayrılıktan sonra tutkuyla öpüşünce, artık dayanamıyorum. Filmi kapatıyorum.

Akıllı telefonumu tekrar elime alıyorum, bu sefer mesajın tamamını okuyorum ve neden bu kadar zahmete girdiğini merak ediyorum. Neden hatasını kabul etmiyor? Sonra bu arada üç mesaj daha geldiğini görüyorum.

Bu tamamen çılgınca geliyor, biliyorum.

Bu konuda haklı, çok haklı!

Sonra bir sonraki mesaj: *Nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum.*

Gerçekten hayal edebiliyor musun? Zengin bir playboy, aldatıldığını düşünmenin nasıl bir his olduğunu nasıl bilebilir ki?

Üçüncü mesaj ise, aksine, yine çok daha talepkar. Bana göre tipik Alex tarzı: *Umarım tekrar akşam yemeği yiyebiliriz. Çok güzeldi.*

Buna ne cevap vermeliydim acaba? Zaten yazmaya başladım ve ilk taslaklarım suçlayıcı bir üslup, birkaç küfürlü kelime ya da hislerimi anlatan bir açıklama arasında gidip geliyor, ama hiçbirisi doğru gelmiyor, bu yüzden hepsini siliyorum. Sonunda, en kolay ve en zor seçeneğe karar veriyorum: Hiçbir şey yazmıyorum.

Telefonumu bir kenara koyduğumda, yorgunluk beni kaplıyor. Saate baktığımda, buna inanamıyorum, çünkü aslında saat henüz çok erken. Ama sonra dün geceyi hatırlıyorum ve bu zamanı, uyuyan Ben'in yanına uzanarak geçirmeyi karar veriyorum, en azından Alex'in rüyalarımın girmeyeceğini umarak.

Sonraki birkaç gün de aynı şekilde devam ediyor. Gittikçe daha fazla mesajı görmezden geliyorum, ama bu zor oluyor, çünkü garip bir şekilde, o beni kazanmaya çalışıyor ve bu işi öylece bırakmak istemiyor.

En azından onunla bir kez daha karşılaşmaktan kurtuldum, ancak kapı her açıldığında ve yeni bir erkek müşteri girdiğinde, şemsiyesini kapatıyor ya da yüzünü şapkasıyla kapatıyor olduğu için yüzünü hemen göremediğim için biraz titriyorum.

Ama ne o ne de Dilara adındaki o çekilmez kişi bir daha buraya gelmiyor. İki gün sonra, bu çile bittiğine ve tekrar normal bir hayat sürebileceğime neredeyse inanıyorum. Satışları giderek düşen ve birden fazla yarı zamanlı çalışan tutacak parası olmayan, çiçekçi dükkanı olan bekar bir anne için olabildiğince normal bir hayat.

Ama benim için durum daha da kötü, çünkü yarı zamanlı yardımcım Paula, çalışma saatlerinin sürekli ve kısa süreli değişiklikler nedeniyle iş değiştirmeyi düşündüğünü açıkça belirtti. Paula işinde çok başarılı. Güvenilir, vicdanlı ve ben de ona yardımcı olmaya çalışıyorum, ancak bu zor çünkü çalışma saatlerini eğlence için değiştirmiyorum, hemşirelik saatlerime ve Veronica'ya güvenemeyeceğim zamanlara göre ayarlamaya çalışıyorum.

Elbette Paula'yı anlayabiliyorum. O iyi bir insan. Böyle birini her yerde bulamazsınız. Özellikle de sadece birkaç saatlik bir iş için.

Onu işe almadan önce yaptığım üç denemeyi düşündüğümde... Neredeyse vazgeçmek üzereydim, ama Paula bir lütuftu. Onu kaybetmek istemiyorum. Bu yüzden öğleden sonra geç saatlerde dükkânımda durmuş, tezgâhın yanına Ben'in beşiğini kurmuş durumdayım. Siparişleri hazırlarken veya müşterilere hizmet ederken onu elimden geldiğince sık sık kucağıma alıyorum ve arada ellerimi titizlikle yıkıyorum.

Kendimi oldukça bitkin hissediyorum ve işlerin nasıl devam edeceğini merak ediyorum. Ben beşikten çıktığında ne olacak? Her şeyi nasıl idare edeceğim? Bir dadı ya da kreş mantıklı olabilir. Ama o henüz çok küçük ve ayrıca çoğu çok pahalı. Hesapladım ve her senaryo büyük bir açıkla sonuçlanıyor, bu yüzden şimdilik durum böyle kalacak ve ben her günü atlatmaya çalışacağım.

BUZZ BUZZ BUZZ

Akıllı telefonumda Alex'ten başka bir mesaj var. Bugün gelen ilk mesaj. Ben uyuyor ve dükkanda müşteri yok, telefonu alıp bugün nasıl açıklayacağını merak ediyorum.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, hiç metin yok. Sadece bir video var. Aşağı kaydırıyorum; başka bir video *daha* var. Ve ondan sonra kısa bir metin: *İnterkom kameramla kaydedildi. Bu fikir aklıma bugün geldi. İlki orijinal. İkincisinde ses kalitesi iyileştirilmiş.*

Neye baktığımı fark edince parmaklarım titremeye başladı. Acaba doğru mu söylüyordu? Videoların indirilmesini beklerken kendimi kötü hissediyorum ve neden ona inanmak istemediğimi merak ediyorum.

Sakin ol, Beth. Hemen sonuca varmayın. Önce videoları izle, diyorum kendime.

Sonra videoları oynatıyorum. İkisi de aynı şeyi gösteriyor. İkincisinde, dediği gibi ses biraz daha iyi.

Aynen dediği gibi. İlk videoda sesler sadece boğuk, ama Dilara'nın şu anki asistanı Alex'i almaya içeri girdikten sonra ne yaptığı açıkça görülüyor. Bluzunun düğmelerini açıyor ve kamera dışında birine çılginca işaret ediyor. "Mümkün olduğunca çok fotoğraf çek" dediğini duyabiliyorsunuz.

Ondan sonra, her şey Alex'in bana anlattığı gibi gelişir. İkinci videoda da, sesler daha net olmak dışında, aynı şekilde. Muhtemelen risk almak istemedi, bana orijinal ve geliştirilmiş versiyonu gönderdi, böylece onu yine benden bir şey saklamakla suçlamayayım.

Düşüncelerim hızla akıyor, çünkü bu her şeyi değiştiriyor ve şimdi nasıl tepki vermem gerektiğini merak ediyorum. Bu videolara cevap vermeden bırakamam.

"Selam tatlım. Vardiyam başlamadan önce uğrayıp nasıl olduğunu görmek istedim ve..." Veronica'nın sesini duyuyorum, başımı kaldırıp bakıyorum ve onun dükkânın kapısını açtığını nasıl fark etmediğimi merak ediyorum. Videoya tamamen kapılmış olmalıyım.

"Ne oldu? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun. O yine mi buradaydı? Sen söyle, ben..." Veronica, Alex'in bir yerde saklanıp saklanmadığını görmek istercesine etrafına bakınıyor.

"Daha kötüsü," diyorum zayıf bir sesle, telefonumu ona uzatarak. "O haklıydı. Her konuda."

"Hmm," diyor Veronica. "Sence bu gerçek mi? Bu günlerde yapay zeka ile her şeyi taklit edebilirsin," diyor düşünceli bir şekilde.

"Bilmiyorum. Oldukça gerçekçi görünüyor. Görüntü kalitesi. Ses. Bu, bir interkom için tipik bir durum. Kayıt açısı da uyuyor..." derken, bunu neden bu kadar kesin olarak bildiğimi fark edince duraksıyorum. Ben de o kapının önünde, her şeyin başladığı o merdivenlerin önünde durmuştum ve interkomun tam olarak nereye monte edildiğini çok iyi biliyorum.

O zamanki her şey beynime kazınmış gibi.

"Evet, doğru," diyor Veronica düşünceli bir şekilde.

"Belki de söylediği doğru ve ben..." Arkamda kapı açılırken duraksıyorum.

"Hiçbir şey yapmana gerek yok, Beth. Tekrar konuşabilsek çok mutlu olurum," diyor Alex, mesajı göndermeden önce dışarıda bir yerde bekliyor olmalı. Onu görünce bir anda hem sıcak hem soğuk hissediyorum, sonra Ben'in beşiğinin tezgahın yanında durduğunu fark ediyorum.

"Ben... şey..." Veronica ve Alex arasında bakışlarımı gezdirerek, yüzüm kıpkırmızı bir şekilde kekeleyorum.

"Onu baktığın için teşekkürler. Onu yukarı çıkarıp altını değiştireceğim, tamam mı?" diyor Veronica, hızlıca bir çözüm bulmuş, bunun için minnettarım, ama bu da yalanlar ağını daha da sıkılaştırıyor. Tabii ki onun oğlu olduğunu söylemedi. Ama onu beşikten nazikçe kaldırıp okşayarak yukarı çıkardığında, bunun nasıl görüldüğünü biliyorum.

"Sana bir şey söylemeliyim Beth. Çok önemli bir şey. Aramızda başka hiçbir şeyin durmasını istemiyorum," diyor Alex,

yaklaşırken, dizlerim istem dışı titremeye başlar.

"Evet?" diye soruyorum, bana ne söylemek istediğini merak ederek. Videoyla ilgili bir şey mi? Başka bir şey mi? Peki merdivenlerden yukarı kaybolan sırla ne yapacağım?

Chapter 14

ALEX

İki lanet gün ve sayısız mesajın ardından, ondan hiçbir cevap alamadan, işte buradayım, dükkanında durmuş, her şeyi ortaya koyuyorum.

Gizlilik yeter. Bütün bu saçmalıklar yeter. Bıktım artık, bütün kartlarımı masaya koymak istiyorum ki sonunda neler olduğunu anlasın ve Jake yine işleri bozamaz.

Çünkü Dilara ve fotoğrafla ilgili olan şey elbette onun fikriydi. Beth beni dükkanından kovduktan sonra onu aradığımda bunu açıkça itiraf etti bile.

"Bu kurallara aykırı," diye açıklamıştım, bunun ne kadar saçma geldiğini bilerek. O, birlikte çalıştığımız ve bu tür bahislerin sıradan olduğu günlerde kararlaştırdığımız onur kurallarına uymaya niyeti olmadığını çoktan açıkça belirtmişti.

"Eski kurallara aykırı. Artık kurallar yok," diye kayıtsızca cevap vermişti. "Bu iş meselesi. Ve iş dünyasında her şey mubahtır."

Vazgeçiyor musun?"

"Hayatta olmaz," diye çok çabuk cevap verdim, ama Jake'in muhtemelen beni tam da bu köşeye sıkıştırmaya çalıştığını fark ettim.

Artık bunun, eski günlerdeki gibi para, onur ve kız için yapılan basit bir bahis olmadığı açıktı. Bu bir kavgaydı. Artık bu bir savaştı ve Jake ya da Dilara söz konusu olduğunda kendimi hiçbir kurala bağı tutmaya niyetim yoktu.

Onun oyunlarını bırakmayacağı belliydi, bu yüzden tek seçeneğim saldırıya geçmektir. Beth'e her şeyi anlatmak istedim. Ona her şeyi itiraf etmek, bahsi ve dükkanı devralma niyetimi anlatmak istedim. Bunun başka bir aksilik olabileceğini biliyordum, bu yüzden önce onun beni dinlemesini ya da en azından bana tekrar cevap vermesini nasıl sağlayacağımı bulmam gerekiyordu.

Sonraki iki gün boyunca ona ulaşma girişimlerim başarısız oldu. Beth cevap vermedi. En azından dükkanın önüne yerleştirdiğim özel dedektif, olağandışı bir şey olmadığını bildirdi. Ben bir sonraki adımımı düşünürken, ne Dilara ne de Jake bir sonraki hamlelerine hazırlanıyorlardı.

Hiçbir planım veya stratejim olmadan Beth'in evine gitmek üzereydim. Beni rahatsız eden sadece bahis ve Jake ile ilgili olanlar değildi. Bundan çok daha fazlası vardı. Onu kafamdan çıkaramıyordum. Hiçbir kadın mesajlarımı bu şekilde görmezden gelmemişti. Kahvaltıda bir kadınla son öpüşmemizi düşünmek ve kendime bundan daha fazlasını istediğimi itiraf etmek zorunda kalmamıştım.

Lanet olsun, neden tüm bunlar bu kadar karmaşık olmak zorundaydı? Neden her şey bu kadar iç içe geçmiş görünüyordu ve neden onu masumiyetime ikna etmenin bir yolu yokmuş gibi görünüyordu?

Çözüm, hiç beklemediğim bir anda, oldukça ani ve alışılmadık bir şekilde aklıma geldi. Kedim Cutie kendi kendine miyavlıyordu. İlk başta küçük tüylü topu bulamadım, ama sonra sesinin, her türlü kablo, teknik cihaz, sunucu ve tüm akıllı ev teknolojisinin bulunduğu, palto dolabının arkasındaki küçük hizmet odasından geldiğini duydum. Temizlikçi kadın kapıyı açık bıraktığında bir şekilde içeri girmiş olmalı ve kapı onun arkasında kapanmış olmalıydı.

Her neyse, Cutie, dışarıdaki interkomdan gelen video görüntüsünü gösteren küçük ekranın önünde oturuyordu ve bunu bağlı sabit disk sistemine kaydediyordu.

Sonra birden aklıma geldi. Dilara ve benim kaydımız olmalıydı. Umarım sistem verileri henüz silmemişti.

"Sen en iyisisin, Cutie," dedim, kedimi okşayarak, ve kaydı bulmak için işe koyuldum.

İlgili bölümü defalarca izledikten sonra, çözümün bu olduğunu anladım. Ses kalitesi biraz kötü olduğu için Eric'e videoyu düzenlemesini istedim. İçinde ne olduğunu açıkladığımda pek heyecanlanmamış görünüyordu. Nedenini bilmiyorum; belki görevi sevmemişti, ama ben de umursamadım.

İşini bitirdiğinde, orijinal dosyayı ve ses kalitesi iyileştirilmiş dosyayı doğrudan Beth'e göndermek istedim. Ama sonra daha iyi bir fikir geldi aklıma. Onu görene kadar dükkânının önünde bekleyecektim, sonra dosyaları gönderecek ve birkaç dakika sonra içeri girecektim.

Onları gönderdikten sonra, Beth'in arkadaşı Veronica köşeyi dönüp dükkana girdiğinde ben çoktan yola çıkmıştım. Bu da beklemem gerektiği anlamına geliyordu. Beth'e haberleri Veronica ile paylaşması için zaman vermek istedim.

Veronica, dükkâna girer girmez, Beth'in dükkânda çalışmasına rağmen bakmakta olduğu küçük çocuğu hemen okşamaya başladı. Bu çok tatlı bir davranıştı ve çalışırken bir arkadaşının bebeğine bakmanın yorucu olup olmadığını merak ettim.

Her neyse, bu onların işi. Ben sadece karar anının geldiğini biliyordum ve sırları bir kez ve sonsuza kadar ortadan kaldırmak istiyordum. Derin bir nefes aldım ve dükkana girdim.

"Sana bir şey söylemeliyim Beth. Çok önemli bir şey. Aramızda başka hiçbir şeyin engel olmasını istemiyorum..." Veronica bebeğinin bezini değiştirmek için yukarı çıkmak üzere izin aldıktan sonra Beth'e yaklaşıp söylüyorum. Beth'in yüzündeki tüm renk kaybolmuş gibi görünüyor.

"Ee?" diye soruyorum, neden bu kadar üzgün göründüğünü merak ederek.

"Yani, bana inanıyorsun. Eski asistanımla olan mesele halloldu mu?" diye soruyorum, bunun gerçekten doğru zaman olup olmadığından emin olmak için bir adım geri çekiliyorum.

"Evet, sana inanıyorum ve..." Bir an durup yere bakar. "Söylediklerine inanmak istemediğim için özür dilerim. Sadece..."

"Fotoğraf pek de hoş değildi," diye sözünü tamamlayıp ona gülümserim, umarım bu biraz ortamı yumuşatır.

"Evet, oldukça." Küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve bu görüntü tek başına tüm vücudumu garip bir sıcaklık kaplıyor. Acaba onun gerçeği nasıl karşılayacağından biraz korkuyor olabilir miyim?

Tabii ki, çünkü dürüst olmak gerekirse, onunla akşam yemeğine çıkmak istememin tek nedeni bu değil. O, amacımı gerçekleştirmek için bir araçtan çok daha fazlası. O... kafamdan çıkaramadığım çekici bir kadın.

"Ve geçmişimizi düşünürsek, senin yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım," diye vurgularım, onu anladığımı bir kez daha belirtmek isterim.

"Bana söylemek istediğin önemli şey nedir?" diye sorar Beth, konuya geri dönerek gözlerimin içine bakarak.

"Doğru. Mesele şu ki..." Bir an durup ona doğrudan bakıyorum. "Tanrım, bunu nasıl söyleyeyim?"

"Başka bir kadın mı?" diye sorar Beth, sağ kaşını sevimli bir şekilde kaldırıp kollarını kavuşturur.

"Hayır, hayır. Başka kadın yok. Sadece sen ve ben. En azından, eğer istediğin buysa," diye cevap veriyorum, ardından hiç istemediğim bir duraklama oluyor. Beth bir şey söylemek üzere, ama bu sefer onu kesen benim, parmağımı dudaklarına koyuyorum.

Ancak şimdi ne kadar yakın olduğumuzu fark ediyorum ve parmağımın altında hissettiğim yumuşak dudakları tüm vücudumda elektriksel bir heyecan yaratıyor. Kahretsin, bu kadın bana başka hiç kimsenin yapamadığı bir şey yapıyor. Beth geri çekilmiyor ve sadece bana bakıyor. An o kadar yoğun ve o kadar heyecanlı ki, onu kendime çekmek, vücudunu vücuduma hissetmekten başka bir şey istemiyorum, ama kendimi kontrol etmeliyim: önce tüm kartlarımı masaya koymalıyım.

"Mesele şu ki, bu Jake denen adam," diye başladım, sonsuzluk gibi gelen iki saniye sonra parmağımı dudaklarından çektim. "O benim eski çalışanı. Arkadaştık. En azından ben öyle sanıyordum. Neyse,

şirketimden ayrıldı ve kendi şirketini kurdu. Benim işimin doğrudan rakibi."

"Tamam, onun bir beyefendi olmadığını zaten biliyorum. Bana 10.000 dolar teklif etti. Ama onun geçmişi benim için neden önemli? Teklifiyle bir ilgisi var mı?" diye sordu Beth, içgüdüsel olarak bir adım geri çekilerek.

"İkimiz de birkaç şubesi olan başarılı hamburger işletmelerine sahibiz. Jake's Burger's ona ait. Benimki ise Big Burger."

"Ne? Big Burger'ın başkanı mısınız? Hamburgerlerini çok seviyorum." "Teşekkürler," diyorum ve gülümsüyorum.

"Jake'in yerindeki de iyidir ama," diye ekliyor.

"Evet, bizim tariflerimizi kopyaladılar," diye cevaplıyorum. "Ama ben onu kastetmedim. Mesele şu ki, Jake hak etmediği birçok bilgiyi yanında götürdü. Hırsızlık yaptığını söyleyebilirim, ama bunu bir gün avukatlarımız ve mahkeme karar verecek. Gerçek şu ki, videodaki Dilara da dahil olmak üzere bazı çalışanlarımı özellikle kaçırdı. Eski asistanım. Şimdi Jake için çalışıyor."

"Yani, o fotoğrafı bilerek mi yaptı? Ama neden?" diye soruyor Beth. "Tabii, siz birbirinizi sevmiyorsunuz, ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Mesele şu ki..." diye başlıyorum, ona dükkânıyla ilgili olduğunu söyleme zamanının geldiğini bilerek. En azından başlangıçta. Ayrıca ona bahsi anlatmak ve aynı zamanda akşam yemeğine davet etmek istiyorum. Bu gerçekten ip üzerinde yürümek gibi olacak.

"Beth. Bir saniye buraya gelebilir misin? Bu... önemli," Beth'in arkadaşının sesi görünmeyen bir yerden geliyor. Kapı açıkken merdivenlerin başında duruyor olmalı. Arkasında çocuğunun ağlama sesi duyuluyor.

Tanrım, bir anne neden arkadaşının yardımına ihtiyaç duyar ki? Yoksa Beth, işler onun için çok zorlaşırsa, onu bir bahaneyle uzaklaştırması için gizlice işaret mi verdi? Ona her şeyi anlatmak üzereydim. Lanet olsun, neden tam da şimdi bir şey araya giriyor?

"Hemen dönerim. Bir saniye bekleyin," diyor ve beni orada bırakıp hemen uzaklaşıyor. Dakikalar geçiyor, ben dükkanda tek başıma kalmış, çiçeklere bakıyor ve bahis ve dükkana olan ilgim konusunda beni tekrar kovmadan bana nasıl inanmasını sağlayabileceğimi düşünüyorum. Bu mümkün mü? Umarım öyledir. Belki dükkana ilgili haberi nazikçe verip bahis konusunu dışarıda bırakabilirim? Hangi kadın bunu duymaktan hoşlanır ki?

"Alex?" Sesini duyunca arkama dönüyorum.

"Veronica'nın yardımına ihtiyacı var. Kadın-bebek işleri. Anlarsın ya?" diye soruyor, biraz stresli görünüyor.

Başımı sallıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, hiç bilmiyorum.

"Peki ya akşam yemeği? Beni alacak mısın? Bu akşam saat 8'de?" diye soruyor ve içimdeki tüm duyularım sevinçle doluyor. İşte bu: her şey rahat bir ortamda daha kolay açıklanabilir. Arkadaşı ve bebeği de bizi orada rahatsız etmeyecek.

"Çok isterim," diyorum gülümseyerek ve Beth yukarı çıkarken arkasından sesleniyorum. "Kadın-bebek işlerinde bol şans."

"Teşekkürler," der Beth, ben dükkandan çıkmadan önce.

Tamam, oyuna geri döndüm. Ve bu gece, ona geri kalanını anlatacağım ve önceden kelimelerimi dikkatlice seçeceğim.

Ama kadın-bebek işleri de ne demek ki? Bebek halıya mı kusmuş? Bu muhtemelen benim için sonsuza kadar bir sır olarak kalacak.

Chapter 15

BETH

"Sakinleşti," diye Veronica'ya fısıldıyorum, kollarımda uyuyan oğlumun başını okşayarak.

"Üzgünüm, ben... sakinleşmiyordu," diyor Veronica özür dilercesine.

"Özür dilemene gerek yok. Ben de gördüm. Ben beni soruyordu, ama onu suçlayamam," diye cevap veriyorum ve tatlı minik adamı tekrar okşuyorum. Umarım ona zarar vermiyorumdur; Veronica ile çok fazla vakit geçiriyor ve görünüşe göre benimle istediğı kadar vakit geçiremiyor.

"Annen şu anda çok kötü durumda," diye fısıldıyorum ona. "Ve şimdi de babana bu akşam yemeğē çıkacağımızı söyledim." Sonra sessizce daha iyi olacağıma dair bir söz ekliyorum. Ben'e daha iyi bir anne olmak, onun için daha fazla yanında olmak istiyorum, henüz nasıl yapacağımı bilmesem de. Bir bakıma bunu onun için yaptığımı da düşünüyorum, çünkü babası... sonunda bunu bilmesi gerekiyor.

"Ben'e ben bakarım, vardiyamı değiştiririm," diyor Veronica, ben sormadan.

"Teşekkürler," diyerek omzuna hafifçe vurdum. "Ama bu düzenli bir şey haline gelmemeli. Hayatımı kontrol altına almam lazım. Ve bu yalanlar..." Bir an durdum. "Bu böyle devam edemez. Ben'in bana ihtiyacı olduğunda 'kadın işleri' hakkında bir bahane uydurmak istemiyorum. Ve sen de sürekli onun annesi gibi davranmak zorunda kalmamalısın. Böyle devam edemem."

"Anlıyorum tatlım. Ama ya..."

"O zaman ne beni ne de Ben'i hak ediyor," diye kararlı bir şekilde cevap veriyorum, ama aynı zamanda tam da bunun olacağından korkuyorum. "Ama bu böyle devam edemez. Ona söylemeliyim. Sonuç ne olursa olsun ve..."

"Merhaba, kimse var mı?" diye yaşlı bir kadının sesi alt kattan geliyor. Bir an için Veronica ve ben birbirimize şaşkın şaşkın bakarız, ama sonra anlarıım: bu bir müşteri, alt katta dükkanda bekliyor, benim çiçeklerimle ve siparişlerle ilgilenecek kimse yok.

"Ben hallederim. Sen Ben'le kal," diyor Veronica gözlerimiz buluştuğunda.

"Paula'ya mesaj atıp onun yerine bakabilir mi diye sorayım," derim ve Veronica aşağı inmeden önce ona teşekkür etmek için bir öpücük veririm.

Bu böyle devam edemez. Aslında, şu anda hayatımda hiçbir şey yolunda gitmiyor: Çocuğumu ve dükkanıımı ihmal ediyorum ve aynı zamanda çocuğumun babasıyla çıkmaya çalışıyorum, o da bana eski çalışanının beni kızdırmak için onun fotoğraflarını çektiğini söylüyor. Ama neden? Uzak durmam gereken bir şeye mi bulaştım?

Bir dakika sonra Paula, yirmi dakika içinde orada olacağını ve dükkanı devralabileceğini onaylar. Tanrıya şükür.

Ayaklarımı yukarı kaldırdım, uyuyan Ben'i indirmek gibi bir niyetim yoktu. Bütün gün benimle kalabilir, üstümde yatabilir. Ne isterse.

Bu gece Alex beni almaya geldiğinde, umarım Veronica ona bakarken uyuyor olur. Sonra Alex'e her şeyi anlatacağım. Kesinlikle her şeyi.

Gecikeceğim. Saat 8:30 olacak. Üzgünüm. Araba çalışmadı.

Alex'in mesajı saat sekize on kala gelir ve büyük bir rahatlama sağlar. Ben zaten elbise giymiş ve aceleyle makyaj yapmış durumdayım, ama Ben hala oldukça huzursuzdur ve saat tam sekizde beni almaya dükkanın kapısına gelirse, yine açıklanması zor bir durumun ortaya çıkacağını düşünmeye başlamıştım.

Hızlıca "Tamam" diye cevap yazdım, sonra Ben'le ilgilendim, onu tekrar emzirdim ve saat sekiz yirmi olduğunda, karnı doymuş ve mutlu bir şekilde yatağında uykuya dalmıştı.

Beş dakika daha yanında kalıyorum, ama o tek kelime bile etmiyor. Küçük hazinemle gurur duyarak, alnına nazikçe bir öpücük konduruyorum. O da hareket etmeden kabul ediyor, nefesi düzenli ve yumuşak.

"Bir şey olursa bana mesaj at. Mümkün olduğunca çabuk gelirim," diye oturma odasında sabırla bekleyen Veronica'ya söylüyorum. "Ve... teşekkür ederim."

"Önemli değil tatlım!"

"Hayır, gerçekten. Sen... Sen olmasaydın çoktan kaybolmuş olurum. Teşekkür ederim," derim, derinden etkilenmiş bir şekilde, ve ona sarılırım.

Sonra uzaktan bir kapı çalma sesi duyarım ve nereden geldiğini hemen anlarım. Alex olmalı, beni almaya gelmek için şimdi kapalı olan dükkanın kapısında duruyor. Söylediğinden iki dakika erken.

"Git hadi. Ben ve Ben hallederiz. Ve hey..." Veronica bana bakarak, "Her şey yoluna girecek," diyor.

"Umarım öyledir," diye cevap veriyorum, bu bağlamda *"tamam"*ın ne anlama gelebileceğini merak ederek. Ben'i öğrendiğinde hemen kaçıp gitmemesi mi? Bu "tamam" sayılır mı?

Aşağı inip cam kapıdan onu gördüğümde, şık takım elbisesiyle ve çekici gülümsemesiyle bana el sallarken, yine tüm vücudumu saran o karıncalanma hissini hissediyorum.

Kapıyı açarken "Selam" diyor. Tanıdık kiraz ve deri kokusunu içime çekiyorum, birbirimize olması gerekenden daha yakınız ve kulaklarımda küçük çanlar çalıyor gibi hissediyorum. "Geciktiğim için özür dilerim. Arabam bozuldu, helikopterim de tamirde ve..."

"Zengin çocuğun sadece bozuk oyuncakları var," derim alaycı bir ses tonuyla, ilk karşılaşmamızın yoğunluğunu azaltmaya çalışarak, ama bu konuda çok kötüyüm.

Alex aniden gülmeye başlar. "Tamam. Anladım. Gidelim mi?" diye sorar, iki yer ötedeki arabayı işaret ederek.

"Bu senin kiralık araban mı?" diye soruyorum, muhtemelen çoğu New Yorklunun dairesinden daha pahalı olan Mercedes AMG cabrio'yu işaret ederek. "Senin için çok kötü olmalı, değil mi?"

"Çoğu zaman garajda duruyor, ama anahtarları kayboldu ve... Hey, benimle dalga mı geçiyorsun?" diye soruyor Alex, şakacı bir şekilde yanıma dokunarak.

Sonra arabasının önünde duruyoruz, birbirimizin gözlerine bakıyoruz ve ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Belki o da, arabasının önünde birbirimize bakmanın bizim için garip bir gelenek haline geldiğini düşünüyordur — bazen öpüşürüz... bazen de öpüşmeyiz.

"Harika görünüyorsun," diye fısıldadı, bana saf bir arzu dolu bakış attı. Bunun zor olacağını biliyordum. Ama bu kadar zor olacağını?

"Sen de güzel görünüyorsun," diye cevap veriyorum, yine hızlı bir cevapla güvensizliği gizlemeye çalışarak.

"Güzel mi?" diye sordu, sırtarak.

"Evet, güzel," diyorum kayıtsız bir ses tonuyla, ama gülümsememi saklayamıyorum.

"Yemek konusunda bir tercihin var mı? Düşünüyordum da..." diye başlar, kapıyı benim için açık tutarak.

"Hint yemeği nasıl? Buradan birkaç dakika uzaklıkta harika bir restoran var," diye onu keserek hızlıca cevap veriyorum. Bu öğleden sonra Ben uyurken Google Maps'te hızlıca arama yaparken keşfetmişim. Resimler ve yorumlar iyi görünüyordu. Bunun nedeni, Ben'le ilgili bir sorun çıkabileceğine dair içimdeki endişe. Bu şekilde, yakınlarda olacağım ve hızlıca geri dönebileceğim.

"Hint yemeği... Çok isterim," diyor. "Gidelim mi?" diye soruyor ve bana elini uzatarak arabaya binmemi teklif ediyor. Ellerimiz birbirine değdiğinde, o sıcaklık yine orada: içimdeki tüm mantığı yok eden ve bir kenara iten o arzu.

"Burayı bilmiyordum ama gerçekten çok güzel bir yer. Yemekler de harika. Sence de öyle değil mi?" Alex, ana yemeğin ilk lokmalarını alırken sorar.

"Kesinlikle," diye onaylıyorum, çünkü o haklı: burası rüya gibi bir yer, neredeyse Hindistan'a seyahat etmek gibi. Egzotik baharat kokuyor ve her türlü parlak renkteki birçok küçük lamba ve halı, *Binbir Gece Masalları*'ndan ık mış gibi görünüyor.

Mükemmel bir romantik akşam yemeği olurdu. Ruhumu ağırlaştıran, her şeyi mahvetmeden nasıl söyleyeceğimi bilmediğim bir şey olmasaydı.

Bu yüzden buraya gelirken, sipariş verdikten sonra ve yemeği beklerken yaptığımız sohbetler çoğunlukla benim dükkanım hakkındaydı ve o da bu konuda her türlü soruyu sordu. Ben de görev bilinciyle cevap verdim ve onun işiyle ilgili sorular sordum, bunun birbirimizi yoklamak için bir yol olduğunu düşünerek. Ama aynı zamanda o bakışlar da vardı, garip olmayan ama o kadar yoğun ve gelecekle ilgili söylenmemiş vaatlerle dolu, tutkulu dokunuşlarla dolu küçük sessiz anlar, ki bunlar hemen tüylerimi diken diken etti.

"Alex, sana bir şey söylemek istiyorum..." Birdenbire söze başlıyorum, düşüncelerimi toparlamak için ağzıma bir kaşık dolusu yemek koyuyorum, kalbimin göğsümde çılgınca attığını hissediyorum, çünkü o anın geldiğini biliyorum. Artık daha fazla erteleyemem. Her şeyi bilmesi gerekiyor. Ben ve...

Öksürük beni ele geçirir, ardından ağzımda inanılmaz bir yanma hissi olur. Tabağıma bakarım ve kaşığımdaki küçük kırmızı biberi dikkatsizce yediğimi fark ederim, çünkü artık orada değildir.

Yanma hissi güçleniyor, alnımda ter damlaları beliriyor, nefes almaya odaklanıyorum ve su bardağıma uzanıyorum.

"Yapma," diyor Alex. Endişeyle ayağa kalkmış ve yanımda diz çökmüş. Anlamadan ona bakıyorum.

"Su durumu daha da kötüleştirir. Biraz ekmek ye," diyor ve bana yırtık bir parça naan uzatıyor.

Başımı sallıyorum, bir ısırık alıyorum ve ağzımdaki sıcaklığın yavaş yavaş azaldığını fark ediyorum.

"Garson! Süt ve çikolata," diye seslenir, elini kaldırarak. Hintli adam nedenini anlamış gibi, sadece başını sallar ve aceleyle uzaklaşır.

"İyi olacaksın," diyor Alex sessizce, elimi okşayarak. Garson süt ve çikolatayla dönene kadar yanımdan ayrılmadan bana bakması bir şekilde çok tatlı.

Yarım bardak süt ve birkaç ısırık çikolata yedikten sonra, gerçekten daha iyi hissediyorum. Ağzım tekrar normalleşiyor.

"Teşekkürler," diyorum sessizce. "Artık oturabilirsin," diyorum Alex'e, ki o hala yanımda oturuyor ve elini benimkinin üzerine koymuş durumda. Bu hoş bir his ama aynı zamanda çok yanlışı, çünkü bu sırrı içimde taşıyorum.

"Evet, tabii ki," diyor ve elini geri çekiyor, bu da nedense küçük bir kayıp gibi geliyor. "Bir şey söyleyecektin?" diye soruyor ve ben gerçeği söyleme cesaretimin bir şekilde buharlaştığını hissediyorum. Hepsi lanet olası bir acı biber yüzünden.

"Ben de sana bir şey söylemek istiyordum. Bu öğleden sonra dükkânda işim tam bitmemişti ve..."

"Bir saniye," diyorum, akıllı telefonum titrediği için onu kesiyorum, Ben'e bir şey olmuş olabilir diye endişeleniyorum. Ve tabii ki, Veronica'dan bir mesaj var.

Ben uyanmıştı. Çok susamıştı. Şimdi tekrar uyuyor, ama pompalanmış süt kalmadı.

"Kahretsin," diye bağıriyorum ve aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissediyorum. Böyle bir şey olamaz.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar Alex endişeyle.

"Evet, sadece... artık gitmeliyiz," diyorum, kalbimin göğsümde çılgınca attığını hissederek. Ona söylemem gerektiğini biliyorum. Ama böyle değil, aceleyle değil ve evde Ben için yiyecek bir şey kalmadığında değil.

"Belki benim eve gelip..." diye başlıyor ve ben bunun için gerçekten vaktim olmadığını nasıl açıklayacağımı merak ediyorum, ama aklıma iyi bir neden gelmiyor ve daha fazla yalan söylemek istemiyorum.

Sonra akıllı telefonu titrer. Görünüşe göre o da hoşuna gitmeyen bir mesaj almıştır, çünkü kaşları belirgin bir şekilde çatılır.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"İki mağazada halletmem gereken iş sorunları var," diye açıklıyor, telefonunu cebine koyup bana bakarak. "Bu akşam tatlıyı atlasak sorun olur mu?" diye soruyor, elini benimkinin üzerine koyarak.

"Hayır, sorun değil. Veronica zaten yardımına ihtiyacım olduğunu söylemişti. Bir... talihsizlik oldu," diyorum, bu kadar belirsiz konuştuğum için kendimden nefret ederek.

"Tabii, seni onun evine bırakayım mı?" diye soruyor, dışarı çıkarken masaya iki yüz dolarlık banknotlar koyuyor.

"Hayır, önce eve gidiyorum," diyorum. O da başını sallıyor ve beş dakikalık yolu sessizce geçip dükkânıma ve daireme varıyoruz.

"Beth. Ben... biz gerçekten..." diye başlar, motoru kapatıp bana bakar. Kendimi tutamıyorum; yüzüm sanki uzaktan kumanda ile kontrol ediliyormuş gibi onun yüzüne doğru yaklaşır. Yapmamam gerektiğini biliyorum, ama...

Akıllı telefonum tekrar titrer ve öpüşme girişimi daha ileriye gitmez.

Ben uyanmış. Gelebilir misin? Üzgünüm.

"Gitmem gerek. Mesajlaşırız, tamam mı?" Arkama bakmadan arabadan inip, gerçeklerden kaçıyorum. Elbette bunun çok iyi bir nedeni var.

Yine de, Alex ile bu durumun nasıl devam edeceğini bilmiyorum. Onu öpmek istemeye devam edemem ve bu sırrı yanımda taşıyamam.

Tekrar arkama döndüğümde, arabası gitmişti. Onu kızdırmış mıydım?

Chapter 16

ALEX

Ne büyük bir karmaşa!

Her şey ters gidiyor. Önce o lanet olası biber, sonra da tam ona dükkanımla ilgili iş ilgimi ve Jake ile olan rekabeti anlatmak üzereyken, akıllı telefonu titredi ve gitmesi gerektiğini söyledi.

Aynen öyle. Arkadaşı Veronica, bebeğiyle ilgili bir sorun olduğunda Beth'i rahatsız edebileceğini düşünüyor olmalı. Tamam, bu biraz acımasızcaydı, çünkü tek başına bebek yetiştirmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.

Beth muhtemelen onun tek desteği, ama yine de... Tam öpüşmek üzereyken, başka bir mesaj geldi. Hiçbir şey yolunda gitmiyor. Öpüşmek bile! Ve kesinlikle doğruyu söylemek de. Her zaman bir şeyler engel oluyor, mesela bu iki kapalı şube, hamburgerlerini yemek isteyen ve muhtemelen şimdi Jake's Burger'a giden kızgın müşteriler gibi.

Eric'in mesajında da aynen böyle yazıyordu. Buraya çok uzak olmayan iki mağaza, planlanan vardiyanın üçte ikisinden fazlası işe gelmediği için bugün açılmadı.

Beth aceleyle ayrıldıktan hemen sonra Eric'i aradığımda, "Grev var" diye açıkladı. Beth konusunda bir çözüm bulmam gerekecek. Ama şimdilik, buradaki sorunu çözmem gerekiyordu.

"Grevcileri kovmalıyız. Hepsini," diyorum öfkeyle.

"O zaman sadece kısa vadede değil, uzun vadede de personel sorunları yaşarız," diye açıklıyor Eric.

"Bu saçmalık," diyorum ve ellerimi direksiyona vuruyorum. "Hangi şubeler? Hemen oraya gidiyorum."

"Patron? Bunun bir anlamı yok. Orada kimse yok."

"O zaman insan kaynakları müdürüne haber ver. Çevredeki şubelerden birer kişi göndermesini söyle. Her pozisyonun doldurulduğundan emin olması gerekiyor. Öylece bırakamayız..." Asistanıma sertçe söylüyorum.

"Ben de tam olarak bunu denedim patron. Ama insan kaynakları müdürü bunun mümkün olmadığını söyledi. Şu anda birçok kişi hastalık izninde ve bu kadar kısa sürede tanıdık olmayan bir ekip kurmak, sorunu çözmekten çok daha fazla kaosa neden olur."

"Lanet olsun," diye bağıriyorum, asistanımın haklı olduğunu bilerek. "Ama yapabileceğimiz bir şey olmalı," diye ona sinirli bir şekilde bağıriyorum, kısa vadede bir çözüm olmadığını bilsem de.

"Tamam, mağazalar bu gece kapalı kalacak. Ama en azından ziyaretçilere personelin hastalık izninde olduğunu bildiren tabelalar asalım ve

"Ben hallederim," diyor Eric.

Sinirlenerek görüşmeyi sonlandırıyoruz ve akşamın geri kalanında ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Eric haklı. O yerlere gitmenin bir anlamı yok.

Telefonum tekrar çalıyor. İlk başta Eric'in bir şeyi açıklığa kavuşturmak istediğini düşünüyorum, ama ekranda Jake'in adını görünce, tüm bu karışıklığın arkasında onun olabileceğini hissediyorum.

Tabii, sadece iki yer, ama o benim nasıl çalıştığımı ve müşteriler kızdığında ne kadar sinirlendiğimi biliyor.

"Evet?" diye soruyorum basitçe telefonu açarken.

"Randevun planlandığı gibi gitmedi mi?" diye sorar o iğrenç, alaycı ses tonuyla.

"Beni takip mi ettiriyorsun, yoksa bu saçmalık da ne?" diye homurdanıyorum.

"Eğer özel dedektif tutup onun dükkanının önünde gizlenirsen, bu adil bir oyun olur, değil mi?" diye sorar kayıtsız bir ses tonuyla ve ben onun burnunu kırma isteği duyarım.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum, bu sefer onun provokasyonuna kanmamaya karar vererek.

"Hiçbir şey. Sadece iki dükkanının kapanması için üzgünüm demek istedim. Çalışanların çok az maaş alıyor olmalı. Bu Jake's'te olmaz, bu arada, ve..."

"Adi herif," diye bağıırıp telefonu kapatıyorum.

"En azından sana güvenebilirim, Cutie," diyorum villama girerken ve bana doğru gelip mırıldanan küçük kediyi okşuyorum.

Jake'e olan öfkem biraz yatışmış ve Eric bana tabelaların asıldığını ve öfkeli müşterilerin başka bir şubede ücretsiz hamburger alabilmeleri için bir kupon kodu verildiğini bildirmiş. Gerçekten iyi bir fikir. Bu yüzden kendi çalışanlarının patronundan daha iyi olması çok önemli. Ben sadece ipleri elimde tutup stratejiyi gözetlemeliyim.

Sorun en azından şimdilik çözülmüş gibi görüldüğünden, düşüncelerim tekrar Beth'e dönüyor. Ve aramızda bir başka kaçırılmış öpücüğün durduğu gerçeği. Yatağa girerken dudaklarımın onun dudaklarına değdiğini düşünüyorum ve ellerimle ve dilimle onun küçük, mükemmel vücudunu keşfetmeyi ne kadar çok istediğimi hissediyorum. Dükkânıyla ilgili olanlar ne olursa olsun, onu kesinlikle yatağında istiyorum. Burada tek başıma yatarken onu düşünürken bu benim için çok netleşiyor.

Bu gecenin ani sonu için özür dilerim. Benim tarafımda her şey yoluna girdi. Seninki? Ona yazarken, yatak odamdaki tek ışık kaynağı olan akıllı telefona bakıyorum.

Sevincime, Beth'in hemen cevap yazdığını görüyorum.

Evet, burada da her şey yolunda. Chili ve ani ayrılışım için ben de üzgünüm.

Onun mesajını okurken aptal bir ergen gibi sırtıtmak zorunda kalıyorum. O da istiyor. Muhtemelen benim kadar. Hala çevrimiçi olduğunu görüyorum.

Bekliyor. Benim cevabımı bekliyor.

Yarın akşam benim evimde? Telefon yok? Kesinti ya da acil durum yok, ve bugün kesintiye uğradığımız şeyleri konuşabiliriz.

Mesajı gönderdikten ve tekrar okuduktan sonra, bunun ne kadar belirsiz bir ifade olduğunu fark ettim, bu yüzden şunu ekledim:

Demek istediğim, sana hala bir şey söylemek istiyordum.

Ama bu tamamen doğru değil. Onu dokunmak, öpmek ve... Lanet olsun, en son ne zaman seks yaptım? Hayal gücüm çılgına mı dönüyor acaba? Yalnız başıma yatakta uzanmış, bir yıl önce sadece bir kez seks yaptığım bir kadına mesaj atıyorum ve ereksiyon mu oluyorum?

Beth'in cevabı uzun sürüyor. Yine farkında olmadan bir hata mı yaptım acaba? Tam üç dakika sonra mesajı geliyor:

Hâlâ bir şeyi çözmem gerekiyor. Sana haber veririm, tamam mı?

Neyi çözmesi gerekiyor ki? Veronica'nın çocuğuna bakıcılık yapma saatini mi değiştirmesi gerekiyor? Başka planları mı var? Anlamıyorum, ama yine de cevap yazıyorum, *Tamam, iyi geceler*, sanki bana hayır demeden reddettiğini hissetsem de.

Daha önce kimse beni reddetmiş miydi? Hatırlayamıyorum. Belki de bu yüzden şu anda bu durum bana çok garip geliyor.

Akıllı telefonum tekrar titriyor ve Beth'ten başka bir mesaj geldiğini düşünüyorum, ama arayan asistanım Eric.

Kötü çeyrek sonuçları geldi. Rakamları e-posta ile gönderiyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ve tekrar kalkıp dizüstü bilgisayarımdaki verilere bakıyorum. Eric'in bana verileri her zaman hemen göndermesi gerektiği talimatı var. Bu belge uykumu kaçırarak olsa da, buna seviniyorum.

Rakamlar hiç de iyi görünmüyor, ama endişe verici de değil. Ancak Jake giderek daha fazla para kazanırken bizim kârımızın düşmesi beni rahatsız ediyor. Bu beni çok sinirlendiriyor.

Sonra verilerin sonuna kadar kaydırıyorum, çünkü genellikle orada taslak bir öneri oluyor ve ben bunu hataların sürekli analiz edilmesinden daha çok tercih ediyorum. Sonuçta, önemli olan bu karmaşadan kurtulmak için neyi daha iyi yapabileceğinizdir.

İşte burada. Öneri olarak kısaca ifade edersek:

4. Cadde'deki dükkanı ve tüm bloğu satın alın. Alışveriş merkezi inşa edin, dükkanları kiraya verin ve alışveriş merkezinin içinde ve dışında müşteriler için bir hamburgerci açın.

Kahretsin, bu gerçekten iyi bir fikirdi. Ayrıntıları okudum ve mevcut alışveriş merkezlerinin bir analizinin eklendiğini gördüm. Yakınlarda gerçekten hiçbir alışveriş merkezi yok. Bu gerçek bir para makinesi olabilir.

Ama yine de şu sonuca varıyorum: Bunun için Beth'in dükkanına ihtiyacım var. Ve bunun için onunla konuşmam gerekiyor!

Chapter 17

BETH

Ertesi sabah

Ne gece ama. Yine neredeyse hiç uyuyamadım. Ama bu sefer Ben yüzünden değildi. O uyanıktı ve ben daireye çıkar çıkmaz onu emzirebildim, ama neredeyse hiç süt içmedi ve gece bir kez daha uyandı.

Ben ise, düşüncelerimle uyanık kalmış, karanlığa bakarak, bir parçamın Alex'e gerçeği söylemek zorunda kalmadığım için aslında memnun olduğumu, bundan kaçmak için başka bir nedenim olduğunu fark ettim. Onun mesajı da zihnimde yankılanıyordu. Bu gece gerçekten onun evine gitmeli miydim? Bu açıkça seks için bir şifreydi.

Ama sonuçta yine de öyle olmayacak mıydı? Ve mantığımın ötesinde, içimdeki bir parçanın istediği de tam olarak bu değil miydi? Neden her şey her zaman bu kadar karmaşık olmak zorundaydı?

Uyanık yatarken, konuşmalarımız ve tüm o anlamlı bakışlar aklımdan çıkmıyordu. Aramızda bir şey vardı. Bir tür görünmez bağ. Gözlerimiz her buluştuğunda veya vücudumuzun herhangi bir kısmı temas ettiğinde havayı elektrikle dolduran bir şey.

Ve sonra vedalaşmalarımız vardı: bazen öpüşerek, bazen öpüşmeden, ama her zaman bir şey araya giriyor ya da ben çekiniyorum.

Yine de, bu sır beni adeta yiyip bitiriyor. Böyle devam edemez. Ona söylemeliyim. Gerçekten söylemeliyim!

Ayrıca, biberle boğulma olayı engellemeden önce o da bana bir şey söylemek istiyor gibiydi. Ama ne? Onun da çocuğu mu var?

Bu çok saçma!

Bu düşünceyle, dilimi ağzımın içinde gezdirdim ve sanki ağzımın tavanı hala biraz tahriş olmuş gibi hissettim.

Dün gece Ben'i emzirirken, birdenbire daha büyük bir sorun yaratmış olabileceğim aklıma geldi, çünkü bazı yiyecekler ve yöntemler bir kadının süt üretmesini durdurabilir. Chili'nin bunlardan biri olup olmadığını araştırmamak için kendimi zorladım ve bunun yerine gökyüzüne hızlıca bir dua ettim. Belki de duam kabul edildi, bilmiyorum. Her halükarda, Ben her zamanki gibi içti ve bu sabah kalktıktan sonra bile göğüslerim dolu hissediyor.

Yanımda duyduğum küçük bir şapırtı sesi beni gülümsetir ve gözleri açık olan küçük güneşime bakarım. "Ee, küçük adam? Bütün

uyudun mu?" diye soruyorum Ben'e, onu öpüp okşuyorum, o da mutlu bir gürültü ve hafif bir kıvrınma ile cevap veriyor.

"Bugün sadece sen ve ben varız. Veronica teyze bugün izinli. Söz veriyorum," diyorum ona, Alex'in mesajını ve davetini tekrar düşünerek. Ama gerçekte yüzleşmek zorundayım. Ben bekar bir anneyim ve arkadaşımı her gece yardım etmesi için zorlayamam, özellikle de her zaman benim için vardiyasını değiştirmek zorunda kaldığı için. Bu gece sadece onun yanında olmak ve dışarı çıkmamak istiyorum. Alex'i tekrar görmek ve bu sırrı içimden atmak istesem de, Ben önce gelir.

"Hazırlanalım mı, küçük adam? Sonra kahvaltı yapıp dükkana gidelim," diye soruyorum Ben'e, gülümseyen oğlumu kucağıma alırken.

Her sabah olduğu gibi, hamsterım Petey'i görmeye uğruyoruz ve her zamanki gibi, kafesine doğru yürürken biraz gergin hissediyorum. Ama o, tekerleğinde neşeyle koşuşturuyor ve veterinerin reçete ettiği ilacı çok iyi tolere ediyor gibi görünüyor.

Yemeğine biraz daha karıştırırken, ilacın yakında biteceğini fark ettim. Veteriner de yan etkileri nedeniyle çok uzun süre alınmaması gerektiğini söylemişti. İlacı bıraktıktan sonra Petey'nin gerçek durumunu göreceğiz. Belki de sonunda iyileşmeyi başarmıştır. Evcil hayvan dükkkanı onu çoktan yazmıştı ve aynı şeyi yapan ilk veteriner de bu değildi. Öyle olmasını umuyordum ve onu uyutma kararı vermek benim için çok zor olacağını biliyordum. Bunu yapamazdım: yaşam ya da ölüm kararı vermek. Bu çok zordu. Ama öte yandan, Petey acı çekiyorsa, ona bu kurtuluşu reddetmek benim için haksızlık olmaz mıydı?

Koluma küçük bir baş uzanıyor. Ben kahvaltısını arıyor ve ben de bu küçük adamın şimdilik o düşüncüyü kafamdan uzaklaştırdığı için minnettarım.

"Evet, kahvaltı geliyor tatlım," diyorum ve Ben ve mısır gevreği kasemle birlikte kanepeye oturuyorum. "Birlikte kahvaltı yapmak güzel, değil mi?"

İlk kaşığı ağızıma atamadan akıllı telefonum titriyor. Otomatik olarak Alex'i düşünüyorum ve onun da benim kadar kötü uyuduğunu merak ediyorum. Dün gece birden fazla kez ona mesaj atmak üzereydim. Ama daha da kafa karıştırıcı sinyaller göndermek istemedim. Sürekli ondan kaçıyorum, sonra gece yarısı ona mesaj mı atayım? Hayır, bu akıllıca görünmüyordu.

Mesaj bilinmeyen bir numaradan gelmişti. Merakla okudum ve ilk kelimelerden gönderenin kim olduğunu anladım. Eski sevgilim.

Tatlım. Seni istiyorum. Neden tüm numaralarımı engelliyorsun? Biz birbirimiz için yaratılmışız.

Kafamı sallayarak mesajlaşma uygulamasını kapattım. Neden bir yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen beni rahat bırakmıyor? Sonra mesajda kişisel bir selamlama olmadığını hatırladım ve gülümsemek zorunda kaldım. Muhtemelen adres defterindeki tüm kadınlara bu mesajı göndermiştir.

Mesajı silmek üzereyken, telefonumda başka bir push bildirimi belirir ve beni irkiltiyor, çünkü bu mesajı hiç sevmedim.

Transfer başarısız. Hesapta yeterli bakiye yok.

Tarihe bakıyorum. Kahretsin. Bugün ayın ilk günü ve gerçekten sadece bir adet düzenli ödeme emrim var. Daire ve dükkanın kirası için.

Hemen bankacılık uygulamamı açıyorum ve hemen çek hesabımdaki düşük bakiyeyle karşılaşıyorum. Neyse ki, hala bir tasarruf hesabım var. Hemen gerekli miktarı çek hesabıma aktarıyorum ve kira ödemesini tekrar yapıyorum.

Ancak tasarruf hesabımın durumu beni endişelendiriyor. Güneşteki bir buzdağı gibi, son birkaç ayda bu miktar eridi gitti. Önümüzdeki ay, bu artık işe yaramayacak. Çiçekçi dükkanı satış yapıyor, ancak Paula'nın uzun çalışma saatlerinin ücreti ödenmeli ve en iyi fiyatları elde etmek için sabahın üçünde toptan pazarına gidemediğim için çiçeklerin toptan maliyeti giderek artıyor.

Belki fiyatları artırmam gerekir, çünkü satışlar iyi gidiyor ama görünüşe göre dükkan birkaç aydır kâr etmiyor. Ya da kendim daha fazla çalışmam gerekir, ama bu da Ben'e ayıracak zamanımın azalması anlamına gelir ve zaten şu anda da çok az zamanım var.

Sanki işaret almış gibi, altımda bir ses çıkarır.

"Özür dilerim, haklısın. Telefonuma bakıp duruyorum, kahvaltı yapmak istiyorduk. Hatırlattığın için teşekkürler," diyerek cihazı kaldırıyorum. Kasemi alırken, oğluma emzirirken ona zaman ayırmadığım için bir suçluluk dalgası hissediyorum. Ne tür bir anneyim ben?

Bitti.

Çiçeklerin üzerindeki birçok küçük etiketin üzerine yeni fiyat etiketleri yapıştırdım ve bu sırada fiyatların gerçekten dükkânın kâr etmemesinin nedeni olup olmadığını merak ettim. Çünkü bu işlemin tamamlanması kırk beş dakika sürdü ve

tek bir müşteri bile gelmedi. Bunun yerine, insanlar işe ya da başka yerlere giderken dükkânımın önünden aceleyle geçtiler.

Belki de dükkânı kapatmalı ve... Peki sonra ne olacak? Ben ve Ben nerede yaşayacağız? Şu anda Ben'in sabah uykusunu uyurken ona bakan Veronica'nın yanına taşınamam. Reddetmeye çalıştım ama Veronica bana iki saat boş vaktinin olduğunu ve bir sonraki vardiyası başlamadan önce bana biraz dinlenmem için fırsat vermek istediğini söyledi.

Dükkana gelince: kapatmazsam, belki daha fazla pazarlama yapmam ya da tekrar çevrimiçi teslimat hizmetine kaydolmam gerekir. Belki de bu gerçekten geleceğin işi ve Alex ile olan olaydan sonra bunu iptal etmekle aceleci davrandım, sırf kinimden dolayı ve bu da bana satış kaybettirdi. O zamanki defterlerimi acilen kontrol edip rakamlara bakmam gerekiyor. Tek sorun, bunun için ne zaman zaman bulacağım. Ayrıca, muhasebe tam olarak en sevdiğim konu değil ve...

"Rahatsız mı ediyorum?" Kapı açıldıktan hemen sonra arkamdan bir erkek sesi duyuyorum ve hızla arkama dönüyorum.

Mağazam ve randevum için 10.000 dolarlık adam orada duruyor. Jake denen adam. Alex'in rakibi. Onun ve geçmişi hakkında artık daha fazla şey bildiğim için mi bugün bana o kadar iğrenç geliyor ve yapmacık çekici gülümsemesi o kadar sinsi geliyor?

"Her zaman. Hayvan barınağına bağış yapacağınızı söylemeye mi geldiniz? Yoksa neden buradasınız?"

"Hey, sakın ol. Bu kadar açık sözlü olmak hataydı. Bunun için özür dilerim," diyor ve bana eğiliyor. Bu ne? Geçen yüzyıldan kalma bir jest mi?

"Çiçek almak istemiyorsan, o zaman senden rica ediyorum..." diye başlıyorum, sesime olabildiğince güç katmaya çalışarak, ama o sözümü kesiyor.

"Açıkça söyleyeceğim. Dükkanını istiyorum. Yakında tüm bloğu satın alacağım. Sana hoşuna gidecek bir teklifte bulunacağım ve..."

"Geçen sefer de söylediğim gibi, seninle çıkmak istemiyorum. Neden bunu isteyeceğimi düşünüyorsun?" diye soruyorum, cebimde akıllı telefonumun titrediğini hissederek. Telefonu çıkarıp Alex'ten gelen mesajı görüyorum.

Umarım seni rahatsız etmiyorumdur. İşleri halledebildin mi? Film gecesi yapabiliriz.

"Hey, Beth, sana bir şey sormak istedim... Oh, pardon. Müşterin mi var?" Veronica'nın sesi üst kattan geliyor, beni irkiltir. Ben'e bir şey mi oldu? Dinliyorum, ama ağladığını duymuyorum, bu da beni biraz rahatlatıyor.

"Hayır, bu beyefendi az önce çıkıyordu. O sadece dükkanımı istiyor. Çiçeklerimi değil," diyorum tekrar, kalbimin göğsümde çarptığını hissederek.

"Haklısın. Ama teklifimi dinlersen, o zaman..."

"İstemiyorum," diyorum.

"Senin için ve işin için buna değecek."

"Hanımefendiyi duymadın mı? Çık dışarı!" Veronica, kapıyı işaret ederek diyor.

"Dükkanının batmasına şaşmamalı," diyor adam, başını sallayarak ve ayrılmak için dönerek.

"Ne iğrenç bir adam. Eski sevgilini hatırlatıyor," diyor Veronica. "Dükkan için sana ne teklif edecekti?"

"Hiçbir fikrim yok. Açıkçası, bilmek de istemiyorum. Öyle biriyle iş yapmak istemiyorum," diyorum ve duraksıyorum. "Şimdi, sana gelelim. Ben'de bir sorun mu var?" diye soruyorum çabucak.

"Hayır, her şey yolunda. Uyuyor. Sadece aç mısın diye sormak istedim, sana öğle yemeği hazırlayayım mı diye."

"Sen bu dünya için fazla iyisin," diyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum. "Gerek yok, sorun değil," diyorum ve Veronica'ya Alex'in mesajını gösteriyorum.

"Film gecesi. Romantik görünüyor," diyor gülümseyerek.

"Saçmalama," diyorum, ona gülümseyerek. "Ona söylemeliyim, belki de onun evine gitmek daha iyi olur, bir kez olsun hiçbir şey engel olmaz."

"Haklı olabilirsin. Ama bugün çift vardiya çalışacağım ve yapamam..."

"Merak etme. Ben'e bu akşam onunla olacağıma söz verdim. Kesinlikle bu akşam olmaz."

"Yarın mı? Benim için sorun değil, Ben'e bakabilirim," diyor Veronica, akıllı telefonundaki takvimine bakarak.

"Sen harikasin," diyorum, duygulanarak. Sonra duraksıyorum, bunu gerçekten yapmalı mıyım diye tekrar düşünüyorum.

Evet, doğru olan bu. Gerçek ortaya çıkmalı, bu yüzden Alex'e cevap veriyorum.

Yarın akşam saat 8'de senin evinde?

Cevap gecikmez.

Tamam, sabırsızlıkla bekliyorum. Ama bir şartım var...

Kalbim deli gibi çarpıyor, sırada ne olacağını beklerken:

Rahat giyin. Akşam kıyafeti giyme. Atıştırmalıklar ve içecekler ben getireceğim.

Elimde değil. Zengin adamın terlikleriyle kanepesinde oturup cips yediğim düşüncesi beni gülümsetiyor. Neredeyse mükemmel, ama yine de muhtemelen o kadar ileri gitmeyeceğini biliyorum, çünkü ona hemen ne olduğunu söylemeliyim.

Chapter 18

ALEX

Ertesi akşam

İşte bu. Saate bakıyorum, saat 20:03 ve kapı zilinin her an çalmasını umuyorum. Bütün gün bunu bekledim ve ofiste neredeyse hiçbir şey yapamadım. En azından grev meselesi çözüldü ve dün ve bugün Dilara ve Jake'den başka telefon veya ziyaret almadım. Belki de vazgeçtiler? Hayır, bu Jake'e göre değil. Muhtemelen daha büyük bir şey planlıyordur.

Ama bugün umurumda değil. Kahve masasını tekrar kontrol ediyorum, birkaç paket cips, jelibon, çikolata kaplı fındık ve patlamış mısır yerlerini almışlar. En iyi eşofmanımı ve dolabımdaki en sade beyaz tişörtümü giydim. Söz verdiğim gibi, rahat bir kıyafet.

Bütün gün, bu akşam onun dükkânıyla ilgili teklifimi nasıl ve ne zaman ortaya koyacağımı düşündüm. Ama sonra daha iyi bir fikir geldi aklıma.

Neden sadece akşamın tadını çıkarmayıp, bir film izleyip, sonra ruh halime göre karar vermiyorum? Bunun iyi bir fikir olup olmadığından yüzde yüz emin değildim, ama bir şeyi biliyordum: tam da istediğim şeydi. Kanepemde cips yiyip, beni çılgına çeviren kadınla film izlemek.

Kapı zili çalıyor. Kapıyı açıyorum ve Beth'i görüyorum.

"Harika görünüyorsun." Gerçekten de öyleydi. Hafifçe düzeltilmiş, muhteşem kıvrıkcık siyah saçlarına, göğüslerini ve ince belini çok güzel çerçeveleyen beyaz bluzuna ve giydiği dar kot pantolonuna baktım.

"Ve sen..." diyor ve gülüyor. Kalbimi coşturan muhteşem bir kahkaha. "Gerçekten çok rahat giyinmişsin. Ben eşofman giymeye cesaret edemedim," diye açıklıyor, kıkırdayarak, sonra hemen ciddileşiyor.

"Alex. Seninle gerçekten konuşmak istiyorum. Biz...", diye başlar.

"Şşşş..." diyorum, ona doğru adım atıp, daha önce yaptığım gibi parmağımı dudaklarına koyuyorum. Sessizleşiyor ve o küçük dokunuş beni neredeyse çıldırtıyor. Onu tutup...

"*Dirty* Dancing mı, *Eat Pray Love* mı?" diye soruyorum, kendimi

toparlayarak. "Ha? Ne?" diye soruyor, bana boş boş bakarak.

"Şey, film seçimi," diyorum.

"Daha klişe olamaz mıydı?" diye sırtarak soruyor.

"Önce sen gir," derim, davetkar bir hareketle onu oturma odasına yönlendiririm.

"Bu kanepede değil, bütün bir oturma grubu," diyor şaşkınlıkla. "Ve bunlar da *birkaç atıştırmalık*, değil mi?" diye soruyor, dolup taşan sehpayı işaret ederek ve bana yine sırtıtarak bakıyor.

Tanrım, bu kadın beni kontrolümü kaybetmeme neden olan bir şey yayıyor.

"Alex, gerçekten, önce sana bir şey söyleyeyim. Bence bu önemli," diyor ve bana o kadar yaklaşıyor ki, yine onun baştan çıkarıcı kokusunu içime çekebiliyorum.

Sonra olan oluyor: Onu kendime çekip öpüyorum. Her ne kadar onun haklı olduğunu ve konuşmamız gerektiğini bilsem de, tüm varlığımla bunu istiyorum. Onu rahatsız eden bir şey var ve benim de içimden atmam gereken bir şey var. Ama sonra bunun için bir daha fırsat olmayacağı hissi içimi kaplıyor.

Ve onu istiyorum.

Onu çok uzun zamandır ve çok fazla istiyorum.

Onu öptüğüm kadar çabuk, onu tekrar bıraktım ve uzun bir sessizlik aramızda asılı kaldı, birbirimize bakarken, ellerim nazikçe yumuşak kalçalarına yaslanmıştı.

"Özür dilerim. Bu çok cüretkarcaydı ve..." diye başladım, ama bu sefer beni öpen o oldu. Birdenbire, hiç beklemediğim bir anda.

Yine birkaç saniye birbirimize baktık.

Ve sonra tüm çekingenlikler ortadan kalktı.

Çılgınca, tutkuyla öpüşüyoruz. Ellerim vücudunda dolaşıyor, elleri saçlarımda, onu kendime doğru çekiyorum, ne kadar tahrik olduğumu hissetmesini istiyorum. Onu kaldırıp bacaklarını açarak duvara yasladığımda, bastırılmış bir inilti kaçıyor ağzından ve ben onun sıcak bacaklarının arasında duruyorum.

"Giysiler çıkmalı," diyorum, onu indirip tişörtümü çıkarıyorum. Bir an sessizce bana bakıyor, saçları dağınık ve her yöne dağılmış. Bir an için yine kaçacağından endişeleniyorum, ama onun yerine, sıcak elini karın kaslarımda gezdiriyor ve tekrar öpüşüyoruz, giysilerimizi arkamızda bırakarak kanepeye doğru ilerliyoruz ve sonunda tamamen çıplak olarak oraya varıyoruz.

Başka planlarım olduğunu ve işlerin tamamen kontrolden çıktığını biliyorum, ama umurumda değil, çünkü şu anda bundan daha çok istediğim bir şey yok. Beth.

"Uzan," diyorum nazikçe, sonra bacaklarını açıp aralarına uzanıyorum. Öpüşüyoruz, birbirine yapışan bedenlerimizin hissini tadını çıkarıyoruz.

"Alex, önce konuşmalıyız," diyor Beth öpüşmelerimizin arasında.

"Konuşmalıyız. Kesinlikle," diye cevap veriyorum, yavaşça boynunu öperek aşağı doğru iniyorum, meme uçlarıyla oynuyorum, bu da onun keskin bir nefes almasına ve başını geriye atmasına neden oluyor.

Göbeğinden aşağı doğru öperek ilerliyorum ve labiyasına ulaşip ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde, kendimi tutamıyorum. Onu yalarken parmaklarımla klitorisini nazikçe ve dikkatlice okşuyorum, her iniltiyi, her nefesi tadını çıkarıyor ve bunun beni daha da tahrik ettiğini hissediyorum.

Ellerim sırayla kalçalarını ve göğüslerini okşuyor, sonunda o benim altımda biraz titiriyor ve az önce boşaldığını anlıyorum.

"Sıra sende," diyor Beth, oturup hemen iki eliyle sertleşmiş penisimi kavırıyor. Bir eliyle beni geri itiyor, yanıma diz çöküyor ve penisimi emmeye başlıyor. Acele etmiyor, harika bir iş çıkarıyor ve bu sırada testislerimi okşuyor. Gerçekten muhteşem. Onun yanımda olmasını, göğüslerini ve kalçalarını okşammasını seviyorum. Nefesinden anladığım kadarıyla, bu ona da iyi geliyor olmalı.

"Öyle kal," derim, boşalmak üzereyken onu sikimden iterim, arkasındaki koltuğa sürünürüm, harika kıcını okşarım, kık deliğini görebilmek için hafifçe ayırırım ve sonra sikimi yavaşça amının derinliklerine iterim.

Beth yüksek sesle inliyor. İlk başta nazıkçe itiyorum, sonra yavaş yavaş hızımı artırıyorum, ellerim kıcını, sırtını okşuyor ve harika, dolgun göğüslerini yoğuruyor, ellerimde hissettiğim bu duygu neredeyse boşalmama neden oluyor.

"Gözlerine bakmak istiyorum," dediğimi duyuyorum. Bu aslında benim karakterime uymayan bir şey, ama boşalmak üzere olduğum hissini bir türlü atamıyorum ve boşalırken ona bakmak istiyorum.

Böylece dönüp, Beth terli ve ıslak bir şekilde altımda yatıyor. Göğüsleri harika, neredeyse tatlı bir tada sahip. Tek kelimeyle cennet gibi.

Elimi klitorisine götürüp tempoyu artırdığımda, Beth de benim ritmime uyarak testislerimi kavradı ve bir zevk dalgası beni sardı, vücudumun her yerine sıcaklık yayıldı.

Onun gözlerinin içine bakıyorum, bir kez daha derinlemesine giriyorum ve onun içine boşalırken yüksek sesle inliyorum. Beni mutlu eden şey, Beth'in de aynı anda boşalması, altımda çılgınca kıvranması ve titremesi.

"Sen inanılmazsın," diyorum, nefes nefese, ve onu açgözlülükle öpüyorum, o da öpücüğümü karşılıyor. "Şimdi konuşabiliriz," diyorum, çenemi göğsüne dayayıp ona bakarak.

Beth tereddüt eder. Sonra küçük bir gülümseme atar. "Önce duş alalım mı? Her yerim yapış yapış oldu."

"Sadece seni sabunlayabilirsem," diyorum, yaramaz bir gülümsemeyle.

"Hey," ertesi sabah Beth'e selam veriyorum. Hala çıplak ve birbirimize sarılı halde kanepede uyanıyoruz. Yaklaşık on beş dakikadır uyanığım, yanımdaki güzel çıplak vücudunu hayranlıkla seyrediyorum ve duştan sonra ve film sırasında yaptıklarımızı hatırlıyorum. Bütün gece seviştik ve bir ara uykuya daldık.

Seks, hatırladığımdan bile daha iyi, ama yine de işleri daha da kötüleştirmiş olabileceğimi hissediyorum. Yani, çok etkileyiciydi, ama şimdi ona dükkanını da istediğimi söylersem...

Aptal gibi görünmek istemiyorum, ama bu gece bir sınırı aştığımı hissediyorum.

"Hey," Beth gülümseyerek cevap veriyor.

"Gördüğün gibi, bu sefer hala buradayım," diye cevap veriyorum ve onu öpüyorum.

"Neden? Saat kaç? Ben...", Beth oturup pencereden dışarı bakarak konuşmaya başlar. Pencereden güneşin doğuşu mükemmel bir şekilde görülebilmektedir.

"Kahretsin, sabah oldu mu?" diye sorar Beth ve kanepeden fırlar.

"Endişelenmene gerek yok, ben..." diye başlıyorum, onu bu kadar gergin yapan şeyin ne olduğunu merak ederek. Saat yediyi biraz geçiyor. Dükkanı iki saat sonra açılacak.

"Gitmeliyim. Ben..." der ve telaşla yerden kıyafetlerini toplamaya başlar.

"Yanlış bir şey mi yaptım? Konuşmayacak mıydık?" diye soruyorum, şu anda neler olduğunu anlamadan.

"Bunu dün gece yapmalıydık. Oh, lanet olsun! Ben... Üzgünüm, bu garip gelmiş olmalı. Ama gerçekten gitmem gerek..."

"Önemli değil. Sorun değil," diyorum sessizce, her ne kadar bunun oldukça tuhaf görüldüğünü bilsem de.

"Açıklayacağım. Yakında," diyor, bana bir öpücük veriyor, ki bunu, sonuçta yanlış bir şey yapmadığım anlamına geldiğini düşünüyorum, ve sonra beni bir sürü soru işaretiyle baş başa bırakıyor.

Aramızda ne oldu böyle?

Böyle devam edemezdi. Kesinlikle dün gecedan sonra olmazdı, çünkü artık hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Chapter 19

BETH

"Çok üzgünüm Veronica. Nasıl oldu bilmiyorum. Ben... Ben nasıl?" Dairemin kapısını açarken Veronica bana doğru gelirken konuşmaya başladım.

"Sakin ol tatlım. Buraya gelirken telefonda on kez özür dilemiş olmalısın. Ben uyuyor, her şey yolunda. Hadi içeri gir ve..." Durur ve bana anlamlı bir bakış atar.

"Bana öyle bakma. Ben'i kontrol etmeye gidiyorum."

"Sen nasıl istersen," diyor Veronica ve neredeyse onun X-ray görüşünün üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Rahatlamış bir şekilde, Ben'in harika bir gece geçirdiğini görüyorum. Veronica'nın dediği gibi uyuyor, düzenli nefes alıyor ve dün gece sadece bir kez beslenmek istemiş gibi görünüyor. Bu oldukça iyi ve küçük adamımın bu kadar iyi olması kalbimden büyük bir yük kaldırıyor.

küçük adamımın bu kadar iyi olması kalbimden büyük bir yük kaldırıyor. Yine de suçluluk duygusu beni kemirmeye devam ediyor.

"Teşekkürler, Veronica," diyorum ve oturma odasına geri döndüğümde ona sarılıyorum.

"Önemli değil," diyor elini sallayarak. "Şimdi söyle bana: görünüşe göre her şey yolunda gitti, değil mi? Yüzünden ne olduğunu anlayabiliyorum. Çocuğu olduğu haberini iyi karşıladı mı?" diye soruyor Veronica.

"Ben... ne demek yüzümden okunuyor?" diye soruyorum, kendimde suçlayıcı bir şey olup olmadığını kontrol etmek için aşağıya bakarak.

"Gülümsemen, Beth. O memnun gülümseme. Ya da şöyle mi demeliyim: o *doygun* gülümseme mi demeliyim?"

"Şey... bu..." Durup başımı eğiyorum. "Evet, tamam, birlikte yattık." Bu kelime dün gece yaptığımız şeyi tarif etmeye yetmiyor bile. *Hayvanlar gibi* yapmak daha uygun bir ifade, ama daha nazik bir ifadeyle olanları itiraf ederken yanaklarım çoktan kızarmış durumda.

"Bu harika. Peki ondan önce bebek hakkında ne dedi?" Veronica merakla bana bakarak sordu.

"Mesele şu ki... aslında... bu konuyu pek konuşmadık ve..." Sözümü kesiyorum.

"Sen... bana seks yaptığınızı mı söylüyorsun? Bütün gece? Ve o hala senin bir çocuğun olduğunu bilmiyor mu?" Veronica, inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırarak sorar.

"Öyle bir şey," diyorum, onun bakışlarından kaçınarak. Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum ve kendimden utanıyorum. Bu inanılmaz derecede aptalcaydı. Sessizce birbirimize bakıyoruz.

"Ona söyleyecektim. Ama sonra karşımda durdu ve aniden beni öptü ve sonra..." Veronica'ya kendimi haklı çıkarmak zorunda olduğumu hissederek söze başladım.

"...bütün gece seks yaptınız mı?" Veronica cümlemi tamamlayarak sorar.

"Neredeyse. Yanlış olduğunu biliyorum, ama onun yanındayken hiçbir şeyi kontrol edemiyorum ve..." Bir an durdum, "Dün duştan çıktıktan sonra bir saniye düşündüm. Ama böyle bir şeyi nasıl söylersin ki? *Hey, seks harikaydı. Bu arada, bir çocuğumuz olduğunu biliyor muydun?* Bunu yapamazsın."

"Haklısın," diyor Veronica düşünceli bir şekilde ve beni yargılamadığı için minnettarım.

"Bir hata yaptığımı biliyorum. Bu sana da haksızlık. Sen boş zamanlarından fedakarlık ediyorsun, ben ise işlerimi halletmek yerine sadece..."

"Hey, sakın ol tatlım. Benden özür dilemene gerek yok. Tabii, biraz şaşırdım. Ama sadece beklemediğim için. Seni suçlamıyorum."

"Biliyorum. Kendimi suçluyorum," diyorum, yere bakarak. "Ona söylemeliyim. Kesinlikle söylemeliyim. Aksi takdirde, her şey çok daha kötüye gidecek."

"Haklısın. Belki de bir dahaki sefere film gecesi yapmamalıyız, çünkü bu tam olarak öyle görünüyor: seks için bir şifre kelime mi?"

Veronica bunu söylerken bana bakışına gülümsemeden edemiyorum. "Evet, bundan sonra sadece resmi toplantılar. Tercihen halka açık bir yerde. Belki de yemeğe çıkmak o kadar da kötü bir fikir değildi, sadece şansımız yaver gitmedi."

"Bir yolunu bulursun. Sana inanıyorum ve..." Durdu, bana baktı ve alçak sesle devam etti. "İkinizin birlikte bir geleceği olmasını gerçekten umuyorum. Birbirinize karşı kesinlikle bir şeyler hissediyorsunuz gibi görünüyor."

"Keşke bu kadar basit olsaydı ve hayatımın önemli bir yönünü saklamamış ve kendimi bekar bir anne haline getirmemiş olsaydım," diyorum ve sanki işaret almış gibi, yatak odasından Ben'in sesi geliyor.

"Ona gideceğim," diyorum ve kapıyı işaret ediyorum.

"Ben de gitsem iyi olacak. Vardiyam birazdan başlıyor."

"Görüşürüz, teşekkürler," diyorum ve Veronica'nın yanağına bir öpücük kondurup Ben'in yanına gidiyorum.

Öğleden sonra. Veronica vardiyasını bitirdi ve Ben'i bebek arabasıyla temiz hava almaya çıkardı. Ben ise, yeniden kaydolduğumdan beri birikmeye başlayan çevrimiçi siparişleri hallediyorum. Harika olan şey, bu sefer ayarları doğru yapmış olmam: özel istek yok ve sadece 60 dolar değerine kadar çiçek aranjmanları. Bu sınır, geçen yıl pek çok soruna neden olan kafa karıştırıcı ekstra istekleri önüyor.

Akıllı telefonuma bakıyorum. Alex'ten mesaj yok. Hiçbir şey yok.

Ama neden olsun ki? Sonuçta, şüpheli bir şekilde ortadan kayboldum ve onu kanepede bıraktım. Zihnimde, kaslı, belirgin vücudunu, sert göğsünü ve altı paket karın kaslarını görüyorum, bana girerken ve içime derinlemesine boşalırken...

"Ah."

Kendimi kestim. Yıllardır başıma gelmemiş bir şey. Hemen üzerine küçük bir yara bandı yapıştırıyorum ve kendime ne olduğunu merak ediyorum. Alex'i düşünmek bile normalde olmayacak şeylerin olmasını sağlıyor gibi.

"Hey," birden arkamda dizlerimi titretiren bir ses duydum. "Uğramak istedim. Rahatsız mı ediyorum?"

"Alex," diye fısıldadım, vücudumun her yerinde sıcak ve soğuk hissettim. Beyaz bir gömlek ve şık pantolon giymişti, eminim ki bu kıyafet sıkı kalçalarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkarmıştı ve... Lanet olsun, gerçekten de onun aletinin olduğu yere mi bakıyorum?

"Buraya neden geldin?" diye ekliyorum, dikkatimi tekrar çiçeklerime çevirip ona bakmamaya çalışarak.

"Bu sabah çok acele çıktın. Sana sadece şunu söylemek istedim..." diye başlar ve gözümün ucuyla bana yaklaştığını görürüm. Parmaklarım titriyor. Kendimi tekrar kesmekten korktuğum için bıçağı yere bırakırım. "Dün gece çok güzeldi," diye kulağıma fısıldar ve bir an için bayılacakmışım gibi hissederim.

Kokusu geri gelmiş ve dün gecenin canlı görüntüleri zihnimde canlanıyor.

"Evet, öyleydi," derim, kalbim çarparken ve ona dönerek. Yine çok yakınız. Fazla yakınız. Onun uzaklaşmasını istemiyorum, ama aynı zamanda, tam da bunu söylemem gerektiğini biliyorum.

"Hey, geri geldik. Bebek bezi çantasını yukarıda unutmuşum ve... oh... merhaba," arkamda Veronica'nın sesini duyuyorum. Bebek arabasıyla dükkana giriyor, tek kelime etmeden yanımızdan geçip yukarı çıkıyor ve bir dakika sonra bebek bezi çantası ve birkaç oyuncakla tekrar yanımızdan geçip gidiyor. "Çıkıyorum."

"O..." Alex arkasına işaret ederek soruyor, "bebek bezi çantasını ve çocuğunun oyuncaklarını hep senin dairenizde mi tutuyor?" diye soruyor, düşünceli bir şekilde bana bakarak.

"Şey... sık sık bize gelir ve... bu yüzden dairemde birkaç bebek eşyası var," diye kekeliyorum ve hemen pişman oluyorum. Bir küçük yalan daha. Büyük bir yalan değil ve aslında yalan da söylemedim. Ama gerçeğe de yardımcı olmadı.

Ama şimdi söyleyemem, çünkü zorlandığım için itiraf ediyormuşum gibi görünür.

Ona başka bir şekilde söylemek istiyorum. Kendi isteğimle.

"Beth. Sana sormak istediğim bir şey var," diyor Alex, bana ciddi bir şekilde bakarak.

Tanrım. Şüphe mi ediyor? Ne olacak? Yoksa bu, bir süredir bana söylemek istediği şey mi? Ciddi görünüyor ve bebeğin kime ait olduğunu sorarsa, her şeyin burada, şu anda bitebileceğini hissediyorum.

Chapter 20

ALEX

Kısa bir süre önce

Bu sabah ayrılmamız Beth ve benim için tipik bir durumdu. Aklında bir şey vardı. Dün konuşmak istemişti. Ama ben istememiştim, istemem gerekse de.

Ama o, vahşi siyah bukleleri, beyaz bluzu ve kot pantolonuyla orada duruyordu. Bana çok yakındı. Onu öpmek zorundaydım. Ve ondan sonra olanlar da aynı derecede muhteşemdi. Sanırım son kez bütün gece muhteşem seks yaptığım zaman...

... yine onunla. Bir yıldan fazla bir süre önce.

Tanrım, dün gece ve bütün gece yaptıklarımızı düşününce, bunu tekrar yapmak istiyorum. Tekrar tekrar. Ve sadece onunla!

Ama onun bilmesi gereken başka bir şey daha var. Dükkanla ilgili olan şey, Jake ile yaptığım bahis ise söylemeye gerek bile yok.

Önce çılgın, sınır tanımayan seks yapıp ertesi sabah konuşmanın akıllıca olacağı fikri nasıl aklıma geldi ki?

Bunun işe yarayacağını nasıl düşünebildim?

Ama onunla gerçekten konuşma fırsatı bile bulamadım. Rahat bir kahvaltı atmosferinin yardımcı olabileceğini düşündüm. Dükkanıyla ilgili planlarımı açıklayıp, aynı zamanda ona uygun bir yedek bulacaktım. Kim buna hayır diyebilir ki?

Ayrıca, çiçekçi pazarı hakkında bir analiz okumuştum, tabii buna analiz denebilirse. Trend, tamamen fiziksel mağazalardan uzaklaşıp, daha çok çevrimiçi siparişlere doğru kayıyordu.

Belki de bir mağazaya hiç ihtiyacı yoktu, sadece siparişlerini işleyebileceği bir yere. Ama ben onun işinde hiç tecrübem yok ve kim işini nasıl yapacağını söylemesini sever ki? Ben sevmem. Hele de yattığım biri tarafından.

Ve Beth'in de farklı olduğunu sanmıyorum.

Ama o noktaya gelmeden önce Beth gitmişti. Birdenbire, tamamen çılgınca ve hiçbir neden göstermeden. Veda ederken ya da öpüşmek üzereyken bir şeylerin araya girmesi ya da birimizin cesaretini kaybetmesi, bizim garip küçük geleneğimiz haline gelmişti.

Ama artık çekingenlik aşamasını geçmiştik. Dün gece Beth'e olanlar... inanılmazdı!

Beth inanılmaz!

Ama artık bunu düşünmemeye çalıştım, giyindim, işe odaklanmak ve kafamı boşaltmak için ofise gittim. Ona mesaj atmadım. Belki

sonra.

"Kahretsin," öğleden sonra son çeyrek raporunun ayrıntılı analizini bitirip önerileri tekrar gözden geçirdiğimde küfür ettim.

Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda? 4. Cadde'deki mağazaya ihtiyacım var. Beth'in mağazası. Stratejik olarak harika bir konumda ve öngörülen gelir tüm rekorları kırıyor. Mağaza, şehirdeki en iyi mağazalar arasında yer alacaktır. Alışveriş merkezi fikrinden bahsetmiyorum bile.

Eğer tüm bloğu satın alırsam - ve Eric şimdiden ön görüşmeler yapmaya başladı - bu benim sahip olduğum en iyi mağaza olacak. Ancak bunun gerçekleşmesi için Beth'in mağazayı boşaltması yetmez, ev sahibinin de satması gerekir, ama o direniyor.

Her halükarda, Beth'e durumumu anlatmanın zamanı geldi. Artık bahaneler ve ertelemeler yok. Eğlendim, ama bunu düşündüğümde göğsümde garip bir sızı hissediyorum.

Çünkü bunun sıradan bir eğlenceden daha fazlası olduğunu biliyorum. Beth ile olanlar bir şekilde farklıydı. Ve bir şekilde öyle olmasını istedim.

Sinirli ve konuyu nasıl açacağımı bilemeyen bir halde, Eric'in bu sabah masama bıraktığı postaları karıştırıyorum.

RING RING RING

"Evet, ne var Eric?" diye soruyorum telefonu açarken.

"Efendim, yarın akşamla ilgili. Smokinleri temizleyiciye göndereyim mi?"

"Yarın akşam mı?" diye soruyorum, kaşlarımı çatarak.

"Hayırseverlik galası. Sizin evinizde."

"Ah, doğru," diyorum, her ne kadar bunu hafızamdan tamamen silmiş olsam da. O aptal resepsiyonlar sadece sinir bozucuydu. Sürekli birbirlerini sırt sıvazlamaları sinirlerimi bozuyordu. Yine de, bu bloktaki bazı binalar belediyeye ait. Bu yüzden belediye başkanıyla birkaç konyak içip, karısına hoş bir selam vermekten zarar gelmez.

"Evet, git," diyorum.

"Tamam. Her zamanki gibi, eşin gelmeyecek mi?" diye soruyor Eric.

"Hayır. Bu sefer bir arkadaşımınla birlikte geleceğim," diyorum, henüz kesinleşmiş bir şey olmasa da, bu tür etkinliklere biriyle birlikte gitmenin ne kadar iyi görüldüğünü biliyorum. Ve aklımda birisi var. Bir kişi, umarım kabul eder.

"Kim olacak? Onu almamı ister misin?"

"Hayır. Onu ben alırım. Kim olduğu konusunda ise, bırak o konuyu bana bırak. Gitmem gerek," derim, ayağa kalkarım ve tam olarak nerede olmam gerektiğini bilirim. Beth'in yanında.

Umarım evet der ve umarım orada birkaç el sıkışıp her şeyi konuşabiliriz. Gerçekten öyle umuyorum.

"Beth. Sana sormak istediğim bir şey var," derim, ona ciddi bir şekilde bakarak.

"Evet?" Beth cevap verir ve yeşil önlüğüyle iş kıyafetleri içinde bile o kadar çekici görünür ki, onu görmek bile aklımı başımdan alır. Bir adım geri atar ve yine yanlış bir şey söylediğimi hissedirim. Biraz utanmış görünür.

Belki de arkadaşının çocuğunun bebek bezi çantası ve oyuncaklarının onun evinde durduğunu sorduğum için utanmıştır.

Tamam, derin bir nefes alıp veriyorum. Çocuklar hakkında başka bir şey söylemesem iyi olur. Gerçekten önemli olan şeye odaklanmalıyım.

"Beth, yarın benim evimde bir hayır galası var. Şehrin önemli isimlerinin katılacağı çok resmi bir resepsiyon," diye başlıyorum ve boğazımı temizliyorum. "O akşam benim resmi eşimin olur musun?" O hemen cevap verip bana biraz boş boş bakınca, ekliyorum: "Birkaç el sıkışıp, sonra konuşmak için bolca vaktimiz olacak. Bu tür etkinlikler genelde çok sıkıcıdır. Ve bir süredir konuşmak istediğimiz birkaç konu var..."

"Randevun... Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu Beth alçak sesle.

Bir an durdum. Haklı bir soru. Bu konuyu pek düşünmemiştim. İnsanlar neden böyle konuşuyor ki? Ona, o gece birlikteymiş gibi davranıp sonra ayrı yollara gideceğimizi söylemek istemiyorum. Benim istediğim bu değil.

Yolda giderken, her şeyi kafamda tekrar gözden geçirdim ve bir şey netleşti: Beth ile aramızdaki bu şeyin, her ne ise, bitmesini istemiyorum. Daha ileri gitmek ve bunun nereye varacağını görmek istiyorum.

Ama önce dükkanla ilgilenmem gerek. Ve bahisle. Bu pek iyi gitmeyecek. Belki de vazgeçmeliyim, çünkü hangi kadın bahsin konusu olmak ister ki? Başta bunu kabul etmek çok kötü bir fikirdi.

"Alex?" Beth yumuşak bir sesle soruyor, çünkü hala cevap vermedim.

"Bu bir şey ifade etmek zorunda değil. Arkadaş olarak gidebiliriz. Birçok kişi evli, çift ya da... şey..." diye kekeliyorum, hiçbir şeyi kelimelere dökemeyen aptal bir okul çocuğu gibi hissediyorum ve kalbimin çarpıntısını hissedebiliyorum.

"Ama istemiyorsan ya da vaktin yoksa, o zaman belki de aptalca bir fikirdi ve..." diye ekliyorum ve ağzımdan ne tür saçmalıklar çıktığını merak ediyorum.

"Geleceğim," diye sözümü keser Beth, yanakları kızarır. "Konuşmak iyi fikir." Tereddüt etmez. Kaçamak cevap vermez. Sadece evet der.

Ben de kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümserim ve sırıtışımı saklayamam. Beth'in ağzı da küçük bir gülümsemeye bükülür. Çok utangaç, çok kırılgan görünür. Dün gecedен tamamen farklıdır.

Onu hiç incitmek istemiyorum ve bunu ondan bu kadar uzun süre sakladığım için şimdiden pişmanım.

"Sevindim. Seni saat sekizde alayım mı?"

"Tamam," diyor Beth. "Yine dükkânın kapısını çalacak mısınız?"

"Senin evine de çıkabilirim. Merdivenlerin girişi yan kapıda, değil mi?"

"Hayır, sorun değil. Dükkandan geleceğim," Beth gözlerimden kaçarak çabucak cevaplar.

"Tamam," diyorum ve neden hiç onun evinin üst katına ıkmadığımı merak ediyorum. Dairemden daha küçük olduğu için utanıyor mu acaba? Bu çok saçma olurdu. Belki de önemli konuyu hallettikten sonra ona nedenini sorarım.

"Sabırsızlanıyorum. Ama gitmem gerek. Yarın görüşürüz," diyorum, yanına gidip yanağına bir öpücük konduruyorum. Dudaklarından öpmek isterdim, ama ikimiz de durumumuzu tam olarak bilmediğimiz ve konuşmadığımız için, böylesi daha iyi.

"Ben de," diyor Beth yumuşak bir sesle ve onu öptüğümde gözlerini biraz kapattığını düşünüyorum. Ne kadar şehvetli bir kadın.

Ofise dönerken, her şeyi tekrar gözden geçiriyorum: el sıkışmak, nazikçe gülümsemek, sonra Beth'i sessiz bir köşeye çekip dükkanını devralıp şubeye dönüştürmek istediğimi açıklamak. Ama karşılığında ona istediği bir yerde yeni bir dükkan satın alacağım. Ve alışveriş merkezi kurulursa, ona orada ikinci bir dükkan teklif edeceğim. Alışverişiler iekleri sever. Talebi karşılayamayacak.

Bu işe yarar, değil mi?

Buna inanmak istiyorum, ama Beth'i ve onun tatlı kafasındaki karmaşık zihnini hesaba katmadan planlarımı yaptığım hissini bir türlü atamıyorum.

Ya dürüst olup, onu harika bulduğum için çok uzun süre ertelediğimi söylersem ne olur?

Kulağa hoş geliyor. Böyle yaklaşacağım.

Sabırsızlanıyorum ve ilk kez bir hayır galasını gerçekten dört gözle bekliyorum.

Chapter 21

BETH

"Çok... büyüleyici görünüyorsun," diyor Alex, zarif smokininde karşımda dururken, ben de az önce kapıyı çaldığı dükkanımın kapısını açıyorum.

Saat tam sekiz ve bugün her şeyi zamanında bitirebildiğim için mutluyum. Ben küçük yatağında çoktan uykuya dalmış. Onu yatırıp kitap okudum ve Veronica teyzenin bu gece burada olduğunu ve ona biberonla süt vereceğini söyledim.

Tabii ki o gerçek teyzesi değil; Ben'in teyzesi yok. Ama Veronica, Ben ve benim ona ihtiyacımız olduğunda her zaman yanımızda oluyor. Bir vardiya daha yeniden düzenledi ve ona olan borcum daha da arttı. Onun tüm bu iyiliklerini nasıl ödeyebilirim ki? Bir gün ödeyebileceğimi içtenlikle umuyorum. Onun için her şeyi yaparım.

Bundan önce her şeyi halletmiştim: sütü sağdım ve dondurdum, süt ısıtıcısını hazırladım, kendimi hazırladım ve Veronica'ya en geç gece yarısı

en geç gece yarısı dneceğime dair yemin etmiştim, çünkü bugün yabancı bir yatakta geceyi geçirmem mümkün değildi.

Belki de böyle bir şey bir daha olmayacak, çünkü bugün gerçek ortaya çıkacak. Aslında bana eşlik etmemi istemesi beni memnun etmişti. Mekan ideal görünüyordu. Onun için önemli olan insanlar oradaydı, bu yüzden büyük bir olay ıkarmayacaktı ve benim söyleyeceklerimi dinleyecekti.

Öte yandan, bu durum hoşuma da gidiyor, çünkü aramızdaki şey... Çok yoğundu... şimdiye kadar yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Onunla çıkmak hoşuma gidiyor, sanki aramızda gerçek bir bağ varmış gibi, neredeyse gerçek gibi. Ve gerçekten de bir bağ var, o bağın adı Ben ve şu anda kk yatağında huzur içinde uyuyor. Ama demek istediğim bu değil. Dahası var. Keşfedilecek ve araştırılacak çok şey var.

Yine de, gerçeğin her şeyi değiştireceğinden ve bu geceden sonra her şeyin biteceğinden korkuyorum.

"Sen de harika görünüyorsun," diyorum Alex'e, o da bir kez daha selam olarak yanağıma öpücük konduruyor, o kadar şehvetli bir öpücük ki, zihnim anında onun kanepesinde onun altında uzanmış olduğum anlara geri dönüyor.

Oh tanrım, bu çok zor olacak.

"Hazır mısın?" diye soruyor, elimi tutup beni arabaya götürüyor.

"Hazırım," diyorum, zayıf bir gülümsemeyle ve onun elinin sıcaklığını hissederek kendimi inanılmaz derecede güvende hissediyorum. Ona daha önce söylemeliydim. O zaman belki bir şansımız olurdu. Ama başlangıçta bu şansı gerçekten istiyor muydum?

"Sadece on dakikalık bir yol," diyor Alex, kapıyı benim için açık tutarak.

"Sizi Beth ile tanıştırayım, benim randevum," diyor Alex ve ben birkaç kişiyle daha el sıkışıyorum. Alex haklı. Bu tür etkinlikler sıkıcıdır. Bir sürü küçük konuşma ve sahte gülümsemeler. Ama onunla hiçbir şey sıkıcı değil. El ele tutuşarak büyük giriş kapısından geçtik ve bir vale, tamir edilmiş Bentley'i park etmek için arabanın anahtarını aldı.

O kadar gerçekçiydi ki. Başka bir dünyada, geçmişimiz olmasaydı, gerçekten bir çift gibi olduğumuza inanırdım.

Alex'in her misafir hakkında kulağıma fısıldadığı şeyler. Aşağılayıcı şeyler değil, ara sıra komik hikayeler, skandal niteliğinde sırlar. Bu, akşama renk kattı ve birlikte gülmemiz hoşuma gitti. Aperatifimi yedikten sonra, parmağıyla ağzımın köşesindeki kırıntıları silip kendi ağzına attı. Sanki biz bir bütünümüştük gibi.

"Neredeyse bitti, Beth," diye fısıldadı Alex. "Belediye başkanı ve eşi geliyor. Bu arada, bu onun üçüncü eşi. Adı Elaine ve..."

"Sayın Belediye Başkanı. Elaine," diye selamladım onları, elimi uzattım ve iki dostane ve açık yürekli yüze baktım.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan...?" diye sorar belediye başkanı.

"Bana Beth deyin," diyorum, Alex'in daha önce bana söylediği gibi. Yaşlı neslin kadınlara ilk isimleriyle hitap etmeyi sevdiğini söylemişti. Bana garip bir şekilde eski moda geliyor, ama Alex'in hatırı için bunu yapıyorum. Alex bana dostça başını sallıyor ve elimi tutuyor, bu hareket bana harika bir sıcaklık ve tanıdıklık hissi veriyor.

"Bay Rodgers, bu akşam harika bir randevu getirmişsiniz. Değil mi, Elaine?" dedi belediye başkanı, Alex'in elini sıkarak.

"Teşekkür ederim, efendim," dedi Alex. "Biraz sonra benimle biraz vakit geçirir misiniz?"

"Elbette. Böyle hoş bir randevusu olan bir beyefendi için her zaman. Sonra bir konyak içer misiniz?"

"Çok isterim, efendim," dedi Alex ve ikili yoluna devam etti.

"Ne demiştin sana? Tıpkı yüz yıl önceki gibi, değil mi?" Alex, onlar gittikten sonra kulağıma fısıldadı.

"İnanılmaz," dedim, gülümsemek zorunda kalarak. Gerçekten öyle. Bana yabancı bir dünya, o kadar garip ki, yine komik geliyor.

"Seninle birlikteyken, böyle bir etkinlik ilk kez eğlenceli hale geldi," diye fısıldıyor Alex ve yanağıma bir öpücük daha konduruyor. Sonra başımı çeviriyorum. Burun uçlarımız neredeyse birbirine değiyor. Birbirimize o kadar yakınız ki, odanın geri kalanı ve müzik arka planda kayboluyor.

Onu öpmek ne kadar da isterdim. Beni bu zengin erkekler labirentinde yönlendiren, bana gerçekten ait olduğumu hissettiren bu adamı. Ona.

Ama önce her şeyi bilmesi gerekiyor. Ve nasıl tepki vereceği... Bu her şeyi değiştirecek.

"Alex... konuşabilir miyiz?" diye soruyorum sessizce, yumuşak bir ses tonuyla, onu öpmek için duyduğum dürtüye kıl payı direnerek.

"Evet. Hadi, şurada her şeyden uzak, iyi bir yer var ve..." Alex, kanepeyi işaret ederek söze başlar. Oturma odasındaki, bizim... O düşünceyi kafamdan uzaklaştırırım. Şimdi değil.

"Efendim? Patron? Bir sorun var. Bir dakikanız var mı?" diye soruyor Eric, asistanı, bize doğru aceleyle yaklaşıyor. Bana kısa bir bakış attıktan sonra Alex'e dönüyor. Alex bana, burada orada birkaç el sıkışmak gibi bir görevi de olduğunu açıklamıştı.

"Bekleyemez mi? Beth ve ben bir şey tartışmak üzereydik," diyor Alex sinirli bir şekilde ve bu sefer isteğimi ciddiye aldığı için mutluyum.

"Hayır, korkarım ki... bu..." Eric, benimle Alex arasında gergin bir şekilde bakışarak kekeliyor.

"Tamam. Ama sadece bir dakika," diyor Alex huysuzca ve bana dönüyor. "Hemen dönerim."

"Ee, sorun ne?" Alex, benden uzaklaşırken asistanına sorar.

"O da burada," diye Eric'in sesini duyarım, ama geri kalanını anlayamam. Ancak Alex'in yüz ifadesinden, asistanının işaret ettiği yöne başını çevirirken hiç de memnun olmadığını anlayabilirim.

Sonra asistanının ne *demek* istediğini anlıyorum.

Chapter 22

ALEX

"Kim var burada?" diye soruyorum, artık duyulmayacağımızı düşünerek bir kez daha Beth'e dönerek.

"Jake... Dilara ile birlikte."

"O davet bile edilmedi, lanet olsun," diyorum, Eric'e öfkeyle bakarak. Bu iyiye işaret olamaz. Tam tersine. Jake, Dilara'yla birlikte buraya gelmişse, bu sadece sorun çıkarmak içindir.

"Nerede o?" diye soruyorum, içimde öfke yükseldiğini hissederek.

"Şurada," diyor Eric, odanın diğer ucunu işaret ederek. Bakışlarım onun parmağını takip ediyor ve onu görüyorum. Ancak Dilara yok, ki bunun benim için sorun olmadığını itiraf etmeliyim. O türden bir kişi fazlasıyla yeter.

"Ben hallederim," diyorum Eric'e, gözlerimi Jake'den ayırmadan. "Beth'e git ve ona hemen döneceğimi söyle. Beni beklemesi yeterli,

tamam mı?"

Jake'e doğru ilerlerken Eric'in "Tamam, efendim" dediğini duyarım. Odadaki diğer hiçbir şeyi fark etmiyorum. Ne arkamdan bir şeyler bağırان asistanımı, ne de diğer misafirleri. Sadece Jake'i görüyorum, elinde bir bardak viskiyle masaya yaslanmış duruyor.

"Burada ne işin var Jake? Davetli değilsin," diye soruyorum, yüz yüze geldiğimizde.

"Neden bu kadar düşmanca davranıyorsun Alex? Ve neden randevun olmadan geldin?" diye soruyor, arkamdan Beth'in durduğu yere doğru el sallayarak.

"Saçmalamayı kes, Jake. Bu işe karışma!" Diğer konukların konuşmamızı duymamaları için sesimi çok yükseltmemeye çalışarak sertçe söylüyorum. Gerginliğin tüm vücudumu sardığını hissedebiliyorum.

"Ben bir şey yapmıyorum. Sadece sevgiline merhaba diyorum. Gördüğüm kadarıyla diğer beyler onun elini öptü, belki ben de öyle yapmalıyım..."

"Yapman gereken şey ortadan kaybolmak. Sen ve Dilara. Burada hoş karşılanmıyorsunuz."

"Haydi ama Alex," Jake, kapıya doğru yaptığım hareketi görmezden gelerek kayıtsızca diyor. "Bu küçük şeyi daha sonra sikmek için bolca vaktin olacak. Eminim o da arkadan seviyordur, tıpkı senin sevdiğin gibi, ve eminim o zaman sen de..."

"Bir kelime daha et, Jake," diye tısladım ve viski kadehini tuttuğu bileğini o kadar sıkı tuttum ki, içkinin bir kısmı eline döküldü. "Yemin ederim, kendimi kaybedeceğim."

"Misafirin buna ne derdi?" diye sorar, sonra bir an durur. "Ah, Şimdi anladım. Neden bu kadar aptalca davrandım?" der ve işaret parmağıyla alnına dokunur. "Ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Aslında o küçük kıza aşık oldun, değil mi?"

"Bunun seni ne ilgilendirdiğini anlamıyorum," diye kısa bir cevap veriyorum.

"Zaten yaptın, değil mi? SeviŐtin. Değil mi?" Jake yüzünde geniş bir gülümsemeyle diyor ve büyük bir çaba sarf ederek burnuna yumruk atma isteğine direniyorum.

"Hey, sakın ol Alex," diyor Jake, viski kokulu elini benim sıkılmış yumruğumun üzerine koyarak. "Senin adına sevindim. Onunla ne istersen yap. İstedığın kadar kıcımdan sık, umurumda değil. Yarın evlenebilirsin bile. Sadece Şunu bilmeni istiyorum..." diye ekler ve elini küçümseyerek sallar. "Oh, hayır. Eminim bunu sana kendisi söylemek ister."

"Ne?" diye tıslarım, içim öfkeyle kaynıyor. "Bana ne söyleyecekmiş?"

"Sorun yok. Hiçbir Şey söylememeliydim. Benim hatam," diyor Jake, ellerini teslimiyetle kaldırarak.

"Jake, son uyarı. Beni kışkırtmaya devam edersen, kendimi kaybedeceğim," diyorum, yakasından tutup onu arkasındaki duvara itiyorum. O kadar sert ki, başının arkası duvara çarpıyor.

"Tamam. Söyleyeceğim, tamam mı? Ama beni bırakırsan," diye cevaplar ve en azından bir an için yüzündeki pis sırıtışın kaybolduğunu görmekten memnun olurum.

"Bir anlaşmamız var. Beth ve ben. O evet dedi. Dükkânı alabilirim."

"Bu olamaz," diyorum, omurgamdan buz gibi bir ürperti geçiyor ve kulaklarımda kan basıncı yükseliyor. "Yalan söylüyorsun."

Eminim blöf yapıyordur. Bu klasik Jake tarzı. Ama kafamda bir türlü atamadığım birkaç şüphe kalıyor. Beth bana söylerdi, değil mi? Öte yandan, bu zamana kadar benimle konuşmak istiyordu. Belki de bu konuyu?

"Sen akşam yemekleriyle, flört etmekle ve sevişmekle meşgulken, ben daha basit yolu seçtim ve sadece..."

"Dışarı! Hemen!" diye bağıyorum ona, bu sefer fısıltıyla konuşmadığımı fark ederek, çünkü gözümün ucuyla birkaç misafirin şok içinde bize doğru döndüğünü görüyorum.

"Ama Alex, bunu yetişkinler gibi konuşabiliriz," diyor Jake yatıştırıcı bir sesle, diğer konuklara sanki bu durum onun için çok utanç vericiymiş gibi özür diler bir bakış atıyor.

"Ne zamandan beri yetişkin gibi davranıyorsun, ha? Yalan söylüyorsun, hile yapıyorsun, çalıyor ve kopyalıyorsun. İşini böyle kurdun. Şimdi defol. Dilara'yı da al, neredeyse, ve bir daha buraya yüzünüzü göstermeyin."

"Eric," diye omzumun üzerinden asistanıma

sesleniyorum. "Evet, patron?" diye soruyor.

"Jake ve kız arkadaşı gitmek istiyorlar. Çıkış yolunu bulmalarını sağla ve gözünün önünden ayırma," diye açıklıyorum ona, ama

bakışlarımı oldukça memnun görünen Jake'e sabitlerim. Görünüşe göre istediğini elde etmiş.

"Sana yeni banka bilgilerini gönderirim," diyor Eric onu kolundan kapıya doğru götürmeye çalışırken, ama Jake kendini onun elinden kurtarıyor.

"Ne? Ne için?" diye soruyorum. "Aklını mı kaçırdın?" "Bir milyon

dolar için tabii ki. Bahsimiz, hatırladın mı?"

"Defol git buradan," diyorum, midemde bir ağrı hissederek. Milyonunu alacak; sözümün arkasındayım. Ama şu anda burada onunla bu konuyu konuşmayacağım.

Lanet olsun, Beth'in beni büyülemesine izin verip önemli olanı gözden kaçırmış olabilir miyim? Böyle bir şey nasıl başıma gelebildi? Bana! İş benim için her zaman önce gelir, ama bu sefer...

"Beth'e selam söyle," diyor Jake, Eric'in onu biraz isteksizce kapıya doğru götürmesine izin vererek.

Uzun bir süre onu tekrar görmek zorunda kalmamayı umarak arkamı dönerim ve odanın diğer köşesindeki barda önündeki portakal suyu bardağıyla beni bekleyen Beth'in yanına giderim.

"Her şey yolunda mı?" diye sorar, ben ona dönerken. Elimi tutmak için uzanır, ama ben içgüdüsel olarak biraz geri çekilirim. "Hey, ne oldu? Gergin görünüyorsun."

"Jake beni sinirlendiriyor. Burada olmaması gerekiyordu. Eric onu dışarı çıkarıyor," diyorum Beth'e. Sonra birbirimize bakarken aramızda uzun bir sessizlik oluyor. Ama gerginlik ya da

arzusu yoktu. Bunun yerine, Beth'in Jake'in söylediklerini doğrulamasını bekliyorum. Bunu ondan duymak istiyorum.

"Kötü haber mi aldı?" Beth endişeyle bana bakarak sorar.

"Öyle de denebilir. Ama onunla ilgili olarak, yalan söyleyip söylemediğini asla bilemezsin. Bu onun çalışma tarzı gibi görünüyor," diye cevap veriyorum. "Nasıl olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Beth, başını eğerek.

"Şey, daha önce senin dükkânına gelmişti." Bir süre durdum. "Tam olarak kaç kez?"

"Bilmiyorum. Ne fark eder ki? Neden bana yanlış bir şey yapmışım gibi bakıyorsun?" Beth incinmiş bir şekilde sorar.

"Konuşmamız gerekiyordu. Öyleyse konuşalım. Onunla benim bilmem gereken bir şey hakkında konuştun mu?" diye soruyorum, sabrımın giderek azaldığını hissederek.

"Bilmek istiyorsan, onu gönderdim," diyor Beth, biraz kırılmış gibi. "Daha doğrusu, beni *film gecesine* davet ettiğin anda," diyor ve "film gecesini" kelimesini parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söylüyor.

"Tamam, yani onunla iş anlaşması falan yok mu?"

"Onunla mı?" Beth, küçümseyen bir tonla sorar ve onun kaybolduğu yönü işaret eder. "Hayatta olmaz. Beni ne sanıyorsun?"

"Üzgünüm, ben... Jake birkaç imada bulundu ve bunların doğru olup olmadığını öğrenmek istedim," diye açıklıyorum, şu anda kendimi inanılmaz derecede aptal hissediyorum. Tabii ki, bu sadece bir blöftü. Ve bir aptal gibi, ben de buna kanıp sert tavrımla her şeyi mahvettim.

"Gerçekten mi! Özür dilerim. Şimdi konuşmak ister misin?" diye soruyorum, nazik davranmaya çalışarak ve kanepeye doğru işaret ediyorum.

"Önce biraz kendime çeki düzen vereyim. Bana bir dakika ver," diyor Beth ayağa kalkarken ve bana gözleri sulanmış gibi geliyor. Onu o kadar mı incittim? Sadece emin olmak istedim.

"Tabii ki. Seni bekliyor olacağım," diyorum, onun gidişini izlerken, ona planımı anlatma şansımı mahvetmiş olup olmadığımı merak ediyorum.

Chapter 23

BETH

Az önce ne oldu öyle?

Koridorundaki kadınlar tuvaletindeki, bazı yemek odalarından bile daha büyük olan büyük aynaya bakıyorum. Üç tane kilitlenebilir kabin bile var ve bu tuvaletin özellikle bu tür durumlar için yapıldığını merak ediyorum.

Başka kimin villasında, bazı restoranlardakinden daha büyük, cinsiyete göre ayrılmış tuvaletler var ki? Belki de onun dünyası sandığımdan daha yabancıdır. Bir dakika öncesine kadar bu tuhaf selamlaşma ritüellerini komik buluyordum, ama nedense, o garip konuşmadan sonra, eğlence bitti.

O iğrenç Jake ile işini hallettikten sonra bana baktığı o ciddi ve yoğun bakışlar. Sanki bir suç işlemişim gibi. Ve neden onunla bir iş anlaşması yaptığımı düşünsün ki? Tabii, Jake'in tekrar evime gelip bana her neyse onu teklif etmek istediğini ona söylemedim. Ama neden

söyleyeyim ki? Aslında bugün onunla paylaşmayı planladığım çok daha büyük bir sır var.

Ama şimdi o kadar emin değilim.

Alex, Jake'in ona bariz bir masal anlatması yüzünden böyle tepki veriyorsa, bir çocuğumuz olduğunu öğrendiğinde nasıl tepki verecek?

Gözlerimi kurularyp, ona gerçeği söylemek zorunda olduğum düşüncesiyle içimi kaplayan duyguyu uzaklaştırıyorum. Belki de onunla ilişkiye girmek bir hataydı. Belki de o birçok akşam yemeği ve öpücükler bir hataydı ve onunla geceyi geçirmek kesinlikle bir hataydı.

Hoşuma gitmediğinden değil. Aksine. Ama önce ona çocuğumuzdan bahsetmeliydim. Şimdi zar zor çıkabildiğim bir yalanlar ağı örmek yerine, açık kartlarla oynamalıyım.

Öte yandan, en sonunda özür diledi, diye düşünüyorum, göz kalemi ile gözlerimi düzeltiyorum. Belki de şimdi doğru zamandır, çünkü ne kadar savunmasız olduğumu fark etti ve konuşmamız sırasında daha sabırlı olacak, beni sonuna kadar dinleyecektir.

Buna gerçekten inanmak istiyorum. Derin bir nefes alıyorum, şimdi gerçeği yüzleşmek için geri dönmem gerektiğini biliyorum.

Ama bunun yerine, akıllı telefonumu çıkarıp Veronica'nın numarasını çeviriyorum. Gerçeği biraz daha uzaklaştırdığımı biliyorum. Yine de, onunla biraz konuşmak ve en önemlisi Ben'in nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum. Etrafıma tekrar bakıyorum. Üç kabin de kilitli değil ve alt kısımdaki küçük boşluktan hiçbir ayak görünmüyor.

"Merhaba Beth. Her şey yolunda mı?" diye soruyor Veronica ve sesini duyduğuma gerçekten çok rahatlıyorum.

"Merhaba Veronica. Ben'in iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim," diyorum.

"Tabii ki. Uyuyor. Merak etme. Burada her şey yolunda. Ya sen? Ona söyledin mi?"

"Hayır, henüz. Az önce tuhaf bir konuşma yaptık. Tuvaletteyim ve ona bir çocuğumuz olduğunu söylemeye biraz korkuyorum," sözler ağzımdan dökülüyordu. Ama bunu konuşmak ve korkumu kelimelere dökmek iyi geldi. Belki bu, konuyu gerçekten ele almama yardımcı olur.

"Beth, tatlım! Ne kadar ertelersen, o kadar kötü olur. Nasıl tepki vereceğini bilemem. Ama şunu söyleyebilirim ki, ikinizin şu anda yaşadıklarından sonra, o kesinlikle gerçeği hak ediyor," diyor ve kısa bir duraklamadan sonra ekliyor, "Senin için bekar anne rolünü oynamaktan keyif alsam da."

Veronica'nın ne demek istediğini anladığım için gülmek zorunda kaldım. "Sen harikasin. Teşekkürler, Vero. Şimdi dışarı çıkıp ona Ben'den bahsedeceğim. Onun gözlerini aldığını ve büyüdüğünde kesinlikle ona benzeyeceğini söyleyeceğim."

Telefonu kapatıyoruz ve kendimi belirgin şekilde daha iyi hissediyorum. Makyaj malzemelerimi çantama geri koyuyorum, aynada bir kez daha görünüşümü kontrol ediyorum ve sonra solumda bir kabin kapısının yavaşça açıldığını görüyorum.

Dilara orada geniş bir gülümsemeye duruyor ve gözlerimiz buluştuğunda kalbim bir an duruyor.

Telefon görüşmesi. Her şeyi duymuş olmalı.

"Bu gerçekten... ilginçti," diyor, akıllı telefonuna dokunarak.

"Burada ne yapıyorsun? Nasıl oldu da... Kapı kilitli değildi ve ayakların görünmüyordu ve..." diye başlıyorum, kendimi aynı anda hem sıcak hem soğuk hissederek.

"Tuvalet kapağını kapat ve üzerine çık. Hiç duydun mu? Ev sahibinin asistanı seni arıyor ve dışarı atmak istiyorsa çok işe yarar," diyor sırıtarak.

"Bu gece pek çok şey bekliyordum. Ama böyle bir telefon konuşmasını duymak... Bu sanki Noel'in erken gelmesi gibi," diyor Dilara, sırıtmayı kesmeden.

"Senin hakkın yok..." diye öfkeyle başlıyorum, işaret parmağımı ona doğrultuyorum, ama ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Oğlunun adı Ben, değil mi? O senin ve Alex Rodgers'ın çocuğu, değil mi? Ve o bunu bilmiyor, değil mi?" diyor, hiç etkilenmeden, benimle yazdığı akıllı telefonu arasında bakışlarını gezdirerek.

"Kime mesaj atıyorsun? Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, içimi kötü bir his kaplıyor. Ona doğru gidip onu yakalıyorum ve çaresizlik içinde elinden akıllı telefonu düşürüyorum.

"Adi sürtük," diye bağılıyor Dilara öfkeyle ve telefonu alıyor.

Bu benim şansım. Gitmeliyim, buradan çıkıp ona söylemeliyim. Hemen şimdi. O ya da Jake ona söylemeden ve her şeyi daha da kötüleştirmeden önce. Ama kendi ayağıma takılıp düşüyorum.

"Hak ettin," diyor Dilara, yanımdan yavaşça geçip sırtını kapıya dayıyor ve hemen arkasından kapıyı kilitliyor. "Şimdilik hiçbir yere gitmiyorsun," diyor, akıllı telefonunu kulağına tutarak.

"Jake? Evet, benim. Mesajımı aldın mı? Harika, değil mi?" diyor Dilara, gözlerini benden ayırmadan. Hızla kalkıp ona doğru gidiyorum ve onu itmeye çalışıyorum, ama kıpırdamıyor.

"Evet, yapacağım," diyor basitçe ve telefonu kapatıyor. Sonra beni güçlü bir itmeyle uzaklaştırıyor, o kadar sert ki neredeyse yine popomun üstüne düşüyordum.

"Neden bunu yapıyorsun? Neden böyle davranıyorsun? Ben sana hiçbir şey yapmadım," diye umutsuzluk içinde fısıldıyorum, çaresizlik tüm vücuduma yayılırken yanağımdan bir damla gözyaşı akıyor.

"Sana karşı bir şeyim yok. Aksine. Sadece gerçeğin sonunda ortaya çıkmasından yanayım. Gerçeği söylemek gerekirse, Jake ve Alex arasındaki bahsi ve onun seninle çıkmasının gerçek nedenini biliyor musun?"

"Söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum. Bu, seninle onun fotoğrafı kadar sahte olacaktır."

"Tamam, fotoğraf blöftü. Sana anlatacağım şey doğru. Söz veriyorum. Sana anlattıktan sonra ona sorabilirsin."

"Seni dinlemeye değmezsin, şimdi geçmeme izin ver."

"Alex senin dükkanını ele geçirip hamburgerciye çevirmek istiyor. O ve Jake, dükkanı kim önce ele geçirecek diye bir milyon dolarlık bahis yaptılar.

Bu yüzden Alex seninle çıkıyor. Bu yüzden bu gece onun yanında buradasın. Bu onun taktiği."

Dilara'ya saldırmak üzereydim, ama sözleri mideme yumruk gibi çarptı. Ona inanmamam gerektiğini biliyorum, ama birdenbire her şey mantıklı gelmeye başladı. Dükkânıma aniden gelmesi, ani ilgisi, bir şeyler söylemek istediği için kesintiye uğrayan birçok konuşma, davranışları ve Jake ile benim bir anlaşmamız olup olmadığına dair sorusu.

Başım dönüyor ve bunların ne kadarı doğru, ne kadarı Dilara'nın uydurduğu şeyler merak ediyorum. Sendeliyorum ve dünya neredeyse karanlığa gömülüyor. Bunların sadece küçük bir kısmı doğru olsa bile, bu benim onun için sadece bir araç olduğum anlamına gelmez mi? Ya da geçen yıl yaptığı gibi, tekrar atılacak bir çöp olduğum anlamına gelmez mi?

Chapter 24

ALEX

Lanet olsun, o nerede?

Sinirli ve kötü bir ruh hali içinde, parmaklarımı bara vuruyorum. Burada orada dostça selamlar veriyorum, henüz görmediğim birkaç konuğun elini sıkıyorum ve tüm bu maskaralığın bir an önce bitmesini umuyorum. Belediye başkanıyla alışveriş merkezi fikri hakkında konuşmak istemiştim, ama Beth'in dükkanının sahibi henüz kabul etmedi ve bir şekilde onunla konuşmak yerine önce onunla konuşsam daha iyi olurdu.

Ama o nerede? Tuvalette bu kadar uzun sürmesinin sebebi ne? Her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmeli miyim?

Hayır, bu kesinlikle ruh halimi iyileştirmez, zaten tuvalete gitmeden önce de en dip noktaya ulaşmıştı.

"Patron?" Arkamda Eric'in sesini duyuyorum ve dönüp bakıyorum.

"Onu bulamadım. Üzgünüm. Belki çoktan gitmiştir," diyor, sanki koşu yapmış gibi nefes nefese.

"Tuvalette. Onu bekliyorum, hemen döneceğini söyledi," diyorum sinirli bir şekilde, başparmağımla omzumun üzerinden işaret ederek.

"Onlar... birbirleriyle mi konuşuyorlar? Onu bulup dışarı göndermem gerektiğini sanıyordum?" diye sorar asistanım, bana inanamayan bir ifadeyle bakarak.

"Kimden bahsediyoruz?" diye sinirlenerek karşılık veriyorum ve ne demek istediğini merak ediyorum. Beth'le ne ilgisi var?

"Dilara. Onu bulmam ve Jake ile birlikte..."

"Ah, tabii. Elbette. Aklım Beth'teydi," derim rahatlamış bir şekilde ve asistanımın omzuna vururum. "Aramaya devam et, tamam mı? O kadın her şeyi yapabilir. Her köşeyi iki kez kontrol et, olur mu?"

"Tamam patron," diyor, bir an tereddüt ederek. "Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır, sorun yok Eric," diye cevap veriyorum, tuvalete doğru bakarak. Beth ne zaman geri dönecek? Ona gerçeği söylemek istiyorum. Bakışlarımı konukların üzerinde gezdiriyorum, belediye başkanına kadehimi kaldırıyorum, o da dostça başını sallayarak kendi kadehini kaldırıyor. Bu iyiye işaret, çünkü...

"Sakinleştin mi?" Arkamda tanıdık bir erkek sesi duyuyorum ve aniden arkamı dönüyorum.

"Jake! Yeterince açık konuşmadım mı? Asistanım sana kapıyı göstermedi mi?" diye sertçe soruyorum ve ona doğru bir adım atıyorum.

"Sakin ol, Alex. Bizi izleyen çok kişi var, değil mi?" diye fısıldayarak sorar ve ellerini kaldırarak sakinleştirir.

"Söyleyeceğini söyle ve sonra kaybol, tamam mı? Beni kışkırt, Beth hakkında küçük şakalar yap ya da onunla yaptığın anlaşma hakkında bana başka bir yalan söyle. Her neyse, hadi bitirelim şu işi," diye iç çekerek söylüyorum. Haklı. Bütün bu insanların önünde kavga çıkmasına izin veremem, bu yüzden şimdi daha başarılı olabilecek farklı bir taktik deneyeceğim.

"Beth'le benim bir anlaşmamız olmadığını anladın," diyor, sanki var olmayan bir toz zerresini silmek istercesine takım elbisesinin omzunu eliyle ovuşturarak. "Düşündüğümünden daha hızlı oldu. Saygı duyuyorum," diyor ve duraklıyor. "Kabul ediyorum, sadece küçük bir şaka olarak düşünmüştüm."

"şakaların her zaman başkalarının zararına olmuştur ve senden başka kimse onlara gülmemiştir," diyorum, yumruğumu sıkarak.

"Ama şimdi size söyleyeceğim şey doğru. Hayatım üzerine bahse girerim ve yemin ederim..."

"Patolojik bir yalancı için biraz abartılı. Neden söylediğin tek kelimeye bile inanayım ki? Eğer doğru değilse, elini ateşe sokabilir miyim?" diye soruyorum, ona daha da yaklaşarak. Sonra bir kez daha banyoya doğru dönüyorum. Beth nerede? Yoksa çoktan gitmiş mi, belki de benden ve tüm bu olaydan bıkmış olabilir mi?

"Aslında, Beth'in dükkanına hiç ihtiyacım yok. Çünkü belediye başkanıyla bir anlaşma yaptım. Onun dükkanının karşısındaki bina kompleksini alabilirim. Orası tamamen şehre ait. Orada bir alışveriş merkezi inşa edilecek — içinde bir Super Burger restoranı ve daha da iyi bir çiçekçi dükkanı olacak. Yani görüyorsun, sana, Beth'e ya da onun dükkanına ihtiyacım yok."

"Hepsi yalan. Belediye başkanı şimdiye kadar bana söylerdi."

"Henüz söylemedi mi?" Jake biraz endişeli görünüyor, ama eminim ki bu sadece rol yapmaktır. "Bu yüzden buraya geldiğini sanıyordum. Haberi sana kendisi vermek istediğini söylemişti."

"Söylediklerine hiç inanmıyorum. Belediye başkanına soracağım."

"Devam et, Alex. Ama haklı olduğumu göreceksin," diye ciddi bir tonla cevap veriyor. Yüzünde gülümseme yok ve yaydığı özgüven beni biraz şaşırtıyor. Bu gerçekten doğru olabilir mi? Alışveriş merkezi fikrini nereden buldu ki? Bu benim fikrimdi. Benzer bir şey planlaması tesadüf olamaz. Şirketimde bir sızıntı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Merkezde bir köstebek mi var acaba? Belki de güvendiğim biri?

"Kimse çiçek almayı istemediğinde, sen ve Beth'in dükkanda ne yapabileceğinize dair bir fikrim var. Kreş açmaya ne dersin? Zaten bir çocuğu var."

"Bu aptalca yorumun anlamı ne? Karşı caddede kompleksin olsa bile - ki buna şüpheliyim - neden hala Beth'e sorun çıkarıyorsun?"

"Sorun çıkarmıyorum. Sana söylediğim şey daha çok sana yaptığım kişisel bir iyilik..."

"Pfft... İyilik mi, beni güldürme," diye küçümseyerek

homurdandım. "Beth'in bir çocuğu var. Ben adında bir erkek

çocuğu ve bildiğim kadarıyla"

"Saçmalık," diye bağırarak, ceketinden tutup onu yakaladım. "Her zamanki gibi saçmalıyorsun ve hiçbir şey bilmiyorsun. Beth arkadaşının çocuğuna bakıyor ve..."

"Ne dediğinin farkında mısın? Dilara, az önce tuvalette Beth'in çok açık bir telefon görüşmesini duymuş," diyor Jake ve ben duyduklarıma inanamıyorum. Ne? Dilara Beth'i mi dinlemiş? Ve şimdi de bir tür hayırsever gibi davranıp, tamamen saçma gelen bir gerçeği yüzüme vuruyor mu?

"Şuna bakın. İşte geliyorlar. Neden Beth'e sormuyorsun?" Jake, biraz şaşkın görünen Beth ve kendini beğenmiş Dilara'yı işaret ederek, ikisi de banyodan arka arkaya çıkarken diyor. "Dilara. Sanırım burada işimiz bitti," diyor asistanına, parmaklarını şıklatıp kapıyı işaret ederek. En azından bundan iyi bir şey çıkıyor ve kendi kendine temizlik yapıyor.

Beth bana geri dönerken "Hey" diyorum. Ama o hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor. Yanakları biraz fazla allık sürmüş gibi görünüyor, ama gözlerine bir bakışta kızarıklığın yapay olmadığını anlıyorum. Beth içten içe kaynıyor ve Dilara ile bu kadar uzun süre tuvalette kalmasının zevk için olamayacağını anlıyorum.

"Artık gitmeliyim," diyor Beth basitçe ve benden uzaklaşıyor.

"Hey, o kadar hızlı olma. Ben..." diye başlıyorum ve onun ön

kolunu tutuyorum.

"Bırak beni Alex," diyor, çok yüksek sesle, ve kolunu benim tutuşumdan çekip alıyor.

Bu kadarı yeter. Konuşmaların çoğu kesilir ve konuklar bize bakar.

"Tamam, ama biraz sessiz olabilir miyiz?" diye soruyorum, onu yatıştırmaya çalışarak.

"Neden yapayım ki?" diyor Beth, kollarını kavuşturarak.

"Tamam. O zaman doğrudan konuya gireceğim. Jake az önce benimle konuştu. Bana bir şey söyledi..." Boğazımı temizledim. "Muhtemelen saçmalıktır, ama Dilara'nın senin telefon konuşmanı duyduğunu ve senin..." Yine durakladım. "Dediğim gibi, muhtemelen saçmalıktır, ama... Bir çocuğun var mı?"

"Bu ne demek oluyor?"

"Soruma cevap verir misin, böylece bu konuyu kapatabiliriz? Lütfen, bu benim için önemli."

"Bu konuyu kapatmak mı? Dükkanımı mı kastediyorsun?"

Kahretsin. Dilara ona bir iki şey anlatmış olmalı ve şimdi neden tuvaletten bu kadar kötü bir ruh haliyle döndüğünü anlıyorum.

"Öğrendiğini düşündüğün her şeyi konuşmaya hazırım. Ama ondan önce, bana bunun doğru olup olmadığını söyleyebilir misin: Bir çocuğun annesi misin?" Beth'e bakarken kalbim deli gibi çarpıyor, yüzünde bir şey okumaya çalışıyorum.

Alt dudağı titriyor ve tek bir gözyaşı yanağından süzülüyor.

"Yani bu doğru mu?" diye şaşkınlıkla fısıldarım. Beth başını sallar ve gözyaşını siler.

Ve şimdi, sanki gözlerimden perde kalkmış gibi. Gerçek başından beri gözümün önündeydi. Sanki görmek istemiyormuşum gibi: dükkanındaki beşik. Ben geldiğimde her zaman çocukla birlikte hızla ortadan kaybolan ve sonra Beth'in dairesinde bulunan bebek bezi çantasını ve oyuncakları getiren arkadaşım. Sonra akşam yemeğinde ani ayrılışları ve ayrıca... hiç içki içti mi? Kahretsin, fark etmemek için tamamen kör olmalıyım.

Bana bu kadar yalan söylemek, hem de bunca zamandır. Bu çok utanmazca.

Elbette benim de sırlarım var, ama bunlar bunun kadar ağır değil. O bir bebeğin annesi. Bu her şeyi değiştirir.

"Belki de gitmen gerçekten daha iyi, Beth!" diyorum, içimi derin bir hüznün kaplarken. Her şeyin bittiği için üzgünüm, bu sefer her zamanki gibi işi öncelikli tutmadım, bunun yerine o siyah buklelere ve muhteşem vücuda fazla kapıldım.

Chapter 25

BETH

"Sen tam bir ikiyüzlüsün, Alex," diyorum gözyaşları içinde, midemdeki öfke sesimi çok fazla yükseltirken o benden gitmemi istiyor. Odadaki herkes şimdi bize bakıyor, ama umurumda değil. Bunlar onun insanları. Benim değil.

Ama o kadar kolay gönderilmeyeceğim. Öğrendiklerimden sonra olmaz. Elbette onu bir şekilde anlayabiliyorum, ama sanki sırrı olan tek kişi benmişim ve o zavallı küçük kuzuymuş gibi davranıyor.

"Jake ile dükkan için yaptığınız bahsi biliyorum ve ilk başta bu yüzden gelip durduğunuzu da biliyorum. Taktik bu muydu? Geçen yıl olduğu gibi beni parmağınızda oynatıp dükkanı almayı mı umuyordunuz?" Sonra parmağımı alnıma dokunduruyorum. "Bu ne kadar saçma? Kim benimle ilk yatacak diye de bahis yaptınız mı? İşadamları ofislerinde böyle iğrenç bahisler mi yaparlar?" diye soruyorum, gözyaşlarımı serbestçe akıtarak.

"Beth, lütfen sakın ol ve..." Alex, elini koluma koyarak diyor.

"Beni rahat bırak Alex," derim, kolumu çekerek.

"Efendim, bayan açıkça belirtti ki..." Daha önce elini sıkıttığım ama adını hatırlayamadığım, olaya dahil olmayan takım elbiseli bir adam araya girer.

"Durum kontrol altında," diye cevaplar Alex, konuğa bu işe karışmamasını söylemek istercesine bana bakarak onun önüne geçer.

"Beth, bahis bir hataydı. O beni kışkırttı. Onu tanıyorsun. Her zaman böyle yapar ve ben..."

"Yani bu gerçekten doğru mu?" diye soruyorum, alt dudağımın titremeye başladığını hissederek. Bahsin gerçek olduğuna asla inanmazdım. Ben onun için neydim? Bir oyuncak mı?

"Beth, beni dinle, ben..." Alex, kolumu çekerek diyor.

"Artık dinlemek istemiyorum. Buradan gitmek istiyorum..." diye bağırarak kolumu çekip, olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya doğru koşuyorum.

"Efendim, bayanı bırakmalısınız..." Arkamdan bir ses duyuyorum ve dönüp Alex'in beni takip etmesini engelleyen adamı görüyorum.

"Beth, bekle..."

Ama yapmayacağım. Onu bir daha görmek istemiyorum. İleride sokakta bir taksi gördüğümde, kolumu kaldırıp sonunda arka koltuğa oturduğumda, artık gözyaşlarımı tutamıyorum.

"Anlıyorum tatlım," diyor Veronica, her şeyi anlattıktan sonra sevgiyle omzuma dokunarak. "Sana çay yapayım mı? Ya da başka bir şey?"

"Çok tatlısın, teşekkürler Veronica. Ama zaten yeterince yardım ettin. İstersen eve gidebilirsin. Şu anda pek iyi bir arkadaş değilim," diye mırıldanarak bir damla gözyaşı daha sildim.

"Sen HER ZAMAN iyi bir arkadaşsın. Ve eğer Alex bunu anlayamıyorsa, o zaman..."

Aşağıdan yüksek bir kapı çalma sesi geliyor. Mağaza kapısından geliyor olmalı. Saate bakıyorum, saat neredeyse 10 olmuş. Kim olabilir?

"Online sipariş için kurye mi?" diye sorar Veronica. "Gidip bakayım mı?"

"Sorun değil, ben hallederim," diyorum, içimde biriken öfke ve kızgınlığı hissederek. Kendime, Alex'in bir çocuğum olduğunu öğrendiğinde verdiği tepkiye ve onun babası olduğunu bile bilmediğini fark ettiğimde. Ama bu ek bilgi olmasa bile, tepkisi her şeyi anlatıyordu.

Ama neden bu kadar sinirleniyorum ki? Zaten mesele sadece dükkan ve o aptal bahisti. Ben onun için sadece etkileyebileceği bir et parçasıydım ve ben de buna kandım. Ben sadece...

Birden durup dükkanımın cam kapısından içeri bakıyorum. Kötü ruh halimi çıkarabileceğim bir kurye şoförü değil. Alex.

Bir an için, bunun bitmeyen bir kabusun devamı olduğunu düşünüyorum. Elimin arkasını çimdikliyorum. Hiçbir şey olmuyor. Rüya değil.

"Kapıyı açabilir misin? Seninle konuşmak istiyorum," Alex'in camın arkasından gelen sesini duyuyorum ve kapı kolunu işaret ettiğini görüyorum.

"Neden? Bu da kapıyı açıp açmayacağımı görmek için bir bahis mi? Bahis ne?" diye soruyorum, gözlerimi silip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Beth. Bu bir hataydı. Sana dükkân hakkında anlatmak istedim. Gerçekten istedim. Ama..." diye duraksıyor. "İçeri girebilir miyim lütfen? Gerçekten kilitli bir kapının arkasından mı konuşmak zorundayız?" diye soruyor, bana bakarak.

Bu bakış, beni her zaman zayıf düşüren bakış. Ben biliyorum, sanırım o da biliyor.

"Sadece konuşmak. Dokunmak yok," derim ve kapıyı açmak için anahtarı çeviririm.

"Teşekkürler," diyor, içeri girip kapıyı arkasında kapatıyor. "Söz veriyorum. Sadece konuşacağız," diyor, ellerini yatıştırıcı bir şekilde kaldırarak.

"Beth. Sadece... her şey kontrolden çıktı."

"Yani, bu dükkânı işin için istediğin doğru mu?" diye soruyorum, kendimi biraz daha kırılmış hissederek, çünkü bu kısım da doğru gibi görünüyor. Görünüşe göre, Dilara'nın bana söylediği her şey doğru.

"Evet... Hayır... Yani, başlangıçta planım buydu. Ama sonra seni gördüm. Dükkanın sana ait olduğunu öğrenmeden önce bile bu fikri düşünmüştüm ve..."

"Ve 'Onunla daha önce yattım, bu yine işe yarar' diye düşündün mü?" diye sertçe soruyorum. "Misafirlerini bırakıp bana bunu mu söylemeye geldin?"

"Misafirler umurumda değil," der ve elini küçümseyici bir hareketle sallar. Neredeyse ona inanmak istiyorum, ama bu sefer tavrımı değiştirmiyorum.

"Senin hakkında öyle düşünmedim. Bu, senin düşündüğünden çok daha karmaşık bir durum. Ben istememiştim..." diye başlar, sonra durur. "Beth, senin bir çocuğun olması... bu beni gerçekten çok etkiledi," diye başlar, aniden konuyu değiştirir. "Neden bana bir şey söylemedin?"

Buna ne cevap verebilirim ki? Ben de ona aynı soruyu sorabilirim. Ne kadar incindiğimi göremiyor mu? Neden buraya geldi ki? Benim sırrımın onunkinden daha kötü olduğunu mu söylemek için mi?

"Beth? Tatlım? Ben uyandı, annesini istiyor. Sanırım acıkmış ve sen zaten buradasın, dondurduğun sütü çözmeme gerek kalmadı..." Aniden Veronica'nın arkamdaki merdivenlerden seslendiğini duyarım.

"Veronica, hemen geliyorum, ben..." Omzumun üzerinden sesleniyorum.

"Kim o? Teslimatçı mı, yoksa... oh..." Veronica, önümde duran Alex'i görünce birden durur. "Ben gidiyorum," der.

"Çocuğumun yanına gitmeliyim," diyorum Alex'e, Ben'in yukarıda ağladığını duyuyorum. Ona babası olduğunu söylemeli miyim? Hayır, zaten yeterince şok olmuş görünüyor, sanki Veronica'nın sözleri, Jake denen adamdan duyduklarını doğrulamış gibi.

"Git," diyor Alex, dönüp gitmek üzere.

"Beth?" diye sorar, kapı kolunu tutarken, ben de geri dönerim.

"Boş ver," diyor, kapıyı açıyor ve karanlıkta kayboluyor.

Sanırım bu kadar.

Aramızdaki ilişki artık bitti. Bundan

eminim.

Ama bunu düşünecek vaktim yok. Ben'in bana ihtiyacı var. Şu anda tek önemli olan o.

Chapter 26

ALEX

Bitti! Bitti!

"Ve hepsi Jake ve onun aptal..." diye bağırarak malikaneye girer girmez köşedeki çöp kutusunu öfkeyle tekmeledim. Çöp kutusu odanın diğer ucuna uçtu, duvara çarptı ve birkaç kez döndükten sonra durdu.

Jake ve Dilara'nın suçu olduğunu söylemek istesem de, bunun o kadar basit olmadığını biliyorum.

Ona neden dükkanını fark ettiğimi en başından açıklamalıyım. Geçen yıl için özür dilemeli, bir kez yemeğe çıkmalı ve sonra teklifte bulunmalıyım. Ama sikimi pantolonumda tutamadım, ellerimi de ondan uzak tutamadım.

Ama bu da gerçeğin sadece yarısı. Çünkü en büyük bomba, Beth'in bir çocuğu olduğu gerçeği.

Benden sakladı ve beni yalancı ilan ediyor. Tabii ki ondan bir şey sakladım, ama o da sakladı! Öyleyse neden tüm suç benimmiş gibi davranıyor?

Sonuçta, sıkıcı hayır galasından ayrılıp onun evine gidip konuşmak istedim. Bunun bir değeri olması gerektiğini düşünürsünüz. Hatta özür diledim ve her şeyi açıklamaya çalıştım. Ama dinlemedi.

Ve sonra, arkadaşı Veronica merdivenlerden aşağı inip bebeğinin muhtemelen emzirilmek istediğini söylediğinde... Kahretsin, kendimden nefret ediyorum ama o anda içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim.

Yanlış anlaşılma konusunda ne kadar üzgün olduğumu ona tekrar söylemek istedim, ama yapamadım. Hiç bu kadar ihanete uğramamıştım. Aslında onun kim olduğunu bile bilmiyorum. Babasıyla ilişkisi ne? Onu tanıyor mu? Yakın zamanda mı ayrıldılar? Geleneksel bir ailesi yok, yoksa arkadaşı ona yardım etmek zorunda kalmazdı. Ya da belki biseksüeldir? Hayır, şimdi uyduruyorum. Ama gerçek şu ki, o bana karşı başından beri rol yapıyordu.

Tabii ki, dükkan için yapılan aptalca bahis fikri - en geç ergenlik çağından sonra aşmam gereken saçma bir rekabet - beni pek de şereflendirmiyor.

"Efendim, döndünüz mü?" Eric, çöp sepetinin çarpmasıyla, ona burada sağladığım çalışma odasından çıkmış gibi görünüyor.

"Evet. Misafirler iyi idare etti mi?" Misafirlerime gitmelerini söylemesini istediğim Eric'e soruyorum. Etkinliğe geri dönüp, emekli, yarı kel, zengin smokin giyenlerin bana randevumu nasıl idare etmem gerektiğini anlatmasını dinlemek istemiyordum. Kendim de en iyi davranışımı sergilemediğimi biliyorum.

"Sorun olmadı. Sadece belediye başkanı..." Eric duraksıyor. "Seninle konuşmak istediğini ve seni aramasını söyledi."

"Ben hallederim. Teşekkürler, Eric. Sen eve gidebilirsin," diyerek omzuna minnettarlıkla bir şaplak atıyorum ve kötü ruh halimi onun üzerinde çıkarmamaya karar veriyorum.

"Bir şey daha var, Cutie'yi gördün mü?" diye soruyorum Eric'e, o kapıya doğru yürürken.

"Hayır, bütün akşam görmedim. Mutfakta olması gerekmez mi?"

"Haklısın. Teşekkürler." Mutfığa gidip, onun için aldığım mama ve su kaplarını kontrol ediyorum, ama Beth'i almadan önceki gibi hala dolu durumdalar.

"Tatlım?" diye sesleniyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Etrafıma bakınıyorum, nerede saklanıyor olabilir diye merak ediyorum. Öyle küçük bir tüy yumağının, öfke ve üzüntüyle dolu bir anda beni sihirli bir şekilde kendine çekebilmesi ne garip. Sadece bakışları ve mırıldanması bile ruhumu hafifletebiliyor.

Aramayı bırakıp belediye başkanını arıyorum.

"Bay Rodgers, asistanınız bir şey olduğunu söyledi?" Belediye başkanı ilk zilden hemen sonra cevap verdi.

"Evet, özür dilerim. Randevum ve ben..." Duruyorum, acaba o da görmüş mü diye merak ediyorum. Açık kartlarla oynamak daha iyi. "Bir tartışma olduğunu fark etmiş olabilirsiniz, onunla acilen bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu."

"Sizin 'tartışmanız', tabii ki gördüm. Herkes gördü," diyor ve sesinde kesinlikle onaylamadığını duyabiliyorum.

"Özür diledim. En iyi günüm değildi," diyorum, sonraki konuşmanın da daha iyi gitmediğini ona anlatmıyorum.

"Gerçek bir beyefendi, Bay Rodgers," diyor, daha memnun bir ses tonuyla, ve boğazını temizliyor. Kendimi beyefendi gibi hissetmiyorum. Daha çok, onun beni daha önce gördüğü pislik gibi hissediyorum ve Beth ile ilişkimizin gerçekten bitmiş olabileceğini fark edince içimde bir boşluk hissediyorum.

Kahretsin!

"Bay Rodgers, 4. Cadde'deki mülk hakkında sizinle konuşmak istedim. Jake benden rica etti." Şaşkınım. Birbirlerine ilk isimleriyle mi hitap ediyorlar? Bu iyiye işaret değildi.

"Ne olmuş?" diye soruyorum, Jake'in ilk cümlesinden onun blöf yapmadığını zaten anlamıştım. Aksi takdirde belediye başkanı bunu bilemezdi.

"O mülkü satın alacak. Bir anlaşma yaptık."

"Ama efendim, çiçekçinin etrafındaki mülk hakkında ön görüşmeler yaptık bile. Bu adil değil."

"Ellerim bağlı, Bay Rodgers. Adil olsun ya da olmasın. Belediye meclisi, Jake'in teklif verdiği mülkü bir gün önce satışa çıkarmayı onayladı. Jake doğru zamanda doğru yerdeydi." Bu ne saçmalıktı! Bu doğru olamazdı.

"Daha iyi bir fiyat teklif edersem ne olur? İki katını veririm,"

diye soruyorum hemen. "Ama Jake'in ne teklif ettiğini bile

bilmiyorsunuz."

"Şehrin daha fazla paraya ihtiyacı olduğunu biliyorum," diye ekliyorum hemen, bunun fiyatla ilgili olmadığını bilerek. Jake'in her yerde akbabaları var gibi görünüyor. Şehrin bir gün önce sahip olduğu mülkü satmaya karar verdiğini nasıl bilebilirdi ki?

"Bilmiyorum... Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Size hiçbir şey söz veremem," diyor belediye başkanı.

"Tamam. Arayın. Tekrar konuşuruz," diyorum, vedalaşıp telefonu kapatıyoruz. Bir politikacı hiçbir şey için söz veremeyeceğini söylediğinde, bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Diplomatik bir hayır.

Ama belki de bugün her şeyi olumsuz bir bakış açısıyla görüyorum, çünkü akşamın gelişimi sınırlarımı bozuyor.

"Cutie?" Son gördüğüm yerde, hizmet odasına tekrar bakarak sesleniyorum, ama orada da yok. Sonra mutfaka geri dönüp bir bira açıyorum ve açık bir pencere fark ediyorum. Yanında devrilmiş bir bardak var. Cutie? Pencereden kaçmış olabilir mi?

Elbette, böyle şeyler olabilir, özellikle yeni bir kedi için. Ama neden bugün, ve pencereyi kim açık bırakmış? Sadece asistanım ya da mutfak personelinden biri olabilir.

Öfkelenerek asistanımı çağırıyorum.

"Efendim, duydunuz mu?" diye sorar, sesi oldukça üzgün geliyor.

"Kedim hakkında mı? Az önce öğrendim. Mutfaktaki pencereyi kim açık bırakmış?" diye ters bir şekilde soruyorum.

"Kediniz mi? Hayır. Helikopter kazasını kastediyorum. Az önce Kanal 8'de yayınlandı. Özel helikopteriniz. Açık bir alanda. Pilot, helikopteri tamirden almıştı. Hastaneye kaldırıldı."

"Kahretsin," diye bağırırım. Sanki bugün yeterince olay olmamış gibi.

Ahlak gereği, onun işvereni olarak pilotumu kontrol etmem gerekiyordu. Sonuçta bir ailesi var ve kaza yaptığı helikopter benim helikopterimdi.

"Nerede?" diye soruyorum ve hastanenin adını not alıyorum. "Eric? Bu arada, Cutie için kayıp ilanı as."

Chapter 27

BETH

Alex dükkandan ayrıldıktan kısa bir süre sonra

Ben'in göğsümden emzirirken gözlerinin bana sabitlendiğini görüyorum. "Bunu atlatacağız Ben. Sana söz veriyorum," diyorum sessizce, onun sıcak başını okşarken yanağımdan bir damla gözyaşı akıyor.

Küçük oğlumun ve Veronica'nın önünde böyle bir zayıflık göstermekten utanıyorum, ama elimde değil. Alt dudağım titriyor ve içimde büyük bir boşluk hissediyorum, Alex dükkânıma gelmeden öncekinden bile daha büyük bir boşluk.

"Neden buraya geldi ki?" diye fısıldayarak, daha çok kendime değil, tüm bu süre boyunca sessizce yanımda ve Ben'in yanında oturup beni bekleyen Veronica'ya söylüyorum. Ben uykuya dalmış. Sevgili bebeğimin ağzından göğsümü çekiyorum; bir vakum oluşmuş olmalı, çünkü küçük bir POP sesi çıkıyor ve o ağzı yarı açık halde uyumaya devam ediyor. Bu an o kadar güzel ki, bir anlığına gülümsemeden edemiyorum. Sonra keder ve suçluluk duygusu

tekrar beni kaplar, çünkü şu anda sadece kendimi düşünüyorum ve küçük hazinem hakkında pek düşünmüyorum.

"Eğer gerçekten sadece dükkânı istiyorsa ve bunun için seni parmağında oynatıyorsa, hatta böyle aptalca bir bahis yapıyorsa, o zaman..." Veronica, elimi sıkıca tutarak söze başlıyor.

"Biliyorum, muhtemelen en iyisi budur," diyorum, boğazımdaki düğümü yutarak. "Sen geldiğin anda gitti. Çocuğum olduğı için beni asla kabul etmeyecek, ve başından beri dürüst olsaydım muhtemelen hiç kabul etmeyecekti. Yani bu karışıklığın tek sorumlusu benim."

"Kendin hakkında böyle düşünme tatlım."

"Sorun değil, olumlu tarafına bakmaya çalışıyorum," diyorum, gözyaşlarımı silerken bunun ne kadar zor olduğunu hissederek. "Ona Ben'in onun çocuğı olduğunu asla söylemeyeceğim ve bir bakıma, onun bunu bilmemesine seviniyorum."

"Hmm," Veronica düşünceli bir şekilde söylüyor. "Ben'i biraz yürüyüşe çıkarmalı mıyız? Biraz temiz hava sana iyi gelir," diye ekliyor ve konuyu değiştiriyor. Onun yüzde yüz benim tarafımda olmadığını hissedebiliyorum. Ben'in öğrenmesinin daha iyi olacağını mı düşünüyor? Ama neden? Şimdi kendi arkadaşım da bana ihanet mi edecek?

Hayır, öyle düşünemem. O her zaman benim yanımda ve benim için her şeyi yapıyor. Her zaman aynı fikirde olmak zorunda değiliz. En azından fikrini kendine saklıyor ve şimdilik kafamı dağıtmak istiyor. Arkadaşlar tam da bunun için vardır. Biraz temiz hava da bana iyi gelir, çünkü kafamdaki kaos gerçekten korkunç.

"İyi fikir. Petey'e biraz yemek vereceğim, sonra Ben'i bebek arabasına koyacağım ve..." Kalkarken, Petey'in kafesine doğru yürürken, hareketimin ortasında donakalırım.

"Petey?" diye fısıldıyorum, küçük tüylü topun köşede cansız bir şekilde yattığını görünce telaşla kafesin kapısını açıyorum. *Lütfen, hayır. Lütfen sadece uyuyor ol,* diyorum, ama durumun öyle olmadığını biliyorum. Petey her zaman küçük evinde uyurdu. HER ZAMAN.

Bu sefer, karşı köşede yatıyordu. Kıvrılmıştı. Ve hareket etmiyordu. Onu uyandırmak için parmağımla nazikçe dürttüm. Hiçbir şey olmadı.

Bu işlemi birkaç kez daha tekrarlıyorum. Sonuç aynı.

"Beth, ne oldu?" diye sorar Veronica ve onun arkamda durup etrafımı görmeye çalıştığını fark ederim.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, cevap vermeden kafesin önüne çöküyorum, dizlerim titriyor.

"O..." Veronica'nın dikkatlice sorduğunu duyarım. "Oh, hayır," der, ne olduğunu anladığında. Yanıma yere çöker, kolunu omzuma atar, hiçbir şey söylemez ve içimi kaplayan keder ve boşluk hissi beni boğarken sadece yanımda durur.

"Hasta olduğunu mu söyledin?" diye sorar, birkaç dakika sessizce oturduktan sonra.

"Öyleydi. Umarım acı çekmemiştir," diyorum sessizce, sesim kısık. "Ama neden şimdi?"

"Ona güzel bir cenaze töreni düzenleyeceğiz. Ağaç atölyesinde çalışan bir arkadaşım var, belki bize küçük bir haç yapabilir..." diyor Veronica, sonra duraksıyor ve Petey'in yasını tutarken Alex'le yaşadığım kaos yüzünden tüm vücudum titrerken sırtımı okşuyor. "Yanlış bir şey demek istemedim. Özür dilerim."

"Hayır, sorun değil," diye cevap veriyorum, mendille burnumu silerken. "Bu çok güzel bir fikir. Ama evcil hayvanları gömmek yasak değil mi? Ve nereye gömeceksin?" diye soruyorum, konuşmanın ne kadar zor olduğunu fark ederek. Arkanı dönüp Petey'e tekrar bakıyorum ve içimdeki o karanlığı bir kez daha hissediyorum. Sanki bir parçam ölmüş gibi.

Sonra kanepede uyuyan Ben'e bakıyorum. Korkunç bir his beni sarıyor. Aceleyle kalkıp yanına gidiyorum ve elimi nazıkçe minik göğsüne koyuyorum. Hâlâ nefes alıyor ve içimi büyük bir rahatlama kaplıyor.

Aptalca olduğunu biliyorum, ama bir an için hayatımdaki her şeyi kaybetmekten çok korktum.

"Hey, tatlım," diyor Veronica, yanıma gelerek. "Her şey yoluna girecek. Ben senin için buradayım."

Sadece başımı sallayıp Ben'i okşuyorum ve gözyaşlarımın serbestçe akmasına izin veriyorum. O olmasaydı ne yapardım?

Bir hafta sonra

Bir noktada, yeterince ağladım ve içimde yeniden işlev görebilmemi sağlayan bir güç buldum. Belki de beni ayakta tutan Ben'in masum gülümsemesi ve onunla geçirdiğim birçok anlardı. Hala nasıl

bunu nasıl başaracağımı bilmiyordum, ama küçük oğlum için denemeye değerdı.

Petey için Veronica, New York'taki ilk ve tek evcil hayvan mezarlığı olan *Hartsdale Pet Cemetery*'deki bir yeri önerdı. Harika bir fikirdi, ama ne yazık ki bütçemize uygun değıldı. Bu yüzden biraz daha alışılmadıık bir çözüm bulmaya karar verdik. Penceremin dışındaki küçük çıkıntıya sığacak büyüklükte bir saksı aldık, onu içine gömdük ve bulabildiğim en güzel kış yaseminini ekdim. Bu bitki her zaman yeşil kalır ve Veronica'nın koyduğu küçük haçla birlikte bana her zaman Petey'i hatırlatır. Birkaç gün sonra Veronica bana yeni bir hamster almak isteyip istemediğimi sordu. Emin değıldim. Kafesi alıp kendi evinde saklayabileceğini, böylece onu sürekli görmek zorunda kalmayacağımı söyledi. İyi bir fikirdi. Günler geçtikçe, bir evcil hayvanın iyi olacağına daha da emin oldum. Ama belki de başka bir hamster olmamalıydı. Petey, hayatımdaki tek hamster olacaktı.

Günlük rutinimi biraz daha iyi yapılandırmaya çalıştım. Veronica sabahları iki saat boyunca dükkanda bana yardım etmeyi teklif etti. İlk başta reddettim ama o ısrarcıydı. Sonunda, bana ücret karşılığında yardım etmesi konusunda anlaştık. En azından bunu yapabiliirdim.

Sabahın ilk iki saatinde Paula, sonraki iki saatinde Veronica ve öğleden sonra iki saatinde ben, Veronica ise Ben'e bakıyordu. Böylelikle, Paula ilk vardiyayı aldığı için Veronica yataktan çok erken kalkmak zorunda kalmadan akşam vardiyalarını kolayca idare edebiliyordu ve ben de artık Ben'i dükkana getirip müşteri geldiğinde onu orada yatırmak zorunda kalmıyordum, ki bu beni her zaman kötü hissettiriyordu.

Dükkan artık günde sadece altı saat açık kalıyordu. Bu işe yarardı, çünkü satışları analiz ettiğimde, satışların çoğunun çevrimiçi siparişlerden geldiğini ve öğleden sonra 1 ile 4 arasında neredeyse hiç satış olmadığını gördüm. Yani şimdi

İş çıkışı bir şeyler almak isteyen müşteriler için dükkanı 16:30 ile 18:30 arasında açıyorum.

Bazı gelirlerden mahrum kalacağım için üzülüyorum, üstelik Veronica'ya maaşını ödemek istiyorum, ama bu benim için ve hayatım için en iyi çözüm gibi görünüyor. En azından son haftalarda satışlar biraz daha iyi gitti ve bu hafta, aynı zamanda bekar bir anne olan ve beni anlayan bir tedarikçi bulduğum için çiçekleri daha ucuza almayı bile başardım.

Her şey biraz yerine oturmuş gibi görünüyordu, gülmek ya da mutlu olmak benim için zor olsa da, çünkü içimde hala dışarıdaki hava gibi hissediyordum: bulutlu, serin, rüzgarlı. Ama bunun geçeceğini düşünüyordum. En azından bir dakika öncesine kadar, Veronica bana dünyamı altüst eden bir şey söyleyene kadar.

"Beth, tatlım? Beni duydun mu?" diye sordu, elini yüzümün önünde sallayarak.

"Sonunda Washington'da bir hukuk firmasında avukat olarak çalışabileceksin. Bu harika, senin adına çok mutluyum," diyorum, zorla gülümsemeye çalışarak ona sarılırım. Onun adına daha mutlu olmam gerekirken, kendimi kötü hissediyorum. Kimse bunu ondan daha fazla hak etmiyor. Sonunda garsonluğu bırakıp, okuduğu meslekte çalışabilecek.

"Bu sadece ikinci bir görüşme için bir davet," diyor Veronica gülümseyerek.

"Ve bu parayla Ben'e bakıcı tutabilirim. Seni zor durumda bırakmayacağım," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi, ve bana bir öpücük veriyor.

"Çok tatlısın, ama bunu kabul edemem," diye cevap veriyorum. Gerçekten edemem. Veronica'nın hayatını benimkine göre şekillendirmesine izin veremem. Ona çok uzun zamandır güveniyorum

Yoksa, bir gün ona ihtiya ım olduğunda, o da bana ihtiyaç duyduğunda, ona y k olacağım.

"Ama artık bu konuyu konuşmoyalım. Dediğim gibi, bu sadece bir röportaj. Hamburgerini denedin mi?" diye soruyor,   le yemeği molası için getirdiği, dokunulmamış hamburgerimi işaret ederek. Hala  zerinde "BigBurger" yazan kağıda sarılmış durumda ve sadece ismini okumak bile acımasız bir şaka gibi geliyor. Veronica'ya Alex'in zincirin başkanı olduğunu hiç söylemedim. şimdiye kadar bunun önemli olduğunu düşünmemiştim.

"En sevdiğin hamburger bu," diyor. "A  değil misin?"

"A ım," diye cevap veriyorum, midemde boşluk hissederek. Belki de kendimi açmaya çalışmalıyım. Hamburgerin tadı güzel olacak ve Alex onu yapmadı. O sadece şirket ofisinde oturan ve...

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp hamburgerin ambalajını açarım ve bir ısıruk almak üzereyken, birdenbire duyduğum gürültü beni durdurur.

"O da neydi?" diye Veronica'ya soruyorum, o da omuz silkiyor. Birlikte kalkıp pencereye gidiyoruz. Sonra görüyoruz. Caddenin karşısında devasa bir iskele kuruluyor ve işçilerden biri bir direği caddeye düşürüyor. Neyse ki kimse yaralanmıyor. Sonra birkaç metre ötedeki iskelede asılı duran posterini görüyorum ve yazıyı okuduğumda yüzümden tüm renk kayboluyor.

ARS Group tarafından inşa edilen New York'un en büyük alışveriş merkezinin gelecekteki yeri

Altında, çeşitli mağazaları gösteren çok sayıda resim var. Bunların arasında bir  i ek i de var.

Yanımdaki Veronica'nın "Aman Tanrım" dediğini duyuyorum. Ama benim aklımda başka bir şey var. *ARS Group, ARS Group. Benim dükkanımı isteyenler onlar değil miydi? Bir dakika...*

"Ne yapıyorsun?" Veronica, ben akıllı telefonumu çıkarıp ARS Group'u Google'da arattığımda soruyor ve "Hakkımızda" sayfasında aşağıdaki metinle birlikte çok tanıdık bir resim görüyorum.

ARS Group, milyarder, hayırsever ve BigBurger'ın kurucusu Alex Rodgers'in holding yatırım şirketidir.

İnanamıyorum. Nefes nefese kalıyorum ve sessizce akıllı telefonu Veronica'ya çeviriyorum. Bir hafta önce, burada durmuş, üzgün olduğunu ve bunu istemediğini mırıldanıyordu, peki şimdi? Şimdi, en büyük alışveriş merkezini, çiçekçiyle birlikte, tam da gözümün önüne koyarak beni mahvetmek mi istiyor?

"Ne?" Veronica dehşetle bana bakarak soruyor. "Bu arada, aşağıdaki dükkanda ARS Group'tan sana bir mektup var."

"Bunu okumadan atacağım," diyerek merdivenlerden aşağıya, dükkana koşuyorum. Mektubu görüyorum ve elimden geldiğince parçalara ayırıyorum. Bir an için kendimi iyi hissediyorum, ama kötü hislerim devam ediyor.

Sonra ARS'nin mektubunun altında başka bir mektup daha görüyorum. Bu mektubun gönderenini de tanıyorum: ev sahibim.

Kalbim çarparken mektubu açtım ve içinde yazanı okuduğumda inanmadım. Evden çıkarılacaktım. Öylece. Üç ay içinde dükkânı boşaltmam gerekiyordu. Bunun arkasında kimin olduğunu hemen anladım.

Ağlayarak yıkılacağımı sandım, ama sonra Ben'i ve onun için nasıl bir anne olmak istediğimi düşünđüm ve ne yapmam gerektiğini tam olarak anladım.

Bunu asla kabullenmeyeceğim.

Chapter 28

ALEX

"Bu olamaz, Eric," diye bağırarak masaya yumruğumu vuruyorum. "Neden o lanet kedi hala geri dönmedi? Daha fazla afiş as, arama ekibi kur. Cutie bir yerlerde olmalı." *Lanet kedi* dediğime hemen pişman oluyorum, çünkü Cutie'yi özlüyorum. Bir şekilde ona bağlanmıştım ve o benim kayıplarımın sembolü haline gelmişti. Yalnız akşamlarda onu kendim aramaya çıkmıştım, hatta birkaç komşunun kapısını çalmıştım, ama onlar bana sadece şüpheli bakışlar attılar. Çoğu beni tanıımıyordu bile. Tabii ki, malikanelerle dolu bir mahallede kimse birbirini tanımaz.

"Efendim, patron... Gerçekten bilmiyorum..." diye tereddütle kekeliyor.

"Ve şirketimden Jake'e bilgi sızdıran kişiyi bulun. Bu böyle devam edemez, anladınız mı?"

"Anladım. Artık gidebilir miyim?" Eric biraz utangaç bir şekilde kapıyı işaret ederek sorar.

"Gidebilirsin," derim daha sessizce, çünkü yine aynı şeyin olduğunu fark ederim: Patladım ve kötü ruh halimi, işi gereği benimle birlikte olmak zorunda olan tek kişiye çıkardım.

"Eric?" diye daha sessizce soruyorum ve o tekrar

dönüyor. "Başka bir şey mi var, efendim?"

"Ses tonum için özür dilerim. Sadece... bu hafta... pek iyi geçmedi," biraz daha nazik konuşmaya çalışarak söylüyorum.

"Biliyorum. Sorun değil, patron," diyor, başını sallıyor ve ayrılmak için dönüyor.

"En iyi haftam değildi," yalnız kaldığımda mırıldandım. Bu cümlenin yılın en hafif tabiri olarak aday gösterilebileceğini biliyorum. İlk birkaç gün, daha önce hiç yaşamadığım bir duygu içimi kemiriyordu, giderek büyüdü ve sonunda beni canlı canlı yiyip bitiriyor gibi hissettim.

Eski dostum Troy bile telefonda konuştuğumuzda kötü ruh halimden nasibini aldı. Ona her şeyi anlattığımda, sadece "Alex. Sen o kıza aşıksın. Görmüyor musun?" dedi.

Onun fikrini saçma bulup reddettim, ama bu cümle aklımdan çıkıp gitmedi. Gerçekten Beth'e aşık mıydım? Ya da belki daha da fazlası?

Huysuz ve sinirliydim, yemeklerim tatsız geliyordu ve onu düşünmeden duramıyordum, işlerin nasıl bu noktaya geldiğini tekrar tekrar merak ediyordum. Başka bir adamdan olan çocuğunu benden saklamış olması bile benim için önemli değildi. Onu istiyordum ve çocuğu da kabul etmeye hazırdım.

Hatta birkaç tedarikçiyle birlikte striptiz kulübüne bile gittim, bu bizim yıllık geleneğimizdir. Peki ne oldu? Dansçılara bakmadım bile. Tek düşünebildiğim Beth'ti, müşterilerimin hayran kaldığı, dolar banknotları savurdukları saçma sapan et pazarıdan çok daha fazlası olan büyüğü akşam yemeklerimizdi.

Neyim vardı benim? Kadınları iç çamaşırını değiştirir gibi değiştiren Alex neredeydi? Bilmiyordum, ama nedense eski hayatımı geri istemiyordum, çünkü şimdi geriye dönüp baktığımda, garip bir şekilde boş hissediyordum. Beth'i istiyordum.

Bu düşünce kafamda giderek netleşiyordu. Sanırım, bilinçaltımda, tartıştığımız ve Cutie'nin kaçtığı gün, helikopter kazasından sonra gece geç saatlerde pilotumu hastanede ziyaret ettiğimde bunu zaten biliyordum.

Tanrı bilir kaç tane koruyucu meleği vardı, çünkü kaza yapmasına rağmen sadece birkaç çizikle kurtuldu ve ertesi gün eve gidebildi. En saf haliyle gizli bir lütuf. Ama benim aklımda kalan bu değildi. Yatağının başında oturmuş, elini tutan, gözlerinde endişe belirgin olan karısı ve ailesi idi. Bana bir şey olursa yatağımın başında oturacak kimsenin olmadığını fark ettim. Belki Eric. Ama sadece bunun için para aldığı için. Bunu kendi isteğiyle yapacak kimse yoktu. Yalnızdım.

Ve bundan nefret ediyordum.

Pilot bunun için özür bile diledi. Ben elimi sallayarak onu rahatlattım, istediği kadar izin almasını ve geri döndüğünde yeni bir helikopterim olacağını söyledim. Eski helikopter zaten havada uçtuğundan daha çok tamirhanede duruyordu. Helikopterin hurda metalden başka bir şey olmadığını fark etmeliydim.

Hayatımla ilgili bu farkındalık, bir gün içimdeki boşluğu doldurabileceğini umduğum birkaç telefon görüşmesi ve karar almama neden oldu.

Bunlardan biri, belediye başkanına yapılan önemli bir telefon görüşmesiydi. Belediye başkanı, beklentilerimin aksine, Jake'in teklifinin iki katını sunma önerimi belediye meclisini ikna etmeyi başarmıştı. Elbette, şehrin nakit sıkıntısı vardı ve Jake'in teklifinin iki katı astronomik bir meblağdı, ama benim için kolayca karşılayabileceğim ve yaşam tarzımı en ufak bir şekilde etkilemeyecek bir meblağdı. Tabii ki, *BigBurger* istediğim kadar iyi gitmiyordu. Ama özel hesaplarım parayla dolup taşıyordu. Yani sorun yoktu.

Parayı hemen transfer ettim ve aynı gün, avukatlarımız ve noterimizle birlikte anlaşmayı imzalarımızla onayladık. Neredeyse dokuz haneli bir meblağ aniden el değiştirdiğinde neler olabileceğine inanamazsınız. Birdenbire herkesin zamanı olur ve kimse beklemek zorunda kalmaz.

Kabul ediyorum, bu turu kazanmak ve Jake'i geride bırakmak hoşuma gitti. Ama bunu bu yüzden yapmadım. İçten içe bunu biliyordum. Bunu Beth için yaptım.

Çünkü Jake bir alışveriş merkezi inşa edip içine bir çiçekçi dükkanı açacaktı ve Beth mahvolacaktı. Benim de benzer planlarım vardı elbette, ama çiçeklerle ilgili tek bir dükkanın bile açılmasına izin vermeyecektim. Bunun yerine, Beth'in dükkanının reklamını yapan posterler asacaktım ve Beth müşterilerle o kadar meşgul olacaktı ki ne yapacağını şaşıracaktı. Eric'e kazandığımızı söylediğimde, bana boş boş baktı. Sanki umursamıyormuş gibi. Nedenini tam olarak anlamadım. Ama belki de bu hafta ona çok fazla kaba davrandığım için, bana fırsat vermek istememişti.

Beth için iyi bir şey yapma düşüncesi kendimi biraz daha iyi hissettirdi. Aramızdaki her şeyin bittiğini biliyordum, ama yine de ona olan isteğimden vazgeçemedim.

ona olan arzumdan vazgeçemedim. Onu elde edemiyorsam, en azından iyi bir hayat sürmeli ve Jake ile onun entrikalarından zarar görmemeliydi.

Ve belki... belki de, bunu neden yaptığımı anlayacaktı.

Aşk için.

Bu düşünce beni yıldırım çarpmış gibi durdurdu. İşte buydu.

Aşk. Basit bir hoşlanma değil. Bu kadını sevmiştim, geçen yıl onu ilk gördüğüm andan itibaren. Bu yüzden Dilara'nın onu eve gönderdiğini öğrendiğimde çok öfkelenmiş ve onu hemen kovmuştum.

RING RING RING

Masa telefonumun çalmaya başlamasıyla düşüncelerim kesintiye uğradı ve irkildim. Küçük kırmızı ışık, arayanın asistanım Eric olduğunu gösteriyordu. Başka bir hat üzerinden arayan başka biri değildi. Belki Cutie hakkında iyi haberler getirmiştir ya da şirket içinde bir yerde olduğunu düşündüğüm köstebek hakkında.

"Evet?" Telefonu kaldırdıktan sonra kısa bir şekilde soruyorum.

"Efendim, O burada... Çiçekçiden gelen kadın. Sizinle konuşmak istiyor," diyor Eric, sesi gergin.

Kalbim bir an durdu. Beth mi? Buraya mı gelmiş? Beni nasıl bulmuş? Tabii ki, ofisimin ARS Group binasında olduğunu bulmak pek de zor değildi. Sonuçta, yüzüm web sitesindeydi ve şirketimin *BigBurger'in* yüzde yüz hissedarı olduğu herkesin bildiği bir sırdı.

"Efendim? Hala orada mısınız? Ben... Hey, bir dakika, yapamazsınız..." Asistanımın haykırışını duyuyorum. Kapı açılıp kapı durdurucusuna çarparak gürültüyle kapanınca, cümlesinin geri kalanı kesiliyor ve Beth yüzü kızarmış bir şekilde karşımda duruyor.

"Sorun yok, kapıyı kapat Eric," diyorum, gözlerim Beth'e sabitlenmiş halde, hala elimde tuttuğum ahizeye. Cevap beklemeden telefonu kapatıyorum.

"Beth," diyorum, sesim birden kalınlaşıyor. Düşüncelerim hızla akıyor, kalbim deli gibi çarpıyor. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum, bu hafta tekrar karşılaşsak diye birkaç kez kafamda prova yapmış olmama rağmen. Ama şimdi zihnim tamamen boş. Sandalyeye kalkıp ona doğru yürüyorum. Ona sarılmalı mıyım? Hayır, bu doğru olmaz. Neden buradaki ve neden bu kadar sinirli görünüyor?

"Seni gördüğüme sevindim," diyorum, ona doğrudan bakarak ve dostça bir yüz ifadesi takınmaya çalışarak.

"Benden uzak dur," diye bağırır, bana doğru yaklaştığımı görünce elini uzatır. Elinin titrediğini açıkça görebiliyorum.

"Tanrım, Beth, ne oldu? Neden bu kadar üzgünsün? Sana hiçbir şey yapmadım. Tamam, kötü şartlarda ayrıldık. Ama o zamandan beri hiçbir şey..."

"Buna hiçbir şey mi diyorsun?" diye sorar, yüksek sesi beni keser. "Geçim kaynağımı yok etmek senin için hiçbir şey mi? Milyarder parmağını şıklatıp can sıkıcı küçük şeyi ortadan kaldırıyor mu?"

"Beth? Neden bahsediyorsun?" diye soruyorum, zihnim hızla çalışıyor. Ne demek istiyor? Karşıdaki mülkün satın alınmasını öğrenmiş olabilir mi?

? Hayır, gizlilik anlaşması var ve bunu sadece birkaç kişi biliyor.
Olamaz.

"Ve şimdi utanmadan yalan söylüyorsun," diye cevapladı Beth,
çantasından bir şey çıkarıp bana uzattı.

"Bir dakika... Hayır, bu olamaz," diyorum, burada ne tür bir oyun
oylandığını merak ederek.

Chapter 29

BETH

"O fotoğrafı nereden buldun?" diye soruyor Alex, elimdeki resmi inceleyerek. Karşıdaki binanın fotoğrafını, üzerinde büyük ve kalın harflerle ARS Group yazan posterini de gösterince, gerçekten hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi görünüyor.

Ama bu doğru olamaz. Sonuçta, o bu şirketin patronu ve sahibi. Şirketinin bir yerlerde alışveriş merkezi inşa ettiğini, özellikle de benim dükkanımın tam karşısında, onun çok ilgilendiği dükkanımın karşısında olduğunu mutlaka bilirdi.

"Ben çektim. Kısa bir süre önce ve..." Öfkem yeniden içimde kaynarken duraksıyorum. Fotoğrafı indirip yumruklarımı sıkıyorum. "Bilmiyormuş gibi davranma. Bana, binayı satın almadığını mı, ne diyorum ben, caddenin karşısındaki tüm bloğu satın almadığını ve orada bir alışveriş merkezi inşa etmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye soruyorum, sesimi sabit tutmakta zorlanarak.

Yine de ona bakamıyorum ve gözlerimiz kısa bir an için buluştuğunda dizlerimin titrediğini hissedebildiğim için kendimden nefret ediyorum. Benden sakladığı onca şeye rağmen.

Ama bu sefer daha iyi biliyorum. Onun cazibesine direnmek zor olsa da, bunun sadece yüzeysel olduğunu biliyorum. Bunu sadece hesaplayarak yaptı. Dükkanımı almak için. Ve şimdi satın alma umutsuz görüldüğü için, caddenin karşısındaki binaları satın aldı ve orada bir alışveriş merkezi inşa edecek, içinde çiçekçi de olacak. Cazibeli görünebilir, ama aslında buz gibi soğuk biridir. Tıpkı bir hafta önce dükkanımdan öylece çıkıp gittiği zamanki kadar soğuk.

"Evet. Binaları satın aldım. Çok yakın zamanda. Ama olması gereken şey..." diye başlıyor, bana doğru bir adım atıyor, ama ben de aynı büyüklükte bir adım geri çekiliyorum.

"Peki, yani itiraf ediyorsun? Öylece mi?" diye soruyorum, açıkçası şaşırmış bir şekilde. Kafamı eğiyorum, onun bu kadar sakın görünmesinden incinmiş hissediyorum.

"Bunu nasıl bildiğini açıklayamam, ama düşündüğün gibi değil, Beth."

"Oh, geçen seferki gibi başka bir sır mıydı? Peki ne düşündüğüm? Neye benziyor?" diye soruyorum, ateşli öfkenin tekrar midemi sardığını hissederek.

"O posteri ben yaptırmadım. Bir süre daha sır olarak kalması gerekiyordu. Çünkü..." Durur.

"Çünkü?" diye soruyorum, kalbimin göğsümde çılgınca attığını hissederek.

"Çünkü orada lanet olası bir çiçekçi olmayacak ve ben senin dükkanının reklamını yapıp rakamları inceleyerek

ne kadar fazla gelir getireceğini görmek için rakamları çalıştıracaktım," diye patladı.

Sonra aramızda sessizlik hakim olur. Onun sözlerini anlamaya çalışırım, çünkü bu hiç mantıklı gelmez. Yine benimle oynuyor mu? Ev sahibimin tahliye bildirisini henüz bilmediğimi mi sanıyor? Yoksa gerçekten bununla hiçbir ilgisi yok mu?

Hayır, buna inanamıyorum ve inanmayacağım da. Zaman, HER ŞEYİN Alex ile ilgisi olduğunu gösterdi. Yoksa ev sahibim neden bana ihbar versin ki, daha önce telefonda ARS Group'un tahliyemin nedeni olup olmadığını sorduğumda kekelemişti.

O biliyordu ve tereddüt etmesi ve aceleyle telefonu kapatması, umduğumdan daha fazla bir itiraf gibiydi.

"Yani bunu iyilikten mi yapıyorsun?" diye soruyorum, daha nazik konuşmaya çalışarak, çünkü yalanını yakalamak istiyorum.

"Doğru, Beth. Seni incitmek istemiyorum. Sadece senin ve çocuğunun iyi olmasını istiyorum."

Çocuğumdan, bizim çocuğumuzdan bahsettiğinde içim sarsıldı, çünkü aramızdaki ilişkinin yürümediği için benim de payım olduğunu biliyordum. Ama söylediklerine gerçekten inanıyor mu?

"Ya öyle, sevgili Alex..." diyorum, işaret parmağımın ucuyla göğsünü dürterek ve kafamdan çılgın gecelerin görüntülerini kovarak. "Ya acilen tedavi edilmesi gereken şiddetli şizofrenin var, ya da şirketini kontrol altında tutamıyorsun."

"Ne demek istiyorsun? Neden bahsediyorsun?" diye soruyor, çaresiz bir ifadeyle kaşlarını çatarak. Bu olamaz. Hikayesine sadık kalıp tahliye hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi mi davranıyor?

"Beth, çok şey olduğunu biliyorum. Bana inanmayabilirsin, ama neden burada olay çıkardığını anlamıyorum. Belki de dükkânına, çocuğuna ve..."

"Beni tahliye ettirdin, lanet olsun. Üç ay içinde dükkânı boşaltmam gerekiyor. Neden şimdi oraya geri dönmeliyim?" diye patlarım, çünkü onun ikiyüzlü, iyi niyetli tavsiyesi içimdeki öfkeyi kaynatır. O sonuna kadar bir yalancı ve ben o gözlere karşı koyamadığım için kendimden nefret ediyorum.

"Ne yaptım?" diye soruyor, bana dehşetle bakarak. Ama onun tepkisine inanmıyorum. Zengin adamlar oyunculuk dersleri alırlar ve o sadece temel bilgileri hatırlıyor.

"Belki bunama da buna dahildir. Bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Sadece senin bilmeni istiyorum ki ben..." Duruyorum, çünkü gözlerimiz tekrar buluştuğunda, her şey eskisi gibi görüldüğü kısa bir an oluyor. Sanki etrafımızdaki hava elektrikle yüklenmiş gibi. Sanki istediğimiz her şey olabilirdik gibi.

Ama bu hayatta değil. Bu evrende değil. Onun bakışlarından kaçınıyorum, boşluğa bakıyorum, dolan göz yaşlarımı bastırıyorum ve söylemesi çok zor olan sözleri söylüyorum: "Seni bir daha görmek istemiyorum. Asla."

Sonra arkayı dönerim, topuklarımı döndürürüm ve kapıya doğru yürürüm.

"Beth, lütfen kal. Posterini ben yaptırmadım ve seni evden attırmadım. Neler olduğunu bilmiyorum," diye bağırdığını duyuyorum.

Ona inanmak istiyorum, ama ona çok fazla ve çok sık inandım. Eğer gerçekten o yapmadıysa, bunu kanıtlamalı.

Ama neden kanıtlasın ki? Ona bir daha görmek istemediğimi söyledim.

Bir parçam hala onu özlese de, bunun muhtemelen en iyisi olduğunu biliyorum.

Benim için.

Ve Ben için.

Değil mi?

Chapter 30

ALEX

Şaşkın bir şekilde ofis koltuğuma çöküp kapıya bakarak az önce olanları anlamaya çalışıyorum.

Seni bir daha görmek istemiyorum. Asla.

Beth az önce bana bu sözleri söyledi ve bu sözlerin kesinliği şaşırtıcıydı. Benim bağırışlarımı görmezden geldi ve ofise girdiğinde olduğu gibi öfkeyle ofisten çıktı.

Bir an için, ziyaretinin amacının ne olabileceğini merak ettim. Sadece öfkesini dökmek mi istiyordu? En azından, öyle görünüyordu. Yine de, düşüncelerim çoğunlukla, şiddetle başını sallarken kıvrık saçlarının hareketine odaklanmıştı. Sonra bir sonraki düşünce, bir ekspres tren gibi zihnimden geçip gitti: Beth'in yanakları parlak kırmızıya dönmüş hali. Ancak bu hayalde, o benim altımda, kanepede çıplak ve terli bir şekilde yatıyordu, ağzı yarı açık ve...

Kahretsin, bu tür hayallere kapılmamalıyım. Bir şeyler yapmalıyım, çünkü bu işin kokusu çok kötü.

Çünkü o posterini asan ben değildim. Ve onu dükkanından attırmadım.

Neden böyle bir şey yapayım ki? Alışveriş merkezi anlaşması ve fahiş satın alma fiyatı ile onun için büyük bir risk almıştım ve tüm bunlar Beth'e sürpriz olarak planlanmıştı. Aramızdaki ilişkiyi düzeltmek istiyordum, her şeyi daha da kötüleştirip onun beni sonsuza kadar yok etmek istediğini düşünmesini istemiyordum.

Bana inanmasa ve bir daha beni görmek istemese bile - ve bu düşünce bana derin bir acı veriyor - en azından bu konuyu açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Onun beni öyle düşünmesini istemiyorum. Başarılı olsam bile, bir geleceğimiz olup olmadığını bilmiyorum. Ama denemeliyim. Beth için. Onun çocuğu için. Ve belki - ama sadece belki, ve sadece o da isterse: Bizim için.

Ancak bir şey kesin: Şirketimde benim bilmediğim bir şeyler dönüyor.

Ve bu hiç iyi değil. Hiç iyi değil. 4. Cadde'deki bina kompleksiyle ilgili anlaşmayı kimlerin bildiğini ve benim adıma ev sahibiyle anlaşma yapma yetkisine sahip olanların kimler olduğunu kafamda geçirdim. Bu anlaşma, muhtemelen Beth'i evden atması için ona önemli bir miktar para teklif edilmesini içeriyordu.

Sonra birden aklıma geliyor ve avucumu alnıma vuruyorum. Kahretsin, bunu nasıl daha önce fark edemedim?

Demansım olmayabilir ve Beth'in şüphelendiği gibi şizofreni teşhisi de konmamış olabilir. Ama cehalet bir

bir hastalık ise, o zaman ben en yüksek derecede bu hastalığa yakalanmış olmalıyım, çünkü...

Duraklıyorum.

Hayır, hemen sonuca varmayalım. Önce birkaç telefon görüşmesi yapıp biraz araştırma yapacağım, çünkü bir sonraki adımımı atmadan önce kesinlikle emin olmalıyım.

"Patron?" Eric'in sesi duyulur ve kapıdan başını uzatır, ben de başımı kaldırıyorum.

"Evet?" diye soruyorum, ona keskin bir bakış atarak.

"Kadının öyle birdenbire içeri girmesinden dolayı özür dilerim. Polisi aradım ve izinsiz giriş için rapor verdim..."

"Hemen geri ara ve şikayeti geri çek," diye ters bir sesle söylüyorum. "Daha sonra kendim kontrol edeceğim. Şimdi kapıyı kapat ve beni rahatsız etme. Yapacak işlerim var."

"Peki, efendim," der Eric ve kapıyı arkasında kapatır.

Sonra ayağa kalkarım, sessizce kapıya yürürüm, kapıyı düzgün kapattığından emin olurum ve içeriden kilitlerim, böylece başka kimse giremez. Özellikle Eric.

Parmaklarım gerginlikten titriyor, çünkü eğer şüphem doğrulanırsa, o zaman... Kahretsin, o zaman aptallık ödülünü hak etmişim demektir.

"Evet? Sen misin patron?" Uzun zamandır aramadığım bir numarayı çevirdikten sonra, hattın diğer ucunda yaşlı bir adamın sesini duyarım.

"Richard, bana patron demeyi bırakmanı söylemiştim, bunu biliyorsun," diyorum, işimin ilk günlerini ve oldukça köhne bir hamburger zincirinin ilk iki şubasını nasıl devraldığımı hatırlayarak. Richard benim ilk çalışanımdı. Her şeyi birlikte yaptık: siparişler, insan kaynakları, genişleme planları, ne olursa olsun. Her şeyi.

O benim sağ kolumdu, her şey mükemmeldi, ama sonra hastalandı. Ciddi bir şekilde. Stresin onu yıprattığını söyledi ve muhasebeye transfer olmak istediğini söyledi, ben de o zaman isteksizce kabul ettim.

Ama orada kendini buldu ve iyileşti. Ancak şirket büyüdükçe, birlikte yediğimiz öğle yemekleri giderek azaldı. Richard, patronuyla yemek yemesinin iyi görünmeyeceğini söyledi. Meslektaşları sorular soracaktı. Bu yüzden onu mümkün olduğunca rahat bıraktım.

"Biliyorum, Alex," dedi sessizce, belki de diğerleri duymasın diye. "Senin için ne yapabilirim?"

"Sen çok şey biliyorsun ve şirketteki birçok kişiyi tanıyorsun, koridorlarda konuşulanları biliyorsun ve..." diye başlıyorum.

"Yani benim casusun olmamı mı istiyorsun, Alex?" diye sorar Richard, pek de heyecanlı görünmüyor.

"Hayır, öyle demek istemedim. Spesifik bir şey hakkında. Bir şey duydu mu? 4. Cadde'de iskele kurma ve poster asma işi hakkında bir şey biliyor musun?"

"Sistemdeki faturaları mı kontrol etmemi istiyorsun?" diye soruyor Richard.

"Hayır, demek istediğim, olayla ilgisi olabilecek saha ekibinden tanıdığın biri var mı? Emri kimin verdiğini bilmem gerekiyor."

"Ah, demek onu kastediyordun," diyor Richard, rahatlamış bir sesle. "Evet, aklıma biri geliyor. Böyle bir şey yapabilecek çok fazla insanımız yok. Etrafta bir sorup sana geri dönerim, tamam mı?"

"Teşekkürler, Richard. Bir ara yine yemeğe çıkmalıyız," derim, uzun süredir görüşmediğim için suçluluk duyarak.

"Sorun değil, Alex. Nasıl olduğunu bilirsin: İnsanlar her şeyi konuşur. Bir muhasebeci patronuyla öğle yemeğine çıktığında, bu soru işaretleri yaratır ve ben de tansiyonuma dikkat etmek zorundayım."

"Şirkette olman çok iyi, Richard," diyorum, ona derin bir minnettarlık duyarak.

"Sizinle iletişime geçeceğim," diyor Richard tekrar, telefonu kapatmak üzereyken.

"Bir şey daha var, Richard. Sadece direkt hattımı ara. Bilirsin, sana bir keresinde yazdığım numara. Asistanımı değil. Bu çok önemli, tamam mı? Bulduğun şeyleri sadece bana şahsen anlat, tamam mı?"

"Anladım patron," diyor ve patron kelimesini duyunca sırtıttığını duyabiliyorum

Patron. Bir şey söylemek üzereyim, ama o çoktan telefonu kapatmış.

Richard'ın gerçekten bir şeyler bulabileceğini umarak bir an duruyorum ve bu arada bilgisayarda bir program açıp şirketimin Beth'in mülküne ait dijital dosyaları inceliyorum. Bunu yaparken, düşüncelerim çok sık ona ve gün batımının ışığında parıldayan gözlerine kayıyor ve işime odaklanmak için sürekli dikkatimi toplamam gerekiyor.

Sonunda aradığımı buluyorum ve ekranda ev sahibinin numarasını görüyorum, hemen telefonuma giriyorum.

"Ben Keith. Kimsiniz?" Telefonda yaşlı bir adamın sesi duyulur. "Bay

Keith. Merhaba, ben Alex Rodgers, ben..."

"Oh, kim olduğunuzu biliyorum," diyor, birdenbire uyanmış gibi ses tonu değişiyor. "Başka ne istiyorsunuz? İsteddiğiniz her şeyi yaptım."

"Bay Keith, bu garip gelebilir, ama ne demek istediğinizi anlamadım. Ben sadece ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum..."

"Yani hesabımdaki 100.000 dolar sizin şirketinizden değil mi diyorsunuz? Sizin... adı neydi... O adam, sizin adınıza aradığını söyledi. Para yatırılır yatırılmaz, çiçekçi dükkanındaki zavallı kadını evden çıkarmam gerekiyordu ve..."

"Bu adamın adını biliyor musun?" diye soruyorum, kalbimin göğsümde çarptığını hissederek, çünkü burada neler olup bittiğini anlamak üzereyim.

"Beni görmeye geldi, biliyor musun? Oldukça kaba davrandı. Ve o kadınla birlikteydi. O... ah, isimleri hiç hatırlayamıyorum. Sadece ilk adını söyledi. Onun adı ise... Final... Finn... gibi bir şeydi."

"Bu bana çok yardımcı oluyor, Bay Keith. Endişelenmeyin, paranızı alabilirsiniz. Ama lütfen tahliye kararını iptal edin," diyorum, göğsümde ani bir sıkışma hissederek. Şüphem doğruymuş, o da kapımın önünde oturuyor, çünkü asistanımın adı Eric. Eric Finelly.

"Ama bu mantıklı değil, Bay Rodgers, anlamıyorum..."

"Ben de anlamıyorum, Bay Keith. Önümüzdeki birkaç gün içinde size yazılı olarak açıklayacağım. Endişelenmeyin. Her şey yolunda. Siz yanlış bir şey yapmadınız. Ben ise, güvenmemem gereken birine güvendim," diye açıklıyorum.

"Tamam, belgeyi bekleyeceğim. Anladığınıza eminim," der yaşlı adam ve sonra görüşmeyi sonlandırırız.

Onun için belgeyi hazırlamak üzere not alırken başım dönüyor ve Eric'in neden ve ne zamandır benim için değil de bana karşı çalıştığını merak ediyorum. En azından artık sızıntının kim olduğu belli. O parçalı soyadını söylemeden önce bile, ben zaten biliyordum, çünkü benim dışımda, şirketimde Eric dışında bu kadar yüksek düzeyde yetkiye sahip kimse yok. Karmaşık bir onay sürecini tetiklemeden 100.000 dolarlık bir meblağı onaylayabilecek tek kişi ikimiziz.

O küçük piç kurusu, aslında şirketimin parasını bana zarar vermek için kullanıyor. Bu, tek bir hayal kırıklığına uğramış çalışanın eylemi değil. Dahası var. Jake!

Öyle olmalı, değil mi? Alışveriş merkezi planlarını ona veren o muydu? Beth ve benim nerede akşam yemeği yiyeceğimizi ona söyleyen ya da Dilara üstsüz bir şekilde bana yapışmışken fotoğrafı çeken de o muydu?

Telefonumun çalması beni durdurdu.

"Evet?" diye soruyorum ve ahizeyi kaldırıyorum, arayanın muhasebeden Richard olduğunu görüyorum.

"Tamam," diyor, sesi biraz nefes nefese. "En üst katta neler olduğunu bilmiyorum, ama güvendiğim iki adam emrin senden geldiğini söyledi. Asistanın onlara talimatları verdi ve

üçüncü kez görüştüklerinde onun Dilara adında bir kadınla birlikte olduğunu söylediler." Richard bir süre durdu. "Hey, eski asistanlarından birinin adı da öyle değil miydi?"

"Richard, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Teşekkür ederim," diyorum, içimde öfke, çaresizlik ve üzüntü duyguları savaşıırken, her bir duygu kontrolü ele geçirmek için yarışıyor. Parmaklarımı masaya sinirli bir şekilde vuruyorum, alt dudağımı ısıyorum ve şimdi ne yapacağımı düşünüyorum. Daha önce çok sinirli olduğum ve şikayeti geri çekmesini istediğim için şimdiden bir şeylerden şüpheleniyor mu acaba? Hayır, kesinlikle hayır, çünkü bütün hafta boyunca kötü bir ruh halindeydim, bu da aslında şimdi benim lehime olabilir.

Ama şimdi ne yapmalıyım? Onu çağırıp yüzleşmeli miyim? Hayır, kesinlikle inkar edecektir. Bunun yerine, onu suçüstü yakalamaya karar verdim, çünkü şansım yaver giderse, endüstriyel casusluktan da suçlanacak ve benim tarafımdan kovulmayı hak etmiyor. Bana yaptıklarından sonra olmaz.

Ama bununla ilgilenmeden önce, daha önemli bir şey yapmam gerekiyor: Beth ile konuşmak.

Ona öğrendiklerimi anlatmalı ve bana inanmasını ummalıyım. Her şey o kadar absürt geliyor ki, ben bile inanmıyorum ve eşyalarımı toplarken şansımın çok az olduğunu düşünüyorum.

Ama vazgeçmek istemiyorum. Beth'ten vazgeçmek istemiyorum. Bizden vazgeçmek istemiyorum.

"Randevun mu var patron?" Eric, kapıyı açıp çantamı alıp yanından geçerken bana soruyor.

"Özel bir mesele," diyorum, gözlerine bakamadan, onu yakalamak için fazla zaman kaybetmemem gerektiğini bilerek. Burada geçirdiği her gün, bana zarar verebilir.

Ama Beth öncelikli. Aslında onu tanıdığımından beri hep öyleydi. Sadece kendime itiraf etmek istemiyordum.

Beni bir daha görmek istemediğini söyleyen sözleri kafamda yankılanıyor. Yine de beni dinleyeceğini umuyorum.

Ondan vazgeçemem. Çünkü... Lanet olsun, sanırım onu gerçekten seviyorum!

Chapter 31

BETH

Savaşmak istedim, ona onun hakkında ne düşündüğümü söylemek istedim ve...

Ne istiyordum ki? Veronica, onu görmeye gitmemi engellemeye çalışırken haklı mıydı? Ne düşünüyordum ki? New Yorklu zengin bir iş adamıyla başa çıkabileceğimi ve ona onun ve planları hakkında ne düşündüğümü söylediğim için her şeyin yoluna gireceğini mi?

Evet, zavallı, sıkıntılı kalbim de aynen böyle düşünmüş olmalı. Ama şimdi, dükkâna geri döndüğümde, kendimi hiç de daha iyi hissetmiyorum, hatta eskisinden daha kötü hissediyorum. Onunla yüzleşmek zordu. Düşündüğümde daha zordu. Çünkü onun odada bulunması bile içimde bir şeyler uyandırıyor ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Odaklanmak için bu duyguyu bir kenara ittim. En kötüsü, onun bilgisizmiş gibi davranmasını dinlemek ve sonra kendini haklı çıkarmaya çalışmasını dinlemek zorunda kalmaktı.

Dükkânıma dönerken takside, gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü ve şoför iki kez bana yardım edebileceği bir şey olup olmadığını sordu,

Ben sadece başımı sallayarak hayır dedim.

Dükkana döndüğümüzde, Veronica'nın sarılması bile yardımcı olmadı. Hatta durumu daha da kötüleştirdi, çünkü yine haklıydı. Yine de beni sıkıca sarıp, "*sana söylemiştim*" demekten kaçındı. Ayrıca dükkanı gözetip, Ben'e bakıyordu. Ben'e içecek bir şeyler verdikten ve annesinin yine her şeyi mahvettiğini söyledikten sonra, Ben huzur içinde uykuya dalmıştı.

Gelen çevrimiçi siparişleri işleyerek sakinleşmeye çalışıyorum. Ama sevdiğim bitkilerle çalışmak bile bana huzur vermiyor. Ellerim titriyor ve budama yapmak zor geliyor.

Kapının üzerindeki zil çalışıyor; arkamı dönüp dükkânıma düzenli olarak uğrayan bir müşteriyi görüyorum.

"İyi günler, kocamın mezarı için yeni bir aranjman istiyorum," diyor bana dostça bir gülümsemeyle, şapkasını çıkarıyor ve arkasında taşıdığı küçük alışveriş arabasını yere koyuyor.

"Elbette, Bayan Shield. Ne istersiniz?" diye soruyorum, profesyonelce davranmaya çalışarak. Konuşmalarımız her zaman böyle başlar, ama bu sefer, hayatının sonuna kadar birlikte olacağı bir erkeğin olması ne kadar harika olmalı diye düşünüyorum — ölümünden sonra bile ona taze çiçekler getiren bir erkek. Bu, ölümün ötesinde bile gerçek aşk olmalı. Bu tür şeyler benim için mümkün görünmüyor. Aksine, umut ışığı olduğunu düşündüğüm adam önce beni hamile bırakıyor, sonra da beni ve hayatımı paramparça etmekten zevk alıyor gibi görünüyor.

"Tatlım, iyi misin? Bugün kendini iyi hissetmiyor musun?" Bayan Shield, gözlerimin yaşardığını fark etmiş olacak ki soruyor.

"İyiyim," diye burnumu çekiyorum. "Sadece bugün günümde değilim."

"O hissi bilirim. Peter'ımla hala birlikteyken, biz de kavga ederdik. Ama her zaman barıştık. Önemli olan da bu, değil mi?"

"Mm-hm," diyorum, sessizce başımı sallayarak. Daha fazlasını yapamıyorum, çünkü Alex'le bir daha asla *barışamayacağımı* düşünüyorum.

"Beyaz güller ve yeşilliklerle süslenmiş küçük, kalp şeklinde bir aranjman ister misin?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek için klasörümdeki birkaç mezar aranjmanı gösteren fotoğrafa işaret ederek.

"Bu harika olur. Her zaman harika fikirlerin var. Bu yüzden sana gelmeyi seviyorum. Daha sonra alabilir miyim?" diye gülümseyerek sorar.

"Evet, otuz dakika içinde hazır olur. Uygun mu?"

"Tabii, tatlım. Olur. Bu arada ben birkaç işimi halledeceğim. İki saat kadar dönmeyebilirim. Acele etme. Görüşürüz." Sonra kapıya doğru yönelir ve arabasını arkasına çeker. "Ah, tatlım?" diye seslendiğini duyarım. Dönüp bakarım, yine bana dönmüş. "Her şey yoluna girecek."

"Teşekkür ederim," derim zayıf bir sesle, zoraki bir gülümsemeyle, çünkü iyi niyetli olduğunu biliyorum.

Duygularım beni tekrar ele geçirmeden önce, işe koyulurum ve Bayan Shield için kalp şeklindeki aranjmanı yapmaya başlarım, sonra da bir saat sonra teslim edilecek olan bir sonraki online siparişi hallederim.

Zil tekrar çalıyor. Bayan Shield fikrini değiştirmiş olabilir mi diye merak ediyorum, ki bu daha önce de birkaç kez olmuştu. Bazen renk doğru değil, bazen tamamen farklı bir şey olması gerekiyor — sanki oynamayı kabul ettiğim bir tür oyun gibi.

"Merhaba güzelim," diye bir erkek sesi duyuyorum ve kanım donuyor. Hızla dönüp bakıyorum ama elbette Bayan Shield orada durmuyor. Chris. Eski sevgilim.

Olamaz, o da mı? Gün zaten yeterince zor geçti ve başka bir yüzleşme için hiç hazır değilim.

"Ne istiyorsun?" diye sertçe soruyorum ve aranjmana geri dönüyorum, ama parmaklarımın tekrar titremeye başladığını hissediyorum.

"Haydi ama. Müşteriye böyle konuşulur mu?" diye soruyor ve sesinden sarhoş olduğu anlaşılıyor. Dönüp baktığımda tezgaha doğru geldiğini görüyorum. Hareketleri dengesiz, gözleri ve burnu kızarmış. O bakışı tanıyorum ve onun deyimiyle, elinin birden fazla kez "kaymış" olduğunu hatırlıyorum. O bölümün sonsuza kadar kapandığını sanıyordum, ama görünüşe göre hiçbir şeyden kurtulamadım. İçimde eski, gömülü bir korku hissediyorum ve bir adım geri atıyorum, ama tabii ki dükkanda ondan saklanacak hiçbir yer yok.

"İnsanların söyledikleri doğru mu?" diye sorar, sonra tezgaha yaslanır ve tezgah onun ağırlığı altında gıcırdar. Buradan nefesinin kokusunu alabiliyorum. O sadece çakırkeyif değil. Sarhoş.

"Lütfen gider misin? Birbirimizle hiçbir ilgimiz yok. İnsanların benim hakkımda ne dediklerini bilmiyorum ve umurumda da değil. Tek bir şey istiyorum: senin sonunda..." diye başlıyorum, ama o tezgaha yumruğunu vuruyor.

"Sen lanet bir fahişesin ve bir çocuğun var. Kim seni hamile bıraktı? Babası ben miyim? Söyle, hadi, yoksa yemin ederim ki..." diye bağırarak elini kaldırır. Ben eğilirim — muhtemelen o zamandan kalma eski bir refleks — çünkü tezgah hala bizi ayırıyor ve bana ulaşamıyor. Yine de donup kalırım ve kaçınılmaz olanın ne olduğunu biliyorum. O zaman hayatta kalmıştım, bugün de hayatta kalacağım. Karşı koymak sadece durumu daha da kötüleştirir ve Ben'in bana ihtiyacı var ve...

"Elini indir ve onu rahat bırak," Chris'in arkasından başka bir erkek sesi duyuyorum. Sesi hemen tanıyorum ve birinin varlığıyla hem rahatlamış hem de kızgın hissedebiliyorsanız, şu anda tam da öyle hissediyorum.

Alex kapının eşiğinde duruyor. Ne kadar süredir orada olduğunu ya da ne duyduğunu bilmiyorum, ama Chris'in bana vurmasına izin vermeyeceğini biliyorum. Ondan hiç tehdit hissetmedim ve o zamanlar dükkândaki yaşlı bayana nasıl yardım ettiğini hatırlıyorum. Onun sorunları başka türden.

"Sen kimsin?" diye soruyor Chris, açıkça kavga çıkarmak için Alex'i işaret edip yavaşça ona doğru ilerliyor.

"Beth ve ben tanışıyoruz," diyor Alex. "Ve şimdi lütfen Beth'in dediği gibi git," diye ekliyor, kapıyı işaret ederek.

"Pfff... *şimdi lütfen git*," diye tiz bir sesle Alex'i alaycı bir şekilde taklit ederek ciyaklar. "Bu küçük sürtüğün çocuğunun babasının kim olduğunu öğrenene kadar gitmem ve..." Chris, öfkeyle köpürerek bana döner ve yumruğunu kaldırarak üzerime saldırır.

"Bir daha söylemeyeceğim," diye Alex'in sesini duyarım. Alex, Chris'in yumruğunu yakalar ve onu sıkıca kavrayarak döndürür, Chris çığlık atar ve ona öfkeyle bakar.

"Nesin sen? Onun erkeği mi? Onu becerdin mi? O senin çocuğun mu?"

"Ağzına dikkat et, aptal, yoksa ben..."

"ONUNLA YATTIĞIN MI?" Chris, Alex'in yüzüne doğru bağırır. Alex bir an cevap vermez.

"Ha! Biliyordum. Karım beni aldatıyor. Aynen öyle. Sanırım evlilik artık senin için bir anlam ifade etmiyor, değil mi?"

"Chris, sana yüzlerce kez boşanma belgelerini almamızı istediğimi çok iyi biliyorsun..." Sözünü kestim ve Alex bir anlığına bana inanamayan gözlerle bakarken, içimi sıcak ve soğuk bir duygu kapladı. Çünkü bu doğruydı. Kağıt üzerinde Chris ve ben karı kocaydık. Kimse bilmiyordu. Veronica bile.

"Kocan olarak hakkım olanı yapacağım, seni küçük..."

"Defol," diye bağırdı Alex, tekrar Chris'in önüne geçip onu iterek kapının yanındaki yere düşürdü. "Defol ve bir daha geri gelme. Yoksa kendimi kaybederim. Yemin ederim burnunu kırarım ve Beth'e dokunursan bu sadece başlangıç olur," diye bağırdı Alex, önüne dikildi.

Bana yardım ettiği için neredeyse gururum okşandı. Ama bunu neden yapıyor? Zaten beni yok etmek istiyor, sadece farklı bir şekilde. Belki de bilmediği bir şey vardır?

Chris ayağa kalkar ve Alex'e bakar. Bir an için ona saldırmak üzere olduğunu ve dükkânımın, beni savunan adam yüzünden, kapatmak zorunda kalmadan önce tam bir kavga sahnesine dönüşeceğini düşünürüm.

Bu çok saçma. Kimse bana inanmaz. Ben bile inanmıyorum.

Ama sanki bir mucize gibi, Chris başka türlü karar vermiş gibi görünüyor. "Şanslısın. Tekrar görüşeceğiz. Karım," diyor, beni işaret ediyor ve sonra dükkandan çıkıyor.

"Karım mı?" Alex bana dönerek sorar. "Sen o adamla evlisin..." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret eder.

Yüzüm kızarıyor, çünkü hayatımın o kısmı inanılmaz derecede utanç verici. O kadar utanç verici ki, kimseye anlatmadım. Alex ve benim yaşadıklarımızdan sonra, bu aptallığı geçebilecek başka bir şey yok. Sanki bu tür şeyleri kendime çekiyormuşum gibi, sanki bu benim amacımış gibi. Kendimden nefret etmek için bir neden daha, özellikle de bundan hiçbir ders almadığım için.

"Aptalca bir Vegas gezisi ve tam bir hafıza kaybı. Yıllar önce. İki hafta sonra evlilik cüzdanı postayla gelene kadar haberimiz bile yoktu. Şok olmuştuk. Geri almak istedim; belgeleri imzaladım, o reddetti. Sonra bir buçuk yıl önce ayrıldık ve o zamandan beri bu konuyu uzatıp duruyor ve..." Durup ona baktım. "Bekle, sana bunları neden anlatıyorum? Sen burada ne arıyorsun?" Bir süre durup ekledim, "Oh, ve teşekkür ederim... yardımın için. O gerçekten..."

"Bir pislik," Alex cümlemi tamamlıyor. "Tıpkı benim gibi, Beth. Ciddiyim, ne kadar acı çektiğini gerçekten anlayabiliyorum..."

"Özür dilemene gerek yok," diyorum ona, ama onun konuşma şekli ve bana bakışı, yaralı ruhuma merhem gibi geliyor. Belki de her şey sadece büyük bir yanlış anlaşılmaydı?

"Çocuğun... onun çocuğu, değil mi?" diye sorar sessizce, hala evlendiğim için biraz şok olmuş gibi görünüyor. Onu suçlayamam.

"Bu yüzden mi geldin?" diye karşılık veriyorum, ona söylemeli miyim emin olamadan ve Chris'e karşı benim için dik durmuş olsa bile hala ne kadar incindiğimi hissederek. Öyleyse neden alışveriş merkezi ve neden işten çıkarılma? Yani kağıt üzerinde benim bir eş olduğum şokuyla yaşamak zorunda kalacak.

"Hayır, haklısın. Bu beni ilgilendirmez," diyor, duraksayarak. Keşke bunun onu ne kadar ilgilendirdiğini bilseydi, diye düşünüyorum.

"Çocuk onun değil," diyorum çabucak, bakışlarından kaçınıyorum çünkü en azından bunu netleştirmek istiyorum.

"Sorun değil, Beth. Buraya geldim çünkü daha önceki konuşmamızı aklımdan çıkaramadım. Bilirsin, alışveriş merkezi," diyor ve pencereden alışveriş merkezinin inşa edileceği yeri işaret ediyor. "Ve dükkanının kapanış bildirisini. Şöyle ki: Ben çok aptalca hatalar yaptım. Alışveriş merkezi benim fikrimdi, ama bunun senin iyiliğin için olduğunu bilmelisin. Asla izin vermezdim..."

"Beth! Orada mısın?" Veronica'nın sesi dükkâna yankılanarak Alex'in konuşmasını keser. O konuşmayı çok dinlemek istiyordum, çünkü bunun doğru olmasını ve Alex'in tüm bunlar için iyi nedenleri olmasını dilerdim. Aslında buna pek inanmıyordum, ama onu kurtardıktan sonra en azından son bir kez daha onu dinlemeye karar vermiştim.

"Evet, Veronica. Ne oldu? Bir dakika bekleyebilir mi?" diye soruyorum ve Alex'e bir saniye beklemesini işaret ediyorum.

"Sanmıyorum. Bir sorun var. Ben ile..."

Sesi açıkça heyecanlı geliyor. Neler oluyor? Kafamda binlerce soru dolaşıyor. O yapmaz...

Chapter 32

ALEX

O evli! Ne şok ama!

Tamam, sadece kağıt üzerinde ve adam onu hak etmeyen tam bir aptal. Ben gelmemiş olsaydım, o kaldırdığı yumruğuyla ne yapardı kim bilir.

Beth'in gözlerinden bunu anlayabiliyordum ve bence bunu daha önce de yapmıştı: ona vurmuştu.

Sırf bunun için bile iyi bir dayak hak etmişti ve ona dayak atmamak için kendimi zor tuttum.

Ama bu Beth ile ilgiliydi ve ben yine her şeyi mahvetmek istemiyordum, bu yüzden tüm mantığımı kullanarak ona kapıyı gösterdim.

Aklımda pek çok soru dolaşıyordu: Onun çocuğunun babası mıydı? Belki de sadece kağıt üzerinde var olan ve uzun zamandır bitmiş bir evlilikten daha fazlası vardı?

Yine, Beth'in parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissettim. Ama kendimi topladım ve çok fazla soru sormadım, çünkü Beth haklı olarak içine kapanık bir tepki verdi. Onu anlayabiliyordum; Eric'in yaptığı onca şeyden sonra hala onunla uğraşmak istediğimi düşünüyor olmalıydı.

Bu yüzden sorularımı bir kenara bırakıp, Chris denen adam her şeyi yine altüst etmeden önce, buraya gelme amacımı gerçekleştirmek için harekete geçmeye karar verdim. O bina kompleksini neden satın aldığımı ve ona bu konuda nasıl yardım etmek istediğimi açıklamak istedim. Ama sözler ağzımdan çıkmadı, çünkü o anda onun benim yardımımı hiç istemediğini fark ettim. Acaba bunu bağımsızlığına bir saldırı olarak görüp, kendi başına başaramayacağını düşündüğümü mü sanıyordu?

Ah, dostum! Neden bunu daha önce düşünmedim ki?

Ama artık çok geçti. Buradaydım ve bunu sonuna kadar götürmek, asistanımın yarattığı karışıklığı açıklamak ve bize bir gelecek sağlayabilecek tek şansı değerlendirmek istiyordum.

Ama sanki uğursuzluk varmış gibi. Tam hazır olduğum anda, yine bir şey çıktı. Sanki kader buna karşı komplo kurmuş gibiydi.

Bir an için, arkadaşı üst kattan seslendiğinde çok sinirlendim. Beth beni dinlemeye devam etmek istiyordu; bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Ama sonra her şeyi değiştiren şu sözleri söyledi:

"Bir sorun var. Ben ile..."

Beth bir anlığına bana şaşkın bir şekilde baktı ve yüzündeki tüm kanın çekildiğini görebiliyordunuz. Ama endişeli bir anne görüntüsü bir anda kayboldu, çünkü başka bir şey söylemeden merdivenleri tırmanmaya başladı.

Şimdi burada durmuş, ne yapacağımı düşünürken, üst kattan gelen iki kadının heyecanlı seslerini duyuyorum.

Aramızdaki konu şimdilik askıya alındı, bu çok açık. Ama şimdi ne yapmalıyım? Beklemeli miyim? Yoksa gidip ne olduğunu mu öğrenmeliyim? Çocuğuna ne oldu? Ciddi bir şey mi? Ama gerçekten yardımcı olabilir miyim? Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Çocuk doktoruna taksiyle gideceğiz. Hemen gelmemizi söyledi. Görüşürüz Veronica," diye Beth'in sesini tekrar yüksek ve net bir şekilde duydum. Sonra merdivenlerde ayak seslerini duydum ve bana geri geldi, muhtemelen başka bir zaman konuşmamız gerektiğini söylemek için.

Sonra tekrar karşı karşıya geliyoruz, birbirimize bakıyoruz. Ama o yalnız değil. İlk kez onu kucağında bir çocukla görüyorum. Onun çocuğu.

"Ne oldu? Her şey yolunda mı?" diye soruyorum, endişeli ve biraz şaşkın ifadesini görünce, benim burada olduğumu tamamen unuttuğunu tahmin ediyorum.

"Garip bir kızarıklık var. Ve ateşi var. Her şey çok ani oldu ve..." sözünü kesip, acı dolu bir ses çıkaran küçük oğluna bakıyor. "Sorun yok tatlım, anne burada. Taksiyle doktora gideceğiz ve..."

"Olmaz. Arabam dışarıda, ben sürerim," sözler ağızımdan dökülür ve Beth'in oğluna olan sevgisini görünce, içimde şimdiye kadar hissettiğimden çok daha öte, yeni ve tanıdık olmayan bir sevgi hissedirim.

"Gerçekten mi? Gerek yok, yani..."

"Endişeni anlıyorum. Ama zaten buradayım. O yüzden zaman kaybetmeyelim, gidelim," dedim.

"Tamam, gidelim," diyor ve ilk kez Veronica'nın Ben dediği küçük çocuğa bakıyorum. Yakışıklı bir çocuk; yüzündeki üç kırmızı leke görünüşünü bozmuyor. Sonra aklıma bir düşünce geliyor ve donup kalıyorum: Eğer bir çocuğum olursa, onun da bu kadar sevimli olmasını isterim.

"Her şey yolunda mı? Fikrini mi değiştirdin?" diye soruyor Beth, çünkü adımlarımı durdurmuşum.

"Hayır, sadece... oh, hiçbir şey. Sonra konuşuruz, tamam mı?" diyorum ve Beth ile kaldırımda birbirimize bakıyoruz. Bir an için, aramızda duran sorular ve şüpheler geri geliyor. Ama aynı zamanda bu soyut sevgi de var. Şimdiye kadar mutlu bir son bulamamış karmaşık bir karışım.

"Tamam," diyor Beth, Ben'le birlikte arka koltuğa otururken, ben de kapıyı kapatıyorum. Bir anlığına ikisine bakıyorum, sonra aceleyle koltuğuma geçiyorum ve aniden içimde küçük çocuk için bir endişe hissediyorum, umarım kızarıklık ciddi bir şey değildir.

"Her şey yolunda, hanımefendi. Sadece suçiçeği," diyor doktor, küçük çocuğu muayene ettikten sonra, Beth ve bana gülümseyerek. "Sadece kremi sürün, ateşini düşürecek bir şey verin ve küçük adamın sürekli kaşımamasını sağlayın. Bunun için bebekler için özel eldivenler var, onlar işe yarayabilir," diye ekliyor ve bilgisayarına notlar almaya başlıyor. "Küçük adamı tekrar giydirebilirsiniz."

Nasıl muayene odasına girdiğimi bile bilmiyorum. Arabayı park ettiğimde Beth'e inmesine yardım ettim, bu da Ben'i kısa bir süreliğine bana verdiği anlamına geliyordu. Hayatımda ilk kez bir çocuk tutuyordum ve garip bir şekilde çaresiz hissettim, onu düşürme korkusu ile aynı zamanda harika bir duygu karışımıydı, çünkü küçük adam bana baktı ve gürültülü sesler çıkardı ve lekelerine rağmen hiç de kötü bir ruh hali içinde görünmüyordu.

Beth bana kırmızı lekelerin, özellikle ateşle birlikte ortaya çıktığında, pek çok anlama gelebileceğini açıkladı. İnternet korkunç hikayelerle doluydu, bu yüzden hemen bir doktora görünmek en iyisiydi.

Beth'e oğlunu geri verdim ve onu takip ettim. Beth itiraz etmedi ve böylece kendimizi doktorun muayenhanesinde bulduk. Belki de onun sorunlarını umursamadığım izlenimi vereceği için oradan ayrılmak istemedim. Çünkü umursuyordum. Hem de çok.

Ve küçük adam da bir şekilde bana sevimli gelmeye başlamıştı. Her şey çok garipti. Umarım her şey yolunda gider ve yakında aramızdaki tüm yanlış anlamaları konuşabiliriz ve...

"Hey, seni tanıyorum..." dedi doktor, bana daha yakından bakarak. "Sen BigBurger'ın başkanı Alex Rodgers'sın, değil mi?" dedi, bana gereğinden fazla uzun süre bakarak.

"Doğru," diyorum yavaşça, onun ıslık ıslık yüzüne bakarak.

"Memnun oldum." Sonra elini uzattı ve ben biraz şaşkın bir şekilde elini sıktım. "Hamburgerlerin öğle aralarımı çok daha güzel hale getiriyor," dedi, şişmeye başlayan göbeğini okşayarak, ben de sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Eminim çok meşgulsündür, ama dediğim gibi, bu dönemde küçük adamın yeni enfeksiyon kapmaması çok önemli. Bu yüzden, işten eve geldiğinde, önümüzdeki birkaç hafta boyunca küçük adama dokunmadan önce mutlaka ellerini iyice yıka."

"Bir dakika, bir yanlış anlaşılma olmalı, ben... ben... ben sadece onları arabayla getirdim ve..." Şu anda Ben'i giydiriyor ve bizim konuşmamızı duymadan onunla konuşmaya tamamen dalmış gibi görünen Beth'e bakıyorum.

"Ama sen babasıydın, değil mi?" Bunun üzerine doktor bana şaşkın bir şekilde bakar, beni ve bilgisayarını sırayla gözetler. "Ayrıldınız mı? Ortak velayet mi var?" diye daha sessizce sorar, bana doğru eğilir.

"Anlamıyorum," diyorum yine.

"Burada babanız yazıyor," diyor, ekranına dokunarak. "Küçük Ben burada doğdu. Benim muayenehanem bu konuda uzmanlaşmıştır. Hastane değil, ama evde doğum da değil. Hastalarımız rahat ortamı ve doktorun bakımını takdir ediyorlar. Annesi sizi o zaman baba olarak kaydetmişti," diyor, Beth'i işaret ederek ekranı bana doğru çeviriyor.

İlk başta hiçbir şey anlamıyorum ve birçok girişi anlamaya çalışıyorum. Sonra görüyorum. Adım gerçekten orada yazıyor. Göğsüm sıkışıyor. Artık dünyayı anlamıyorum. Onun doğum tarihini görüp ilk tanıştığımız tarihi kabaca hesapladığımda, bunun mümkün olduğunu anlıyorum.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz? Gidelim mi?" Arkamda Beth'in sesi duyulur, Ben'e ciddi bir şey olmadığı anlaşılınca rahatlamış gibidir.

"Beth?" diye soruyorum, sesim fısıltıdan fazla değil. "Ben babası mıyım? Ben'in babası?"

Doktor burada neler olduğunu tam olarak anlamamış belli ki, ama sessiz kalıyor, muhtemelen kendini bir pembe dizideymiş gibi hissediyor.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Beth, tiz bir kahkaha atarak soruyor.

"Orada duruyor. O doğduğunda sen yazmıştın," diyorum, şimdi dönüp gözlerine bakarak monitörü işaret ediyorum.

Beth hiçbir şey söylemiyor. Gözleri nemleniyor ve çenesi titriyor. Yanağından bir damla gözyaşı akıyor. Sonunda başını sallıyor ve ben...

Düşüyorum. Sanki altımda derin, kara bir delik açılmış ve beni yutmak üzereymiş gibi hissediyorum. Önce benden bir çocuğu olduğunu sakladı, sonra da babasının ben olduğumu?

Bunu nasıl yapabilir?

"Alex? Açıklayayım," diyor Beth sessizce.

Ama bu sefer başını sallayan benim. Tek kelime etmeden kalkıp muayene odasından çıkıyorum. "Alex, bekle," diyor Beth arkamdan. Ama beklemiyorum. Yürümeye devam ediyorum, binadan çıkıp, yağmur ve karanlıkta arabama doğru ilerliyorum, duygularım beni boğuyor.

Sonra direksiyonun başına geçiyorum ve çocukluğumdan beri ilk kez öfke ve kederi birbirine zıt duygular olarak hissetmiyorum. Gözlerim de nemli. Aklımda, az önce kucağıma aldığım ve bir şekilde sevdiğim küçük Ben beliriyor.

Bir oğlum mu var? Neden bana hiçbir şey söylemedi? Neden onu benden sakladı? Benden başka neler saklıyor?

Chapter 33

BETH

Üç gün sonra

"Sorun yok, Ben. Her şey yolunda, küçüğüm," diye oğluma fısıldarken, tulumunu çıkarıp solmakta olan lekelerle bakıyorum. Ben de çocukken suçüçeğı geçirmiştim, bu yüzden neyse ki eldiven giymek zorunda kalmıyorum. Veronica da öyle. Bu yüzden, Ben'in kaşınmasını önlemek için aldığımız küçük eldivenler dışında, her şey neredeyse her zamanki gibi devam edebiliyor.

"Kaşındığını biliyorum, ama doktor bugün neredeyse iyileştüğünü söyledi. Sen çok cesur bir çocuksun," diye ekliyorum, küçük kollarını nazikçe kenara itip başına yeni bir kıyafet geçirirken.

Son birkaç gün çok zor geçti. Ben huzursuz bir şekilde uyuyordu, ben de öyle. Neredeyse hiç ayrılmadık. Dükkan günde sadece birkaç saat açıktı ve o da Veronica ve Paula sayesindeydi. Tabii ki bu durum müşterileri üzdü ve birkaç çevrimiçi siparişi iptal etmek zorunda kaldığımda, bir dizi kötü yorum geldi. Bu da daha önce olduğundan çok daha az kişinin

ama bununla başa çıkmam gerekecek. O dönemde Ben'in yanında olmak, ona bakmak benim için önemliydi, zaten çok uzun zamandır ihmal ettiğim bir şeydi. Diğer çocuklarla neredeyse hiç temasımız olmadığı için, onun suççuğu hastalığını nereden kaptığını bile anlayamıyorum.

Bu konuda da suçluluk duyuyorum, çünkü bu onun için çok önemli olurdu. Ama dükkân yüzünden, bunu ne zaman yapabileceğimi bilmiyorum. Şu anda sadece akşamları, dükkân kapandıktan sonra vaktim var, ama tabii ki onun yaşındaki çoğu bebek o saatte çoktan yatmış oluyor ve oyun grupları genellikle sabahları oluyor.

"Da da da..." Ben gevezelik ediyor. Son zamanlarda bunu çok yapıyor. O doğmadan önce bebekler hakkında yeterince kitap okudum, bunun "ma ma ma" gibi tamamen normal bir ses olduğunu biliyorum, ikisini de son zamanlarda çok yapıyor.

Yine de, bir araya geldiğinde *Dada'yı* oluşturan bu ses, kalbimi sızlatıyor. Çünkü Alex hastaneden ayrıldığından beri benimle iletişime geçmedi.

Bir yanımlı onu suçlayamıyorum. Sonuçta, uzun süredir ondan sakladığım bir çocuğum olduğunu öğrendi. Bir yanımlı onun neden kızgın olduğunu, hatta bu sorumluluğu üstlenmekten neden korktuğunu anlayabiliyor. Ama neden, gerçekten? Ondan bir şey istediğimi ima edecek hiçbir hareket yapmadım. Yoksa başka bir şey mi var?

Ancak bir yanımlı da onun kendini aşması gerektiğini düşünüyor. Sonuçta o da bir aziz değil ve hatta bir rakibiyle beni yatağa atabileceğine dair iddiaya girmişti, ki muhtemelen benimle çıkmasının tek nedeni de buydu. Evet, Ben'i ondan uzak tuttum, ama onun beni kullandığı gibi onu kullanmadım, sadece kendi çıkarımı düşünmedim. Ve

onun şirketinin karşısındaki bina kompleksini satın alıp onun geçim kaynağını yok etmedim.

Ama benim hiçbir tarafımın anlamadığı şey şu: Neden o binayı satın alıyor? Sadece beni mahvetmek için mi? Burada başka ne istiyor? Zaten dükkana ihtiyaı yok. Ve neden tüm bu olayda masum rolü oynuyor ve bana bir şeyler açıklamak istiyor? Beni Chris'ten korumakla tüm bunların ortadan kalkacağını mı düşünüyor?

Bu konuda anlamadığım çok şey var, ama aslında önemi yok. Çünkü o zamandan beri benimle iletişime geçmedi ve dükkana da uğramadı.

Bu, onun sonsuz ziyaretlerinden çok daha fazlasını anlatıyor. Durum gayet açık. Ben kaybettim, o kazandı.

Taşınmam gerekiyor ve o istediğini elde etti.

Ama neden beni bu kadar inciten o pii sürekli düşünmek zorundayım ki? Onun yüzünden dükkanımı boşaltmak zorunda kalmama rağmen, neden uykuya dalarken gözümün önüne gelen kişi o oluyor? İlk başta ona aşık olduğumu itiraf ediyorum. Ama şimdi aşk ve nefretin aynı madalyonun iki yüzü olup olmadığını merak ediyorum. Onu bu kadar çok düşünmemin sebebi, ona karşı yoğun bir nefret duymam mı acaba?

Bazen buna inanmak istiyorum, ama zihnimde hangi görüntüler olduğuunu biliyorum. İkimiz onun kanepesinde uzanıyoruz. Akşam yemeğinde beni nasıl güldürdüğünü ve gülümsediğini, saçımı kulağımın arkasına ittiğini. Bu...

Kafandan çıkar bunu, Beth! İçimden kendime yalvarıyorum.

"Tamam, canım," diyorum Ben'e, giydirdikten sonra onu kucağıma alırken. "Anne şimdi dükkânına gidiyor, Veronica teyze sana bakacak. En azından..." Washington'daki iş teklifini hatırlayarak duraksıyorum. Korkarım diye bir daha sormadım. Gerçekten ve yalnız kalmaktan korkuyorum, çünkü şu anda çocuk bakımı bütçemize sığmıyor. Sessizce gözyaşlarımı silerim, Ben'i kucağıma alıp merdivenlerden aşağı dükkana taşıyorum.

"Ee? Müşteri var mı?" Tezgahın arkasında durup telefonuna dokunan Veronica'ya soruyorum. "Maalesef bu sabah sadece bir müşteri geldi," diyor, bunun ne anlama geldiğini bildiği için hüzünlü bir gülümsemeyle omzuma hafifçe vuruyor. "Tamam, koca oğlan. Annemizi işine bırakıp biz de gezintiye çıkalım, ne dersin?" diye Ben'e soruyor ve burnuna hafifçe dokunuyor, bu da Ben'in mutlu bir şekilde gülmesini sağlıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldarım yine. Bunun yeterli olmadığını biliyorum, ama karşılığında söyleyebileceğim başka bir şey yok, bu da beni çok küçük ve çaresiz hissettiriyor.

"Oh, lütfen. Biraz temiz hava ikimize de iyi gelir," diyor Veronica elini sallayarak ve Ben'i giydirmeye ve köşeden bebek arabasını çıkarmaya başlıyor.

Birkaç dakika sonra, Veronica'nın bebek arabasını merdivenlerden indirmelerine yardım ettikten sonra, ikisini bir sonraki köşeyi dönene kadar izlerim, sonra boş dükkana geri dönerim.

Tezgahın arkasında sessizce yürüyorum, bakışlarım bugün ve yarın için hala iyi durumda olan birçok çiçeğin üzerinde dolaşıyor, ama ertesi gün, bunların çoğunu dükkânımın arkasındaki sokaktaki büyük çöp konteynırına atmak zorunda kalacağım, bu da sadece maddi olarak değil, israf olduğu için de canımı yakıyor.

Sonra tezgahın arkasındaki küçük sandalyeye oturup bilgisayara bakarak çevrimiçi siparişleri kontrol ediyorum. Ama burada da hiçbir şey yok, oysa normalde bu saatte dört ya da beş sipariş gelmiş olurdu. Bunun yerine üç tane daha kötü yorum var, elbette bunun nedenini biliyorum. Ama personel durumum ve Ben'in hastalığı varken, başka nasıl yapabilirdim ki? Muhtemelen tüm bunların yüzüme patlaması sadece an meselesiydi ve zaten üç ay sonra her şey biteceği için, bunun şimdi olması belki de daha iyi.

Belki bu arada birkaç satışla hala iyi para kazanabilirim. Tahliye öncesinde çiçeklerin yoğun talep gördüğü birkaç tatil günü var. Bu, bütçemdeki açığı biraz kapatabilir ve yeniden yönelmeme yardımcı olabilir. Bu düşünceden biraz cesaret alıyorum ve işin bu kısmını tekrar rayına oturtmak umuduyla, yapabileceğim en cazip çevrimiçi teklifleri hazırlamak için biraz zaman harcıyorum. Ayrıca, dükkanımın web sitesine kesinti için bir özür ve dürüst bir açıklama ekliyorum.

Bunu dükkanın vitrinine de asabileceğimi düşünüyorum. Bir poster yazmaya başlıyorum, ama sonra duruyorum. Ne yapıyorum ben? Sadece birkaç acıma satın alımı mı bekliyorum?

Kapı zilinin sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Müşterimi karşılamak için gülümsüyorum, başımı kaldırıyorum ve donup kalıyorum. Dükkânımda bir adam duruyor. Alex değil, ama onu tanıyorum. Bu onun asistanı değil mi? Ofisinin önünde beni içeri almayan bekçi?

Evet, o. Çok iyi hatırlıyorum. Geriye taranmış saçları, kibirli tavırları. O karanlık bakışları. O.

Neden burada? Alex şimdi asistanını mı gönderiyor?

"Eminim buraya birkaç çiçek için gelmedin, ama Bay Rodgers'ın bana söylemek istediği bir şey var," diyorum, kollarımı kavuşturup ona buz gibi bir bakış atarak. "Her neyse, patronuna söyle ki ben..."

"Bunu size vermek istiyorum." Beni hiç aldırmadan sözümü keser ve bir zarf uzatır.

"Bu ne? Bununla ne yapmam gerekiyor?" diye bağıriyorum, zarfı ondan kaparak ellerimin titrediğini hissediyorum. "İçinde ne var?" zarfı tıkladıyorum.

"Kendin bak. İyi günler," diyor, başını sallıyor, arkasını dönüyor ve dükkânımdan hızla kayboluyor.

Derin bir nefes alıp bilgisayarın önündeki sandalyeye çöküyorum ve hala titreyen elimdeki zarfı izliyorum. Kafamda binlerce düşünce dolaşıyor ve bir an için onu çöpe atmayı düşünüyorum ama yapamıyorum. Bilinmezlik beni içten içe yiyip bitiriyor.

Zarfı açtım. Sürpriz bir şekilde, zarfın üzerinde şirketinin logosu yoktu; yine ev sahibimden gelmişti. İlk başta, belki de feshi geri almayı başarmıştır diye düşündüm, çünkü hastaneye gitmeden önce öyle bir izlenim edinmiştim.

Ama tam tersi oldu. Satırları gözden geçirdim ve orada yazanlara inanmadım. Ev sahibim, anlamadığım birkaç maddeyi ve "ağır görev ihlali" denen bir şeyi gerekçe göstererek, önceden haber vermeden kira sözleşmemi derhal feshediyordu.

Düzgün düşünemiyorum; Alex'in bu işin içinde parmağı olduğunu fark edince nefesim kesiliyor. Yoksa asistanı neden bana mektubu versin ki?

Neden bana bunu yapıyor? Beni ve kendi oğlunu tamamen mahvedip,
bizi sokaklarda yatmaya mahkum edene kadar tatmin olmayacak mı?

Chapter 34

ALEX

Esniyorum ve gözlerimi kırpıyorum, yavaşça yatakta kendime geliyorum. Boğuk, havlayan bir öksürük beni oturmaya zorluyor, dün gece ve önceki gece içtiğim alkolün etkisiyle başım da zonkluyor.

"Kahretsin, aspirinim nerede?" diye mırıldanarak, baş ağrısını bir şekilde dindirmek için gözlerimi ovuştururken komodinin içinde el yordamıyla aradım.

Sonunda küçük kutuyu bulurum, ambalajı yırtar, bir hapi ağzıma atar ve büyük bir yudum suyla yutarım.

Etkisini göstermesini beklerken boşluğa bakıyorum ve son iki günü kafamda tekrar oynatıyorum.

Bir çocuğum olduğunu öğrendikten sonra, her türlü duyguya kapıldım ve mantıklı düşünemiyordum. Hatta, kafam başka yerde olduğu için ofise giderken iki kez arkadan çarpışmaya neden olmak üzereydim.

Ofisime vardığımda Eric beni bekliyordu, masum bir ifadeyle bana bakıyordu. Jake'in emriyle yaptığı şey için yüzünü parçalamak istedim. Aslında onu suçüstü yakalayıp onunla küçük bir oyun oynamayı planlamıştım, ama artık bunun için havamda değildim.

Artık oyun oynamak istemiyordum. Gerçekle yüzleşmek zorundaydım. Ve gerçek şuydu: O beni satmış ve ihanet etmişti.

"Berbat görünüyorsunuz efendim. Zor bir gün mü geçirdiniz? Belki biraz izin almalısınız," dedi bana o yılan.

"Aynen öyle yapacağım Eric. Ama önce şunu bilmeni isterim ki kovuldun. Eşyalarını topla ve defol git," diye bağırdım, parmağımla kapıyı işaret ederek.

İlk başta bana sadece baktı, sonra hiç şaşırmadan başını salladı ve nedenini bile sormadı. O da biliyordu. Ben de biliyordum.

Güvenliği çağırdım ve onu dışarı çıkardım, sonra muhasebeden Richard'ı aradım ve ona genel hatlarıyla durumumun iyi olmadığını, asistanımın köstebek olduğunu söyledim ve iki üç günlüğüne işi idare edip edemeyeceğini sordum.

O gerçek bir dosttur. Çok şey istediğimi biliyordum, ama kabul etti. Richard bu iş için en uygun kişi olduğu için içim rahatladı, şirketten ayrıldım, bulabildiğim ilk bara gittim ve sarhoş oldum.

Ara sıra bana asılan ve bana yaklaşan başarısız kadınları hatırlıyorum, ama ben ilgilenmiyordum. Onları görmezden geldim ve birbiri ardına viski içtim, sonunda ertesi sabah uyandığımda aspirinimin bittiğini fark ettim ve eczaneden büyük bir miktar satın aldım.

D n de aynı Şey oldu. Baba olduğum d Ő nencesi aklımda belirir belirmez alkole uzandım. Beth'in bana hiçbir Şey söylememesine kızmıŐ ve  z lm Ő t m. Onun yanında olurdum, lanet olsun.  kisi için de. Neden bunu yapmak istedi ki...

Ve yine, bu soruyu ŐiŐeden bir yudum alarak boğdum.

Troy'un dün gece kapıma gelmesi tamamen tesadüftü. Sanki benim mutsuzluğumu hissetmiş gibi görünüyordu, ama gerçekte uzun zamandır planladığımız bir Şey vardı ve ben bunu unutmuştum. Tıpkı etrafımdaki her Şeyi unutmak istediğim gibi.

New York Knicks maçını  n sıradan izleme planımız suya d Ő t . Hiç havamda değildim. Bunun yerine, eŐofmanla kanepede oturdum, Troy'a bir bira ikram ettim ve kahve masasındaki boş ŐiŐelerin arasında ona yer aradım.

"Dostum, gerçekten çok kötü durumdasın," dedi Troy, ikinci biralarımızı tokuŐturduktan ve ona her Şeyi anlattıktan sonra.

"Peki, birdenbire baba olduğunu  Ğrensen nasıl hissederdin?" diye sordum. Troy bana yan gözle baktı, sonra yarı bulanık beynime, onun ve Monica'nın iliŐkisinin de en az benimki kadar çalkantılı olduğu geldi. Sanki bir ömür  nceymiŐ gibi geliyordu. Karısı ve çocuğu olmadan nasıl biriydi, hatırlamıyorum bile. Monica ve TJ onun bir parçası, tıpkı baharda a an çiçekler, çikolata gibi... Tanrım, ne saçmalıklar düşünüyordum!

"Tamam, biliyorum. Ama bu farklı. Neden böyle yaptı? Bebeği benden sakladı?" diye sordum.

"Bence onun da sebepleri vardı. EĞer doğru anladıysam, sen de tamamen masum değildin, değil mi?"

"Ama bu farklı. Bir bebek, bu..." diye araya girdim, ama Troy sözümü kesti.

"Tekrar söylüyorum: durumun vahim. Bu tam bir kalp kırıklığı dostum," dedi ve şişesinden bir yudum aldı.

"Yani..." diye anlamaya çalıştım.

"Demek istediğim, seni hiç bu kadar dağınık görmemiştim," dedi, boş şişelerle dolu sehpayı işaret ederek. "Kadınlar senin için her zaman bir meta olmuştur. Bir nesne. Ama bu Beth ve çocuğu... Sanırım onları seviyorsun."

"Aşk," diye mırıldandım sessizce, Troy'un arkasındaki boşluğa bakarak. Haklı olabilir miydi? Genelde kadınlara ilgi duymadığım doğrudu. Ama Beth ile durum farklıydı. Her zaman farklı olmuştu. İlk tanıştığımız günden beri. Ve bir çocuğumuz olduğu halde bunu benden saklaması... Daha önce hiç bu kadar acı hissetmemiştim.

"Bir şey mi fark ettin?" diye sordu Troy, kaşlarını kaldırarak ve bir yudum daha aldı.

Ben de içmek üzereydim, ama durup şişeyi kenara koydum. "Ona gitmeliyim. Ona her şeyi anlatmalıyım. Asistanım Eric'i, binayla ve tahliyede yaptığı pisliği ve..."

"Alex, saat 11 oldu ve, söylememe izin verirsen: son zamanlarda aynaya baktın mı?"

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Gözlerinin altında koyu halkalar var, tişörtün lekelenmiş ve bir şişe içki gibi kokuyorsun. Ona gitmek istemen harika ama bunu ayıkken yapsan nasıl olur? Yarın sabah. Yatağına git, uyu ve lütfen, Tanrı aşkına, duş al. Sonra da ona hislerini anlat!"

Bugün için planım tam olarak bu. Duşumu aldım, iki duble espresso içtim, kendimi yeni bir adam gibi hissediyorum. Ayrıca, hizmetçim çığlık atarak kaçmasın diye oturma odasındaki dağınıklığı temizledim ve temiz kıyafetler giydim.

Tüm bunlar epey zaman aldı ve öğlen çoktan geçti. Bunun sebebi, Beth'e hazırlamak istediğim küçük sürprizdi. Ne kadar ciddi olduğumun bir kanıtı gibi. Bu fikir bu sabah aklıma geldi ve onay mektubunun bulunduğu zarf, benim için çok değerli olan çiçekçinin dükkânına giderken yolcu koltuğunda duruyor. Ona söylemek istediklerimi kafamda tekrar gözden geçiriyorum ve kalbimin boğazımda attığını hissediyorum.

Aşkı her zaman aptalca, saçma bir şey olarak yorumlamıştım. Ama bu konuda başarısız olma düşüncesi bile nefesimi kesiyorsa, bu ne saçma ne de aptalca. Bu her şeyin sonu ve onu kaybetmekten çok korkuyorum.

Girişten çok uzak olmayan bir yere park ediyorum, zarfı alıp ceketimin iç cebine koyuyorum, arabadan iniyorum ve kapıya doğru her adımında gerginliğim artıyor. Bir kez daha derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açıyorum.

"Bakın, kedi ne getirmiş," Beth'in sesi olmayan, küçümseyen bir kadın sesi duyulur. Tezgaha bakarım ve arkadaşı

Veronica'yı görüyorum, o da bir karton kutuya bir şeyler koyarken bana ters ters bakıyor. O anda her yerde kutular olduğunu fark ediyorum.

"Beth ile konuşabilir miyim? Burada mı?" diye soruyorum, ona doğru yürüyerek merdivenleri işaret ediyorum.

"Sana söyleyeceğim son kişi sensin. Ve biliyor musun?" diye sorar, bana dik dik bakarak. "Yüzüne yumruk atmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

"Bazı şeylerin yolunda gitmediğini anlıyorum. Ama her şeyi açıklığa kavuşturmak için buradayım. Gerçekten öyle."

"Pah," Veronica sadece alaycı bir şekilde gülümsedi ve eliyle beni uzaklaştırdı. "Asistanını bir korkak gibi Beth'i ortadan kaldırması için gönderdiğin halde, şimdi sözlerinle bir şeyleri değiştirebileceğini mi sanıyorsun?"

Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyorum. Ona sorgulayan bir bakış atarak bir açıklama bekliyorum.

"Şimdi aptal numarası yapma," diye bağırır ve tezgahın üzerine bir kağıt parçası atar. "Bunu bu sabah bıraktı." Satırları gözden geçiririm ve aynı anda hem sıcak hem soğuk hissederim.

Bu benim hatam. Nasıl bu kadar aptal olabildim ki, onu kovduktan sonra kabuğuma çekilip somurtkan bir ergen gibi sarhoş oldum? Jake'e koşacağını ve bir şeyler planlayacaklarını bilmeliydim. Ama Beth'e böyle davranacaklarını ve onu kovduracaklarını hiç düşünmemiştim.

"Bekle," diyorum hemen, telefonumu çıkarıp yakın zamanda konuştuğum ev sahibi Bay Keith'i arıyorum. O zamanlar dostça davranmıştı, bu sefer de bana yardım edecektir.

"Keith Bey, ben Alex Rodgers. Ben..."

"Bu sabah her şeyi açıklığa kavuşturduk, değil mi? Başka ne var?" diye sordu, biraz sinirli bir ses tonuyla ve göğüs cebimdeki zarfı ima ederek.

"Efendim. Asistanım Eric sizinle iletişime geçmiş olabilir mi?"

"Evet, elbette iletişim kurdu, evlat. Bayanın kira sözleşmesini önceden haber vermeden feshedersem 50.000 dolar alacağım. İstedığınız bu olduğunu sanıyordum?"

"Öyle değildi efendim," diyorum utanarak ve neden bu sabah bana hiçbir şey söylemediğini merak ediyorum. Muhtemelen kasıtlı değildi; biraz dalgın görünüyordu ve ben şu anda ceketimin cebinde bulunan belgeyi ondan aldığımda temelde sadece rahatlamıştı. Bunun yanı sıra, Eric'in 50.000 doları nereden bulduğunu merak ediyorum. Şirket hesabından mı? Hayır, bu mümkün değildi, çünkü IT departmanına onun erişimini hemen engellemesini söylemiştim. Jake'in parası olmalı.

"Neyse. Dükkan zaten senin," diyor, bu sabahki toplantımıza atıfta bulunarak. "Ne istersen yap, bayım." Sonra görüşme sona eriyor.

"Veronica. Lütfen. Beth ile konuşmam lazım," diye yalvarırım. Telefonla konuşurken beni izliyordu. "Bu büyük bir yanlış anlaşılma. Asistanım bana ihanet etti. O bildirinin arkasında o var. O ve rakibim."

"Neden buna inanayım ki? Şimdiye kadar hepsi yalandı," diye sorar, hiç de ikna olmuş gibi görünmüyor.

"Anlıyorum," diyorum ve ceketimden zarfı çıkarıp belgeleri çıkarıyorum ve ona uzatıyorum. "Ama bu yalan değil."

Gözleri, orada yazılanları anlamaya çalışarak bir oraya bir buraya kayıyor. Sonra sessizce bana bakıyor. Beth hakkında tekrar soru sormak istiyorum, çünkü başka hiçbir şey düşünemiyorum, çünkü ona ve oğluna deli oluyorum ve her şeyi düzeltmek istiyorum.

"Eğer bu doğruysa... o zaman..." diye kekeliyor ve yüz hatlarının biraz yumuşaması beni inanılmaz derecede rahatlatıyor, ama sonra üst kattan bir çığlık duyuluyor ve bunun Ben olduğu hemen anlaşılıyor.

"Yukarı çıkmam lazım. Ben uyandı. Beth burada değil," diyor ve merdivenlere doğru yola çıkıyor. "O... senin evinden neden onu kovdurduğunu öğrenmek için senin evine gitti ve..." Bir ağlama sesi daha. "Gitmem lazım," diyor ve yukarıyı işaret ediyor. "Ve lütfen. Ona daha fazla zarar verme."

"Zaten incitmem," diye seslenirim. Beth'i incitmek istemedim hiç. Niyetim bu değildi. Bu sefer de öyle değil.

Demek benim evimde mi? Birbirimizi az farkla kaçırmış olmalıyız. Oraya gitmeliyim.

Chapter 35

BETH

Elimde değildi. Neden yaptığını öğrenmek zorundaydım.

Öfkemin beni ele geçirdiğini biliyordum. Veronica, onun evine gidip onunla yüzleşmemi engellemeye çalışmıştı. "O buna değmez," demişti.

Muhtemelen haklı olduğunu biliyorum, çünkü o zamanlar onun ofisine yaptığım ziyaret hiçbir sonuç vermedi. Aksine. Asistanı beni başından savmaya çalıştı ve o yine masum rolüne büründü. Neredeyse ona inanacaktım.

Ama içten içe, bunu ondan duymam gerektiğini biliyordum. Son bir kez. Ben bana neden babasız büyüdüğünü sorarsa, ona tam bir inançla, ne yaptığını ve neden beni dükkânımdan attırdığını, bunu yapmak için sadece asistanını gönderdiğini anlatabilmek istiyorum. Onu ve beni o kadar çok nefret ettiğini, kendi amaçlarına ulaşmak için sürekli oyunlar oynadığını anlatabilmek istiyorum.

Ona şunu söylemek istiyorum...

Duruyorum, buraya, onun villasına gelirken yol boyunca onu dűřündűğümü fark ediyorum. O zamanlar her şeyin başladığı yer, o saçma sapan, altın yapraklı buketle. O zaman kaçmalıydım, birkaç yüz doları unutmalıydım, o zaman hayatım hala dengede olurdu.

Öte yandan, bu dűřünce Ben'siz bir hayat dilemek anlamına geliyor ve bunu artık kesinlikle hayal edemiyorum. Bu tatlı küçük adam kalbimi çaldı. "Onu sevmek zorundasın," demişti Veronica bir keresinde. Belki de bu doğrudur. Ve belki de Alex Rodgers, bir kez daha, tek istisnadır.

Tıpkı eskisi gibi, arabayı ferforje kapının önüne park ediyorum. Anılar zihnime akın ediyor, ama kalbim çarparak boş garaj yolunda yürürken onları bir kenara itiyorum.

Buraya gelmek için GPS'e bile ihtiyacım yoktu; sanki yol zihnime kalıcı olarak kazınmış gibiydi.

Kafamın içindeki küçük bir ses, neden onun ofisine değil de buraya geldiğimi soruyor. Ofisi, acımasız iş adamlarının iş günlerini geçirdikleri, dünyaya tepeden bakarken viski kadehlerini çevirip, insanlara çektirdikleri acılardan zevk aldıkları türden bir yer. O küçük sesin sorusuna cevap veremiyorum, çünkü beni buna iten öfke ve çaresizlikti.

şimdi neredeyse kapısının önünde dururken, kendimi küçük, aptal ve düzeltilemez, naif kadınların kraliçesi gibi hissediyorum.

Ama buraya kadar geldiğime göre, bunu sonuna kadar götüreceğim. Huzurum için. Ben için. Son bir kez.

Cesaretimi topluyorum, kapı zilini alıyorum ve nefes almaya bile korkarak kamera merceğine sertçe bakıyorum. Hiçbir şey olmuyor.

Tekrar deniyorum ve öfke beni bir kez daha ele geçirirken, sonunda kapıyı yüksek sesle yumrukluyorum. "Aın!"

Ama bu da istediğim sonucu vermiyor. O burada değil. Arabayla ofisine gidip onunla yzleşmeliyim. Ama birdenbire, beni buraya getiren şeyin ne olduğunu anlıyorum. Ben burada dünyaya geldi. Burada tekrar yaptık ve bu kadar zayıf olduğum için kendime tokat atmak istiyorum. Burada başladı ve burada bitmeli. Onun alışanlarının ve asistanının beni ondan uzak tutmak için bekçi köpeği gibi nöbet tuttukları o devasa gkdelende değil.

"O açılmayacak," diye bir ses arkamdan geliyor. Güneş işığına karşı gözlerimi kısıarak arkama dönüyorum ve gözlerimi korumak zorunda kalıyorum, kim yavaşça bana doğru yürüyerek geliyor görmek için. Bu...

"Burada ne işin var? Beni mi takip ettin? Patronun sana öyle mi söyledi..." Alex'in kişisel asistanının bana doğru yürüdüğünden emin olunca, birden patladım.

"Bunun sana garip geldiğini biliyorum. Ama seni temin ederim ki..." diye başlar, yatıştırıcı bir şekilde ellerini kaldırarak.

"Ne?" Onu keserek sözünü kestim. "zetle, işten çıkarılmanın birçok avukat tarafından incelendiğini mi? Yasal olarak geçerli olduğunu mu? Patronunun büyük bir pislik olduğunu mu?" diye patladım. "Ve yaklaşma. antamda biber gazı var, ben..." dedim ve uzun zamandır görmediğim küçük kutuyu bulmak için çantamı telaşla karıştırmaya başladım.

"İnan bana. Seni anlıyorum. Ben sadece bana söylediğini yaptım ve böyle kötü bir adam için çalışmaktan bıktım. Çok bıktım. Sana yaptıklarından dolayı üzgünüm."

"Yani..." Duyduklarıma inanamayıp duraksıyorum. Asistanı onu sırtından bıçaklıyor mu? Bu gerçekten oluyor mu?

"Demek istediğim, gerçeği bilmeye hakkın var. Ama Bay Rodgers para, güç ve nüfuz dışında hiçbir şeyi umursamıyor. Hiçbir şeyi düşünmüyor, o..."

"Bir pislik," diye asistanının cümlesini tamamladım. Bu bana hala biraz garip geliyor, ama aynı zamanda, onu tanıyan biriyle öfkemi paylaşmak çok iyi geliyor.

"Evet, öyle," diyor asistanı.

"Nerede olduğunu biliyor musun? Onunla konuşmak istiyorum. Ona son bir kez daha fikrimi söylemek istiyorum," diyorum, içimde bir umut ışığı yanıyor, çünkü bu adam patronunu zor durumda bırakacak hiçbir isteğini reddetmeyecektir. Asistanının ona kin beslediğini hiç aklıma gelmezdi. Eh, bazen karma düşündüğünden daha hızlı geri döner. Hak ettin, Alex Rodgers!

"Size gerçeği söylemek benim için zor, hanımefendi," diyor, utançla başka yere bakarak.

"Ne? Bana yardım etmek istediğini sanıyordum? Hayır mı? O zaman ne var? Hepsi laf mıydı?" diye soruyorum, ellerimi belime koyarak.

"Hayır, öyle değildi. Sadece..." Yine sözünü kesip, acı dolu bir ifadeyle bana bakar.

"Kovulmaktan mı korkuyorsun? Öyle mi? O adam benden her şeyi aldı. Hiçbir şeyim kalmadı. Eminim yeni bir iş bulursun. Gerçekten nefret ettiğin birisi için çalışmaya devam etmek mi istiyorsun?" diye soruyorum.

"Tamam. Ama bu hoşuna gitmeyecek," diyor asistan ve gözleri o anda kararmış gibi görünüyor.

"O yukarıda," der ve ikinci kattaki pencereleri gösterir. O pencerelerin arkasında ne olduğunu çok iyi biliyorum: yatak odası. "Ve orada yalnız değil. Eski asistanını hatırlıyor musun?"

"Dilara mı?" diye soruyorum, tüm vücudumda bir gerginlik hissediyorum ve neredeyse kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Aynen öyle. Teknik olarak hâlâ onun için çalışıyor. Ama ona seks için para ödüyor. Çılgınca, değil mi?"

"Nereden biliyorsun..." Sesim zayıflıyor ve kendimi çok aptal hissettiğim için gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Tabii ki. O çok zengindi, bir kadın satın alabilirdi. Hatta birkaç tane. Ve ben tüm o akşam yemeği sohbetlerinin gerçek olduğunu sanmıştım. Bu yıl aptallık ödülünün birincisi kesinlikle bana gidiyor.

"Ben onun asistanıyım. Onun kirli sırlarını biliyorum," diyor, gözleri yine karanlık bir şekilde parıldıyor. "İstersen sana gösteririm. Hadi."

Sanki otomatik pilotta gibi, onu takip ediyorum. Evin etrafında, çitlerin ve yeni dikilmiş çalıların yanından geçerek, bazen de içlerinden geçerek yürüyoruz. İkimiz de çiçeklere ve çiçek tarhlarına hiç dikkat etmiyoruz. Kırık kalbim deli gibi çarpıyor ve bu manzaraya gerçekten dayanabilecek miyim diye merak ediyorum. Ama merakım, patronunu alt etmek isteyen bu adamı takip etmemi sağlıyor.

"İşte," diyor sonunda, yerde duran bir merdiveni işaret ederek. "Bana yardım et. Onu öne taşıyıp yaslayalım, sonra bakabilirsin. Ama sakın ol. Duyduğuma göre, anal sekse meraklıymış."

Kusma isteğimi bastırıyorum, çünkü bu benim hayal bile edemeyeceğim ve denemek istemediğim bir şey. Ama yeni müttefikimle birlikte merdiveni ön tarafa geri taşıyorum. Merdiveni dikkatlice eve dayıyor ve söz konusu yatak odasının penceresinden içeri bakmak için mükemmel bir uzunlukta görünüyor.

"Ben burada tutacağım. Lütfen dikkatli ol ve ne görürsen gör, soğukkanlılığını kaybetme."

Başımı sallayıp merdivene tırmanmaya başlıyorum. Basamak basamak yükseliyorum ve her adımda hava biraz daha inceliyor gibi geliyor. Başım dönüyor, birkaç saniye görüşüm kararıyor ve birkaç kez durmak zorunda kalıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor asistan aşağıdan, merdiveni hala sabit tutuyor. "Evet" diye zayıf bir sesle cevap verebiliyorum ve tırmanmaya odaklanıyorum.

Sonra oraya varıyorum. Sadece görmek zorundayım. Derin bir nefes alıyorum, son basamağı tırmanıyorum, yatak odasının penceresinden içeri bakıyorum, düşmemek için elimden geldiğince sıkı tutunuyorum ve görüyorum...

HİÇBİR ŞEY.

Orada kimse yok. Belki de odayı karıştırmıştır?

"Şey... acaba sen..." diye başlıyorum, başımı dikkatlice yana çevirerek.

"Seni sefil küçük sıçan," diye başka bir ses duyuyorum, ses garaj yolundan bize doğru geliyor. Bu sefer de başımı o yöne çeviriyorum, ama gözlerimi ışıktan korumama gerek yok, çünkü ses bütün gün kafamda yankılanıyor: Alex orada duruyor.

Dünyam anlamını yitiriyor ve kısa bir an için buraya neden geldiğimi bile unutuyorum. Asistanı, Alex evde bile değilken neden eski asistanıyla seviştiğini söyledi? Burada tam olarak neler oluyor?

"Geldiğinize sevindim. Tam zamanında," diyor asistanı. "Bakın kim geldi. Merdiveni düşürürsem ne olur sizce? Bu yükseklikten düşmek ölümcül olur mu bilmiyorum. Ne dersiniz?"

"Beth'e bir şey yapmaya cüret etme," diye bağırır Alex, asistanına doğru fırlayarak.

Başım dönüyor ve artık hiçbir şey anlamıyorum. Kendimi neye bulaştırdım böyle? Alex ve asistanı birbirlerinden hiç hoşlanmıyorlar galiba. Ama şimdi ben bir tür koz mu oldum? Beni merdivenle birlikte aşağı itecek mi? Böyle bir durumda panik içinde çığlık atacağımı düşünürdüm, ama tamamen sakinim, düşersen pencere pervazına tutunabilir miyim diye düşünüyorum. Ama sonra ne olacak? Merdiven olmadan bu uzun sürmez ve odada beni yukarı çekecek kimse yok.

"Burada bazı belgeler var," diyor asistan, arka cebinden çıkarıp Alex'in ayaklarının önüne bir kalemle birlikte atıyor. "İmzalayın, ben de merdiveni bırakayım." Alex belgeleri alıyor, göz gezdiriyor ve öfkeyle yukarı bakıyor, bakışları asistanı ile beni, sonra tekrar belgeleri gösteriyor.

"Merak etme Beth, sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye bağırıyor. Ben sadece sessizce başımı sallıyorum. Daha fazlasını yapabilecek durumda değilim ve

glmeli miyim, ağlamalı mıyım bilmiyorum, çünkü dükkanımı elimden alan ve çocuğumuz olduğunu öğrenince kaçan adam şimdi beni kurtarmak istiyor. Ne kadar ironik.

"Bundan kurtulamayacaksın. Ne sen ne de Jake," diye mırıldanıyor, asistanına karanlık bir bakış atarak.

"Göreceğiz. Ama zaman doldu. İmzalayacak mısın, yoksa ben mi..." Merdiven sallanıyor ve tüm gücümle tutunmaya çalışırken bu kez ağzımdan bir çığlık çıkıyor.

"Tamam. Onu rahat bırak. Al," der Alex, kağıt yığını ve kalemi asistanına doğru fırlatır. "şimdi onu bırak."

"Memnuniyetle," diyor asistanı. Sonra kendimi düşerken hissediyorum. O yine de merdiveni itti. Aklımda sadece Ben var. Annesi ve babası olmadan büyüyecek olan oğlum.

Her şey bir saniye içinde bitecek.

Sonsuza kadar!

Chapter 36

ALEX

Merdivenin düştüğünü görünce, içimi korku kaplar. Uzun süredir asistanım olan ve güvendiğim bu piç kurusunun, sevdiğim kadına zarar vereceğinden korkarım.

Buraya geldiğimde ve Beth'i merdivende gördüğüm anda, içimde kötü bir his uyandı. Onu kurtarmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Her şeyi. Bu yüzden Eric'in bana attığı o çılgın kağıdı imzaladım. Kağıtta, Beth'in dükkanının karşısındaki alışveriş merkezini inşa etme hakkını Jake'in şirketine devredeceğimi ve bu haktan ömür boyu feragat edeceğimi yazıyordu.

O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Yeterli param vardı ve başka bir yerde başka bir alışveriş merkezi inşa edip Beth'e istediği kadar mağaza satın alabilirdim. Ama bu, Beth hala hayatta olsaydı mümkün olabilirdi.

Onun bu sınırı aşıp, ben onun isteğine boyun eğdiğimde merdiveni iteceğini asla tahmin edemezdim. Ama görünüşe göre, yüzü çirkin bir maskeye dönüşen Eric'i pek tanıımıyormuşum ve o

merdivenin ve ıgık atan Beth'in düşüşünü izlemekten özel bir zevk alıyor gibiydi.

Merdiven nihayet alıllıklara düştüğünde, sessizlik hakim oldu. Beth'ten hiçbir ses gelmiyordu ve beni yine korku sardı. Ya o...

"Hayır," diye bağıyorum. "Beth? Beni duyuyor musun? Yaralandın mı? İyi misin?" diye soruyorum ve onun yattığı yere doğru koşuyorum, kafamdaki görüntüleri engellemeye çalışarak, çok geç olduğunu, onu kaybettiğimi ve onun...

"ok geç. Kaybettin. Alışveriş merkezini, kadını ve..." Eric, yanından koşarak geçerken diyor.

"Kapa eneni," diye bağırırım, dönüp ona vahşı bir yumruk atarım. Düşmesini beklemeden, bilinçsiz bedeninin yere çarpmasıyla çıkan snk sesi duyarım. Yine de tatmin olmuyorum, sadece Beth için endişeleniyorum.

"Beth?" Merdivenin çarptığı alıllıklara ulaştığımda tekrar sesleniyorum.

"Alex?" Zayıf bir ses duyuyorum.

Bu Beth! Bu onun sesi! O hayatta! Rahatlamaktan ağlayabilirim.

"Beth? Neredesin? İyi misin? O pisliğın sana yaptıklarına inanamıyorum, ben..."

Sürpriz bir şekilde, devasa alılların arasından çıkmaya alışan Beth'ti. Bu alılları, dev bir top gibi göründükleri ve bahçıvan her budadığında fahiş bir ücret talep ettiğ için kaldırmak istiyordum. Görünüşe göre alıllar

düşüşünü yumuşatmış ve ilk bakışta sadece birkaç çizik bırakmış. Bir daha o bitki hakkında kötü bir söz söylemeyeceğim.

Beth elinde bir şey tutuyor. İlk başta ne olduğunu anlamıyorum, ama sonra küçük tüylü top aşağı atlıyor, bana doğru koşuyor ve ayaklarımın dibine oturuyor. "Tatlım?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"O dev çalıların içindeydi," diyor Beth, biraz zayıf bir sesle, önümde dururken. Kendimi tutamıyorum. Ona koşuyorum ve onu kollarıma alıyorum. Tatlı bir rahatlama hissediyorum, onun ellerini de sırtımda hissediyorum.

"Senin için çok korktum," diye fısıldıyorum, onu bırakmak istemeden, ve gözlerinin derinliklerine bakıyorum.

"Benim için mi?" diye soruyor Beth. "Senin... beni mahvetmek istediğini sanıyordum?"

"Hepsi Eric'in işiydi. Eski asistanım. Bunu daha yeni öğrendim. Jake için çalışıyor. İşten çıkarılmamın ve evden atılmamın arkasında da o vardı. Nasıl bu kadar kör olabildiğimi bilmiyorum."

"Hâlâ burada mı?" diye sordu Beth.

"Onun icabına baktım," derim, yerde yatan cesede doğru başımı sallayarak, Beth de rahatlamış bir şekilde başını sallar.

"Oh, Beth, çok üzgünüm. Her şey çok kötü gitti. Ben sadece... Hey, ne oldu?" Beth'in başını tuttuğunu fark edince endişelenerek soruyorum.

"Hiçbir şey, sadece başım ağrıyor," der ve ben ona yardım edip çimlere yatırırım. Cutie, Beth'in kendini iyi hissetmediğini hissetmiş gibi yanına oturur ve Beth onu okşamaya başlar.

"Ambulans çağırayım."

"Hayır, gerek yok, ben iyiyim. Harika kedi. Senin mi? O neydi..." Beth sözünü yarıda kesip elini tekrar alnına bastırır.

"Lütfen, Beth. Belki bir şeyin kırılmamış olabilir, ama beyin sarsıntısı geçirmiş olabilirsin. Birinin seni muayene etmesini gerçekten istiyorum."

"Sadece şoktan dolayı. Ben iyiyim," diye tekrarlar, sonra bir kez daha başına dokunur ve bana bakar. "Tamam. Belki de haklısın."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum rahatlamış bir şekilde.

911'i arayarak ambulans ve polisi çağırıyorum. İkisi aynı anda geliyor ve olanları anlatıyorum. Sağlık görevlileri Beth'e müdahale ediyor ve onu hastaneye götürmek istiyorlar. Ben de onlarla gitmek istiyorum, ama akraba ya da evli olmadığımız için bu mümkün değil. Bu yüzden, Eric ve onun ikili oyunları ile rakibimin bu işe nasıl karıştığını, yani genel olarak endüstriyel casusluk olarak adlandırılan şeyi polislere anlattıktan sonra hemen peşlerinden gitmeye karar veriyorum. Devriye polisleri biraz şaşkın görünüyorlar, ama Eric'i cinayete teşebbüs şüphesiyle gözaltına alıyorlar. Eric, polisler gelmeden hemen önce kanlı bir burunla kendine gelmişti. Görünüşe göre bu, onu kelepçeleyip götürmek için şimdilik yeterli.

Ambulans uzaklaşırken, tüm bu süre boyunca yanımda bekleyen Cutie ile ilgileniyorum ve sonra tek bir hedefim var: Beth!

"Doktorlar hafif bir beyin sarsıntısı olduğunu söylediler. Yarın eve gidebilirim," Beth'in odaya girdiğimde söylediğini duyuyum. Trafik çok yoğun; çok uzun sürdü, düzgün düşünemiyordum ve sürekli

Beth'e ne olabileceğini hayal edip durdum. Bu teşhisi duymak gerçekten rahatlatıcı.

"Bunu duyduğuma çok sevindim, Beth," diyorum, ona doğru yürüyorum, ona sarılmaya başlıyorum, ama sözlerin bana değil, oğluyla birlikte burada olan Veronica'ya yönelik olduğunu görünce duruyorum.

"Dışarıda biraz bekleyeceğim," diyor Veronica, ayağa kalkıyor, yanımdan geçip kapıyı kapatırken göz kırpmıyor.

"Beth!" diye fısıldıyorum, yatağının önündeki küçük masada oturan ve kucağında oğlumuzu tutan Beth'i izliyorum.

"Onu... onu kucağıma alabilir miyim?" diye dikkatlice soruyorum.

"Tabii ki," diyor Beth, kalkıp bana doğru geliyor. Gözleri parlıyor ve o hastane önlüğü içinde bile çok güzel görünüyor.

"Al. Nasıl yapılacağını biliyor musun? Bir kolunu başının altına, diğer kolunu... Hey, mükemmel," diyor Beth ve bana meraklı meraklı bakan küçük adamı uzatıyor. Tüm vücudumu bir sıcaklık kaplıyor ve bunun ilk görüşte aşk olduğuna neredeyse eminim. Tıpkı annesi gibi.

"Bu senin baban, Ben," diyor Beth, sessizce akan gözyaşını silerek.

"Ne güzel bir isim," diyorum zayıf bir sesle, gözlerime de yaşlar dolarken.

"Ah, Beth. Her şey çok kötü gitti. En başından beri. Dilara seni kovduğunda. Bizden çok zaman çalındı. Sonra ben de aptal gibi, senin dükkânına ilgi duyduğumu açıkça söylemedim. Ama ben..."

Ben telaşlanıyor ve ben, kendi kanımdan canımdan olan oğluma, kararsız bir şekilde bakıyorum. "Hey, onun nesi var?" diye soruyorum tedirgin bir şekilde ve bana gülümseyen Beth'e bakıyorum.

"Sorun değil. Seni henüz çok iyi tanımıyor. Bu normal. Yapabilir miyim?" diye sorar ve küçük adamı geri aldığıında, o hemen sakinleşir. Onun haklı olduğunu bilsem de, bu canımı yakar. Ve bunu değiştirmek istediğimi biliyorum — sonsuza kadar. Oğluma yabancı olmak istemiyorum. Bir daha asla.

"Nerede kalmıştım? Evet: Seni gördüğümde, sana çıkma teklif etmek istedim. O zaman söyleyecektim. Ama nedense..."

Ben yine telaşlanır, ama hemen sakinleşir.

"...her zaman bir şeyler engel oluyordu?" diye sorar Beth.

"Aynen öyle. Sonra Jake ve Eric ile olanlar, senin işten çıkarılman ve evden çıkarılman vardı. Bu da beni sanki..."

"...devasa bir pislik gibi görünmemi sağlamış olmalı," diye tamamlar Beth.

"Aynen öyle. Ve senin böyle düşündüğünü anlıyorum ve ben..."

"Sana bir oğlumuz olduğunu da söyleyebilirdim," diyor Beth. "Ben de daha iyi değilim. Hey, asistanınla aslında ne imzaladın?" diye soruyor, konuyu değiştirerek.

"Eski asistanımla. Sana gelmeden önce onu kovdum ve Ben yüzünden hastanede son bulduk," diye başlıyorum, bir an duraklayarak. "Alışveriş merkezi için hakların devriydi. Jake şimdi o şeyi inşa edecek."

"Ne yaptın?" diye sorar, bana şaşkın şaşkın bakarak.

"Beth. Bu seninle ilgiliydi. Sana hiçbir şey olmasını istemem. Her şeyi yaparım, çünkü... Seni seviyorum, Beth!"

Bir an için sadece birbirimize bakarız. Sonra cesaretimi toplarım: Ona doğru yaklaşır ve onu öperim. Dudakları hatırladığımdan daha da harika tadı vardır; asla istemem...

"Da-da-da," diye mırıldanıyoruz ve öpüşmeyi bırakıp gülüyoruz.

"Hey, *Dada* mı dedin Ben?" diye soruyorum ona, minik parmaklarıyla oynarken. "Dada şimdi burada ve eğer Mama isterse, o zaman..." Bu sefer Beth'e bakıyorum. "O zaman hiçbir yere gitmeyecek."

Bu sefer beni öpen Beth'tir. Ve bu öpücük şehvetli, sevgi dolu, vaatler ve aşk dolu ve başka söze gerek yok.

Nefes almak için ayrıldığımızda, konuşan Beth'tir: "Ben de seni seviyorum."

Alnımızı alnına dayayarak, birbirimize sarılıp Ben'e bakarak, bir aile olarak bu anın tadını çıkarıyoruz. İlk kez hayatımın gerçekten tamamlanmış olduğunu hissediyorum.

"Hey, hediyelik eşya dükkanına gidiyorum, bir şey ister misin... oh... pardon..." Veronica, kafasını kapıdan uzatıp hemen geri çekilirken, Beth ve ben birbirimize gülümseriz.

"Seni bulmama yardım etti. O olmasaydı, buraya zamanında gelemezdim," derim, kapıya doğru başımı sallayarak.

"O hiçbir şey söylememeliydi," diyor Beth alaycı bir tavırla.

"İyi argümanlarım vardı," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Öyle mi? Ne gibi? Playboy caziben mi?" Beth, göğsüme dokunarak sorar.

"Gerçekten bilmek istiyorsan, buydu," derim, ceketimden beyaz zarfı çıkarır, açar ve belgeleri Beth'e uzatırım.

"Oh, Alex. Bu...?" diye soruyor birkaç saniyelik sessizliğin ardından.

"Aynen öyle. Bu, dükkanınızın ve dairenizin bulunduğu binanın satın alma sözleşmesi. Ev sahibiniz ve ben hala notere gitmemiz gerekiyor, ancak bu ön sözleşme kusursuz. Bunun gibi birçok sözleşme imzaladım. İkincisi ise, ikiniz için ömür boyu kira ödemededen ikamet ve kullanım hakkı —ikiniz için. Yani, artık beni istemediğine karar versen bile..."

Cümlelerin geri kalanı, bu senaryo hakkında endişelenmemem gerektiğini söyleyen fırtınalı bir öpücükle kaybolur.

"Ama..." Beth geri çekilirken söze başlar. "Alışveriş merkezi. Orada kesinlikle bir çiçekçi dükkanı olacak. Bu benim sonum olmaz mı?" Biraz kederli görünüyor.

"O kadar emin olmazdım. Eric bana şantaj yaptı, bu kadar basit. Mahkemenin tüm bunları çözmesi biraz zaman alabilir, ama ben bunun olmaması için elimden geleni yapacağım."

"Ama yine de alışveriş merkezini inşa etmek istiyorsun. Neden ki?"

"Orada senin dükkanının reklamını yapmak istedim. Alışveriş merkezimde çiçekçi dükkanı olmayacak. Şehrin en iyi çiçekçisi caddenin karşısında."

"Bu delilik, Alex."

"Belki. Ama ben sana deli oluyorum... ikinize de."

Tekrar öpüşüyoruz ve bu sefer hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bizi ayıramayacağından eminim. Asla. Bu sonsuza kadar sürecek ve hiçbir sır ya da başka bir şeyin aramıza girmesine izin vermeyeceğim.

Epilogue

BETH

Birkaç ay sonra

"Siz kimsiniz?" diye soruyor, Alex'in elini sıkan ve şimdi bana elini uzatan smokinli yaşlı beyefendi.

"Bu Beth. O benim kız arkadaşım ve hayatımı birlikte geçirmek istediğim kadın, efendim," Alex benim yerime cevap verir, bana döner ve göz kırpar. Bu gece hayırseverlik galasında beni ilk kez bu sözlerle tanıtmaya da, içimi sıcak bir güvenlik duygusu kaplar.

Ben ve Alex'in villasına taşındığımızdan beri bu türden ilk olay bu. Merdiven ve eski asistanıyla olan olaydan bu yana geçen son birkaç ay tam bir mutluluktu. Gerçek bir küçük aile olduk. Ben babasını her şeyden çok seviyor ve ben de şu anda onun odasında Veronica ile ne yaptıklarını merak ediyorum. Eminim iyilerdir. Veronica bu neşeli küçük adamı çok seviyor ve benim için onun vaftiz annesinden çok daha fazlası. O gerçek bir

Hayatımın en zor döneminde yanımda olan melek. Sonunda Washington'a taşınmayıp, New York'ta bir şirkette insan kaynakları departmanında iş bulduğuna çok sevindim. İş hukuku avukatı olarak geçmişi bu işe çok uygun.

Ancak patronunun tam bir pislik olduğunu söyledi ve daha önce, gala başlamadan hemen önce, bana mutlaka bir şey söylemesi gerektiğini söyledi. Gerçekten inanılmaz bir şey. Ama Ben, yemek masasını tamamen boşaltıp mutfak zemininde bir kaos ortamı yaratarak annesinin dikkatini çekmeye çalıştı — bu, hizmetçi Bertha'nın temizlemesini istemediğim bir şeydi. Evde böyle işleri halleden biri olması hâlâ garip geliyor. Ben ağladı, ben onu teselli ettim ve Veronica ve Bertha ile dağınıklığı temizledim. Bertha, onu tamamen vazgeçiremedim ve birden fazla kez patronuna başına gelen en iyi şeyin ben olduğumu söyledi, bu da her seferinde beni utandırıyor. Üstüne üstlük, Cutie yerdeki su birikintilerinin içinden yürümeye başladı ve bir kısmını yalamaya başladı. Bertha, ilk andan itibaren Ben ve beni sevmiş gibi görünen bu tüylü topun, üst katı pençe izleri gibi küçük lekelerle kaplamaması için peşinden koştu. Veronica'nın bana anlatmak istediği hikaye merakımı çekmişti, ama endişelenmememi, üstümü değiştirip üzerinde leke veya yemek lekesi olmayan bir elbise giymemi söyledi. Ona teşekkür ettim, ama bunun onu rahatsız ettiğini hissedebiliyordum. Üstümü değiştirdikten sonra ona sormaya karar verdim, çünkü o bana her zaman iyi bir arkadaş olmuştu ve ben de ona karşı aynı şekilde davranmak istiyordum.

Ama sonra Alex gelip, ilk misafirler çoktan bekledikleri için gitmemiz gerektiğini söyledi. Küçük Ben'i öptü ve kaos karşısında gülümsemesini zorlukla bastırdı. "Baba... kırdı," dedi Ben, bir şeyi kırdığı için biraz üzgün. Alex'e baba demeye başlamıştı, bu da Alex'i her seferinde mutlu ediyordu. Küçük adama kızamıyordu. Ben de kızamıyordum. Alex onu öptü ve bunun önemli bir şey olmadığını söyledi.

"Vay vay... genç aşk. Ne güzel. İyi bir seçim yapmışsın Beth. Ben Arnold. Ama arkadaşlarım bana Arni der," dedi misafir,

beni düşüncelerimden kopararak, gülümseyerek heyecanla elimi sıktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Arni," diyorum gülümseyerek, Alex'in bana söylediği gibi elini sıkıyorum.

"Hey, dur," der, sonra Alex'e bakar ve beni işaret eder. "O mu?" diye sorar, şaşkın bir şekilde.

"Eğer inşaat halindeki alışveriş merkezinin yanındaki çiçekçideki kadını kastediyorsan, cevap evet. Aynen o," diyor Alex memnuniyetle.

"Gazeteler bu konuyla doluydu. Onu etkilemek için dükkanı piyasa değerinin iki katına satın aldığın doğru mu?"

"Aşkı satın alamazsın, Arni. Bunu öğrenmem biraz zaman aldı. Ama yapabileceğin şey, şehirdeki en iyi çiçekçinin haksız yere dükkanından atılmamasını sağlamak," diye açıklıyor Alex, ki olaylar tam da böyle gelişti. O bunu anlatırken hâlâ bir masal gibi geliyor ve zorlu bir sınavdan geçmek zorunda kalsak da, ilk andan itibaren aramızda özel bir şey olduğunu hissedebiliyorum.

"Alışveriş merkezi artık gerçekten sana mı ait? Karının, yani kız arkadaşının dükkanının karşısına o şeyi mi inşa ediyorsun?" diye soruyor Arni, biraz şaşkın görünüyor.

"Evet, eski asistanım her şeyi anlattı; böylece uzun bir hapis cezasından kurtuldu ve şimdi ağır saldırı suçundan sadece birkaç ay hapis yatıyor." Bu sözler üzerine Alex beni kendine doğru çekti. Ne kadar şanslı olduğumu sık sık konuşmuştuk ve yatak odasının penceresinden dışarı baktığımda bunun farkına vardım. O devasa çalı dışında, orada sadece çıplak toprak vardı ve bu, düşüşümü asla durduramazdı. Ama

şoku atlattım ve seviştikten sonra, Alex alnımı öperken yatakta birbirimizin kollarında yatarken, o pencereden yıldızlara birden fazla kez baktım.

Ancak Jake aleyhine hiçbir şey kanıtlayamadılar. Avukatları çok iyiydi ve Eric suçu üstlendi. Bu Alex'i çok kızdırdı, çünkü Jake'in sorumlu tutulmasını istiyordu. Ama Alex'e, insanların onun hakkında ne düşündüklerinin zamanla anlaşılacağını söyledim. Ve sonuçta, son birkaç ayda satışlarda büyük düşüşlerle mücadele etti. Yasal olarak masumdu, ancak New Yorklular buna inanmadı ve mahkemede bıraktığı kötü izlenimi çok iyi hatırladılar.

"Yani o gerçekten sana şantaj yapmaya çalıştı ve sen de alışveriş merkezini ona devrettin mi? Dostum, ben bunun sadece magazin dedikodusu olduğunu sanıyordum. Sorabilir miyim, sana şantaj yapmak için neyi kullandı?"

"Beth'le. O..." Alex duraksıyor. "Ona zarar vermekle tehdit etti."

"Adi herif," diyor Arni ve bir an hepimiz sessiz kalıyoruz. Alex'in, Eric'in aslında zavallı bir ahmak olduğunu ve Dilara'ya sırılsıklam aşık olduğu için şantaja uğradığını söylediğini düşünüyorum. Dilara ise Jake'in emriyle onu kullanıp zamanında Meksika'ya kaçmıştı. Alex'in sahip olduğu bilgilere göre, Dilara, Jake'in sadece bacaklarını açmasıyla ilgilendiği için parasını kestiği için, en zorlu koşullarda küçük bir köyde yaşıyor. Ne çılgın bir karmaşa ve Eric olmasaydı muhtemelen hiç gün ışığına çıkmazdı. Magazin dergileri için bir ziyafet.

"Ama alışveriş merkezi, karının müşterilerini elinden almayacak mı?" diye sorar Arni.

"Anladığın gibi, orada asla bir çiçekçi dükkanı olmayacak," diye açıklıyor Alex.

"Anladım," Arni başını sallar.

"Harika bir kadın var yanında. Sakın onu bırakma," diyor Arni.

"Niyetim de o değil. Asla," diye cevaplar Alex, kolunu omzuma atar ve beni kendine çeker. "Bir daha asla."

"Harika," diyor Arni, sonra başparmağını omzunun üzerinden geriye doğru sallıyor. "Ziller çalmaya başladığında bana haber ver. Ben de oraya gidip merhaba demem lazım. Görüşürüz," diyor, arkasını dönüyor ve gidiyor.

"Gördün mü? Söylemiştim. Bir sürü el sıkışma, küçük sohbetler ve herkes gazetede çıkan haberin doğru olup olmadığını bilmek istiyor," diyor Alex, bana dönüyor, iki elini belime koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sen olmasan dayanılmaz olurdu, Beth. Sen olmasan her şey dayanılmaz olurdu. Burada olduğun için mutluyum," diyor fısıldayarak ve beni öpüyor.

"Seni yaşlı çapkın," diyorum, biraz küstahça, öpücükten sonra gözlerimi açıp karnımda çılgınca uçan kelekleri hissederken. "Ama ben de burada olduğuma seviniyorum. Seninle birlikte."

Tekrar öpüşüyoruz ve tüm odanın arka planda kaybolduğunu hissediyorum, geriye sadece ikimiz ve hala tüm vücudumda küçük elektrik kıvılcımları uyandıran bu öpücük kalıyor.

"Efendim?" Yanımızda, Barney'nin yeni asistanı olan, mütevazı, hoş, güvenilir bir adama benzeyen, işini düzgün yapan ve hayatının her yönüyle incelenen birinin sesi duyulur. Alex, artık kimseye güvenmek istemediği için birkaç hafta asistanı olmadan çalıştı, ancak iş yükü altında boğuluyordu, bu yüzden bir sonraki adayı birlikte seçmeye karar verdik. Barney en uygun aday gibi görünüyordu.

"Ne var, Barney?" diye sordu Alex.

"Kapıda biri var. Çiçeklerle. Sipariş vermediğimizi söyledim ve..."

Alex ve ben birbirimize bakıp güldük, çünkü ikimizin de ilişkisi tam olarak böyle başlamıştı.

"Bırak biz halledelim Barney. Sorun yok," diyor Alex, şaşkın görünen asistanın omzuna hafifçe vurarak.

"Hey, Beeeeth," diye bir kadın sesi duyulur, kapıya doğru yürürken bu ses bana biraz tanıdık gelir.

"Tanışıyor muyuz?" diye soruyorum, durup arkama dönerek.

"Benim, Meredith. Hani, St. Patrick's'in baş ponpon kızı? Aynı sınıftaydık ve..." diyor burunlu bir sesle.

Hiçbir şey söylemeden ona bakıyorum. Meredith. Çok iyi hatırladığım bir isim. Beni kilomla dalga geçen ve diğer kızlara beden eğitimi dersinde takımlarına *Miss Fetty*'yi almamaları gerektiğini söyleyen oydu.

"Hatırlamıyor musun? Cidden mi? Ama ben de senin kadar şişman olsaydım, ben de bunu unutmak isterdim."

"Sürtük," diye ağızımdan kaçıyor.

"Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum. Evimden çık. Hemen," Alex ona sertçe bağırır. O zamanlar sadece Veronica benim yanımda durdu, her zaman yanımdaydı.

Bu yüzden Şimdi benim için ayağa kalkan biri olması çok daha iyi hissettiriyor.

"Pardon? Ben...'in eŐiyim," Meredith sahte bir yüksek sesle söyler.

"Umurumda değil. Karımı aŐaĐılayan herkes gider." Alex arkasını döner. "Barney? Bu kadın gidiyor. Arka kapıdan. Hallet Şunu."

"Karın mı? Bilmiyorsan, o zaten evli," diye tersler, kırığın eski ponpon kız, Barney onu kolundan tutup diğer konukların fark etmemesi için fazla gürültü yapmadan yan çıkıŐa doğru götürür.

"Biliyorum. Ama sen güncel bilgilere sahip değilsin. Boşanma kesinleŐti," diye karşılık verir Alex.

"zgnm, Alex. Onun burada olacağını bilmiyordum. Muhtemelen Chris'ten evliliğimizi duymuŐtur. Bu beni sürekli rahatsız ediyor..." derim, somurarak.

"Hey," der Alex, ellerini nazikçe yanaklarıma koyarak. "Onun seni etkilemesine izin verme. Bütün dünya bir zamanlar evli olduğunu bilse de umurumda değil. Benim umurumda olan, kimsenin seni aŐaĐılamaya cüret etmesi."

"Buraya gel," diyorum minnetle, bu sefer ellerimi omuzlarına koyup onu kendime doğru çekerek onu öpüyorum. "Bazen rüya gördüğümü düşünüyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de," diye fısıldıyor Alex. "Ve hepsi senin sayende." Bir süre duruyor. "Hey, iekleri getiren kim bakmak ister misin?"

"Eski playboy hala içerde, ha?" diyorum ve poposuna bir şaplak atıyorum. "Senin yanından ayrılmayacağım."

"Öyle demek istemedim. Sadece..." Alex, kararsız bir

şekilde söylüyor. "Sorun değil, sadece biraz

takılıyordum," diye kıkırdayarak söylüyorum.

"Bunun bedelini ödeyeceksin. Sonra sana..." Alex şakacı bir şekilde homurdanır ve beni kontrolümü kaybetmeme neden olan kulağımın o noktasını ısıtır. Etrafımdaki dünya kaybolur ve dizlerimin titrediğini hissederim.

"Hey. Üzgünüm, seni korkutmak istemedim," Alex beni yakalarken diyor.

"Yapmadın. Sözünü tutmanı bekleyeceğim," diyorum, hayallerimin erkeği beni kollarında tutarken mutlu kalbim boğazıma kadar çıkıyor.

"Bayım?" Yine Barney'nin sesi bu yoğun anı kesintiye uğratıyor.

"Barney?" Alex, gözlerini benden ayırmadan soruyor.

"Bayanı taksiye bindirdim. Ancak kapıda hala biri var..."

"Biz hallederiz. Teşekkürler," diyor Alex, Barney de başını sallayıp geri çekiliyor.

"Gidelim mi?" diye sorar Alex ve ben başımı sallarım.

Kapıyı açtığımızda, sürpriz bir şekilde, benim yaşılarımda iki adam el ele duruyordu. Elinde postacı çantası olan adam, bugün benim dükkanımdan seçtikleri bir buket iek tutuyordu.

"Merhaba, rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Biz Ed ve Rick. Yeni komşularınız."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum Alex'in yerine ve gülümsemek zorunda kalıyorum çünkü ikisinin dükkânımda ne kadar aşık göründüklerini biliyorum. Böyle müşteriler hayatımı daha parlak hale getiriyor ve dükkânın biraz toparlandığına seviniyorum. Artık günde sadece iki veya üç saat çalışıyorum, geri kalanını personel hallediyor. Çoğu zaman Alex bu süre zarfında Ben'e bakıyor, bu mümkün olmadığında ise Bertha devreye giriyor. Küçük adam, Bertha'yı kedimiz Cutie ve işine rağmen sık sık uğrayan Veronica kadar çabuk sevdi.

"Bu akşam bir etkinlik düzenliyoruz, gelmek ister misiniz?" Alex, biraz dengelendikten sonra davetkar bir jest yaparak teklifte bulunuyor. Neredeyse eminim ki bu, onun eşcinsel bir çiftle ilk kez konuşması. Ama bana sorarsanız, harika bir iş çıkarıyor.

"Hayır, sadece merhaba demek istedik. Rahatsız etmek istemiyoruz, sadece çitin içindeki deliğin ne olduğunu sormak istedik."

"Çitin deliği mi?" Alex ve ben aynı anda soruyoruz.

"Evet. Komşumuzun evinin çitinde bir geçit var. İçinde her türlü şaka malzemesi olan bir kutu ve hangi şakaların ne zaman yapıldığını kaydeden bir tür günlük vardı. Size ait olup olmadığından emin olamadık ve sormak istedik. Satıcılar bundan bahsetmemişti."

"Şimdi her şey anlaşıldı," diyor Alex, gülüyor ve alnına dokunuyor. "Tüm o kapı zili şakaları, yanan köpek kakası torbaları. Bunlar senin öncüllerinin işiydi," diyor ve bana dönüyor. "O zamanları hatırlıyor musun, buketle, ilk karşılaşmamızı?"

"Nasıl unutabilirim," diyorum gülümseyerek.

"Onun da o şakalarından biri olduğunu ve senin de işin içinde olduğunu düşünmüştüm." "Farkında olmadan, evet," diyorum, sıritarak.

"Satıcının karısı birkaç imada bulunmuştu. Belki de onun arkasında o vardı?" diyor Ed, mesele bu kadar çabuk açıklığa kavuştuğu için rahatlamış görünüyor.

"Olabilir. Şimdi düşününce, başlarda beni sürekli davet etmeye çalışıyordu, ama ben kabul etmemiştim. Geldiğiniz için teşekkürler, Ed ve Rick. Partiye katılmak istemediğinizden emin misiniz?" Alex tekrar onları içeri davet eder ve ikisi birbirlerine gülümser.

"Tamam. Ama sadece birazcık," diyorlar.

"Girin. Kesinlikle eğleneceksiniz."

"Ne akşamdı ama," Alex, uyuyan oğlumuzun beşiğinin önünde birlikte dururken bana fısıldadı. Bertha onu yatırdı ve her şeyin yolunda gittiğini söyledi. Veronica'nın aniden gitmesi gerektiğini ve patronuyla ilgili bir şeyden bahsettiğini, biraz üzgün görüldüğünü söyledi. Ona endişeli bir mesaj bıraktım; her şeyin yolunda olduğunu ve yarın gelip bana her şeyi anlatacağını yazdı. Bu beni en azından biraz sakinleştirdi.

"Evet, Ed ve Rick belediye başkanıyla dans ettiler. İkisi partiyi gerçekten mahvetti, ama en iyi şekilde," diyorum yumuşak bir sesle.

"Artık her seferinde onları davet edeceğim. Böylece bu etkinlikler o kadar sıkıcı olmayacak," diyor Alex gülümseyerek. "İyi uykular, küçük adam," diye ekliyor, Ben'e bir öpücük veriyor ve Ben derin, rahat bir nefes alıyor, uykusunda yanına dönüyor ve bize küçük sırtını gösteriyor.

"Ne harika bir çocuk," diyor Alex, Ben'e bakarak, ona tamamen aşık olmuş bir şekilde.

"Öyle," diye onaylıyorum.

"Bütün saçmalıklarımı affettiğin ve artık gerçek bir aile olduğumuz için ne kadar şanslıyım, ama..." Alex cebinde bir şeyler ararken diyor.

"Hala eksik olan küçük bir şey var." Bunun üzerine, bir dizinin üzerine çöküp içinde bir yüzük olan küçük bir kutuyu uzattı. Yanaklarım kızardı, ağzım titredi, tüm vücudum sallandı.

"Beth Jackson, beni senin..." Alex başlar.

"Evet," derim sevinçle, mutluluk gözyaşlarımı silerek, onu kendime çekip öperim — çılgınca, tutkuyla ve sevgiyle.

"Anne?" Ben sorar, çok yüksek sesli cevabımla onu uyandırmış olmalıyım.

"Sorun yok tatlım. Anne ve baba buradalar," der Alex ve onu öper, bunun üzerine Ben tekrar uzanır ve gözleri hemen kapanır.

"Hadi, müstakbel Bayan Rodgers," diyor Alex yumuşak bir sesle, sonra beni eşikten geçirmek gibi kollarının arasına alıyor ve kulaklarımın arkasındaki yıldızları görmemi sağlayan noktayı öpüyor. "Sana ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyorum!"

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, Alex beni nazikçe yatak odasına taşıırken, beni öperken, daha mutlu olamazdım. Komodinin üzerindeki bebek monitörünü açar, üzerime eğilir ve ilk seferkiyle aynı tutkuyla beni öper.

Sonra beni nazikçe yatağa yatırır, üzerime çıkar, tutkuyla öpmeye ve dokunmaya başlar, beni şefkatle soyup meme uçlarımla oynar, karnımdan amıma doğru öperek iner ve beni biraz yaladığında, kendimi çoktan boşalmaya başladığımı hissederim.

Alex de tamamen soyunur, üzerime geri gelir ve gözlerimin içine bakarak sert sikini yavaşça ve zevkle içime sokar, dudaklarımdan boğuk bir inilti çıkarır. Nazikçe ve samimi bir şekilde ritim içinde sallanırız, zamanla hızlanırız, birbirimizin gözlerinin içine derinlemesine bakarız ve parmağımdaki yüzüğü görürüm, bu da aramızdaki her şeyi daha da mükemmel hale getirir.

Alex hızlanır, biraz daha vahşi ve sertleşir, testisleri popoma çarpar ve eli klitorisimle oynadığında, zevk beni sarar ve tekrar boşalırım. Alex de içime derinlemesine boşalır.

Terli, yapışkan ve mutlu bir şekilde birbirimizin üzerinde yatarken, aniden "Anne, baba" sesini duyuyoruz ve birbirimize gülümseyerek bakıyoruz.

"Sanırım son birkaç gece olduğu gibi bizimle yatmak istiyor. Şu anda buna ihtiyacı var," diyorum ve Alex'i üzerimden iterek bornozumu giyiyorum.

"Küçük adamı buraya getir," diyor Alex gülümseyerek uyku şortunu giyerken. "Ne zaman bize ihtiyacı olursa, biz buradayız."

Ben'in yanına gitmeden önce birbirimizi öpüyoruz ve oğlum için daha iyi bir baba isteyemezdim. Daha iyi bir adam.

Artık gerçek bir aileyiz. Bu

mükemmel!

Ve sonsuza kadar böyle kalmalı!

S O R U N Y O N U

Craving more?

Şaşırtıcı bir fiyata başka bir bağımlılık yaratan romantik dizi mi istiyorsunuz?

[Amazon'daki en popüler serilerimi keşfetmek için bu metni tıklayın!](#)

Veya haber bültenime kaydolun ve ücretsiz bir romantik roman kazanın:

<https://www.subscribepage.com/rebecca-baker-english>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM